

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด
มิถุนายน 2554

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาการตลาด
มิถุนายน 2554
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิตสาขาวิชาการตลาด
มิถุนายน 2554

พีรภานต์ ศิริรักษ์. (2554) *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต*. ปรินญาณิพนธ์ บช.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญาณิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ดร. ฌักษ์ กุลิษฐ์.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยปัจจัยที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาคือ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ลักษณะบุคลิกภาพ รูปแบบกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสนใจ และแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 400 คน จากการวิเคราะห์ใช้การคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การหาค่าความแตกต่างค่าที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นเพศชาย โดยอายุระหว่าง 20-24 ปี มีสถานภาพสมรสโสด มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเดือน 5,001 - 15,000 บาท ตามลำดับ
2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับมากที่สุด
3. ลักษณะบุคลิกภาพ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะบุคลิกภาพมีระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านความเป็นคนสนุกสนาน มีความคิดเห็นในระดับมาก ส่วนด้านการมุ่งเน้นตนเองเป็นหลักด้านความเป็นนักอนุรักษ์ที่มีความคิดเห็นในระดับกลาง
4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในระดับสนใจมาก
5. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยประมาณ 3 วันต่อครั้ง และงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวต่อครั้ง ประมาณ 5,416 บาท

6. แนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับกลับมาอย่างแน่นอน และ ด้านการแนะนำให้บุคคลรู้จักมาท่องเที่ยว อยู่ในระดับแนะนำให้บุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส และ อาชีพ ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน แต่ ระดับการศึกษา รายได้ ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ในด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกัน และ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้งที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

3. ลักษณะบุคลิกภาพด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง ด้านมีความสนุกสนาน และด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ยและภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้งในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านกิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Sailing) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01

5. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านกิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) ด้านกิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education) ด้าน กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) ด้านกิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) ด้าน กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) ด้านกิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Sailing) ด้านกิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) ด้านกิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยว และ ด้านการแนะนำให้บุคคล ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ

6. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

Factors influencing on Tourist 's Ecotourism Behavior
in Phuket Province

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Business Administration Degree in Marketing
at Srinakharinwirot University

June 2011

Pirakarn Sirirak (2554). *Factors influencing eco-tourism tourist's behavior in Phuket*

Province. Master thesis, M.B.A (Marketing). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Associate Professor Dr.Nak Gulid . Associate Professor. Supada Sirikudta.

The purpose of this research is to study the Factors influencing on eco-tourism tourist's behavior in Phuket Province. The researcher was interested to study the impact of Knowledge and Understanding on eco-tourism tourists, personality, activity in which tourists are interested, and trends in tourist's eco-tourism behavior. Data was gathered by using questionnaires from 400 eco-tourism tourists. The statistics for data analysis were percentage, mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance, and Pearson product moment correlation coefficient was utilized. The statistical data was processed by using a statistical modeling software program.

The findings were as follows:

1. Most eco-tourism tourists in Phuket were male, aged between 20 and 24 years, were single, held a bachelor's degree, employees of private companies and had individual monthly incomes Baht 5,001-15,000 respectively.
2. With regard to Knowledge and Understanding of eco-tourism, it was found that most respondents had knowledge and understanding ranked at a very high levels.
3. With regard to Personality, it was found that most respondents had personality levels which ranked at a high levels. For the aspects of Personality characteristics of like to find adventure, like to go to exotic places, self-sufficient, like to travel, like trying a new innovation, a fun person ranked at a high levels. For itself as the main focus, a conservationist was ranked at moderate level.
4. With regard to Forms of eco-tourism activities, it was found that most respondents' interest in eco-tourism activities was ranked at high level.
5. With regard to Behavior patterns in eco-tourism, it was found that the duration of travel each time is approximately 3 days and the average annual budget for travel purchases was baht, 5,416 .
6. With regard to Trends of Behavior patterns in eco-tourism in the future, it was found that the likelihood of a return trip in eco-tourism was at the very likely level and the consumer's likelihood of recommending the same tourism purchase to others was ranked at a very likely level.

The results of hypotheses testing were as follows:

1. Differences in Education level, individual monthly incomes influence the differences in Behavior of tourists engaged in eco-tourism on the period of travel expenditure per time at a statistically significant levels of 0.05 and 0.01 respectively.

2. Differences in Knowledge and Understanding of tourists engaged in eco-tourism in Phuket influences the difference in Behavior of eco-tourism on the average annual budget for travel purchases per time (Baht) at statistically significant levels of 0.05 and 0.01 respectively.

3. Personality characteristics of self-sufficiency, self perception as a fun person, and a like for opening a new innovation are related to the behavior of tourist's eco-tourism in Phuket for the period of travel to Phuket expenditure per time, the average annual budget for travel purchases per time (Baht) and have low positive relationship at a statistically significant levels of 0.05 and 0.01 respectively.

4. Forms of eco-tourism activities of Canoeing, Kayak, Boating, and Sailing are related to the behavior of tourist's engaged in eco-tourism in Phuket for the period of travel to Phuket expenditure per time and have very low positive relationship at a statistically significant levels of 0.05 and 0.01 respectively.

5. Forms of eco-tourism activities of Hiking / Trekking, Nature Education, Bird Watching, Cave Exploring / Visiting, Boat Sightseeing, Canoeing, Kayak / Browbeating, Sailing, Snorkel Skin Diving, and Scuba Diving are related to the trend behavior on eco-tourism in the future, the return trip on eco-tourism , and the likelihood of recommending the same tourist purchase to others and have very low positive relationship at a statistically significant levels of 0.05 and 0.01 respectively.

6. Behavior of tourists engaged in eco-tourism in Phuket for the average annual budget for travel purchases per time (Baht) are related to the trend behavior on eco-tourism in the future on the return trip on eco-tourism and have very low positive relationship at a statistically significant levels of 0.01

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเนื่องจากผู้วิจัยได้รับความเมตตาและกรุณาอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐ์ กุลิษฐ์ อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทประธานและกรรมการควบคุมปริญญาโทและรองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตากรรมการควบคุมปริญญาโทที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษาแนะนำตรวจและแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อนำมาปรับปรุงให้ปริญญาโทฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์และขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ ที่ได้ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยและคณะกรรมการสอบปริญญาโททุกท่านอีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ในการทำงานวิจัยและรู้ถึงคุณค่าของงานวิจัยที่จะช่วยให้การทำงานในการพัฒนาความรู้ทางด้านการตลาดเป็นไปอย่างมีคุณค่ามากขึ้นรวมถึงคณาจารย์คณะสังคมศาสตร์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่และพี่สาว ซึ่งให้การสนับสนุนและคอยให้กำลังใจในยามที่เหน็ดเหนื่อยและท้อแท้ ขอขอบคุณเพื่อนๆ MBA. รุ่น 11 ทุกคน โดยเฉพาะ นางสาวชาฎิภาญจน์ นิคุณรัมย์ และนางสาวเอ๋อมพร ม่วงแก้ว ที่คอยช่วยเหลือและแนะนำในการจัดทำวิจัยของผู้วิจัยมาโดยตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอให้งานวิจัยนี้ได้เป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจและผู้สนใจคุณประโยชน์และความดีอันพึงมีจากปริญญาโทฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบให้บิดามารดาตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นพื้นฐานสำคัญทำให้เกิดผลสำเร็จในการทำปริญญาโทครั้งนี้

พีรกานต์ ศิริรักษ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
	ความสำคัญของการวิจัย.....	3
	ขอบเขตการวิจัย.....	4
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	4
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
	สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับด้านประชากรศาสตร์.....	9
	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ความเข้าใจ.....	11
	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพ.....	15
	แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	25
	แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม.....	32
	แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจ.....	42
	แนวคิดพฤติกรรมทางการท่องเที่ยว.....	45
	แนวคิดทฤษฎีการตลาดการท่องเที่ยว.....	47
	แนวโน้มของการท่องเที่ยวในอนาคต.....	50
	แนวคิดทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	55
	กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต.....	65
	ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	67
3	วิธีการดำเนินการวิจัย.....	72
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	72
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	73
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	82
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	85

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	92
ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	93
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต.....	97
ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต.....	100
ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต.....	102
ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต.....	104
ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต.....	109
ส่วนที่ 7 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน.....	109
สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	160
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	166
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	166
สรุปผลการวิจัย	170
ผลการการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน.....	176
การอภิปรายผล.....	181
ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย.....	188
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	190
บรรณานุกรม.....	191
ภาคผนวก.....	196
ภาคผนวก ก.....	197
ภาคผนวก ข.....	204
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	206

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางแสดงลักษณะ (Traits) ของมนุษย์ในระดับที่แตกต่างกัน.....	16
2 ตารางแสดงขั้นวัฏจักรชีวิตครอบครัว (Family Life Cycle)	36
3 ตารางแสดงจำนวน และร้อยละ ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	93
4 ตารางแสดงจำนวน และร้อยละ ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามที่จัดกลุ่มใหม่.....	96
5 ตารางแสดงจำนวน และร้อยละ ผลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	98
6 ตารางแสดงจำนวน และร้อยละ คะแนนรวมระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	100
7 ตารางแสดงระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	100
8 ตารางแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านบุคลิกภาพ.....	101
9 ตารางแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	103
10 ตารางแสดงจำนวนต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง.....	105
11 ตารางแสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ ช่วงประมาณเดือนในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	105
12 ตารางแสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ สาเหตุของการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	106
13 ตารางแสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ กลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	107
14 ตารางแสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ สื่อที่ใช้ในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	107
15 ตารางแสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	108

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 ตารางแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวโน้มพฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต.....	109
17 ตาราง แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ.....	110
18 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว เชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตาม เพศ.....	111
19 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ด้าน งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามอายุ..	112
20 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของ นักท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ (บาท) จำแนกตามอายุ.....	113
21 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของ นักท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามอายุ.....	114
22 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของอายุที่แตกต่างกัน กับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้าน งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธี ทดสอบแบบ Dunnett's T3.....	115
23 ตาราง แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามสถานภาพสมรส.....	117
24 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว เชิงนิเวศระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้าน งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตาม สถานภาพสมรส.....	118
25 ตาราง แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิง นิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามการศึกษา).....	119

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
26 ตาราง ตาราง 26 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามการศึกษา.....	120
27 ตารางแสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามการศึกษา.....	121
28 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการศึกษาที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ LSD.....	122
29 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการศึกษาที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3.....	123
30 ตาราง แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามอาชีพ).....	125
31 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามการอาชีพ.....	125
32 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3.....	126
33 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Games-Howell	127

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
34 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้าน ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบ แบบ Tamhane.....	128
35 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้าน ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบ แบบ Dunnett C	129
36 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตทางด้าน งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธี ทดสอบแบบDunnett'sT3.....	130
37 ตารางแสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามรายได้).....	131
38 ตารางแสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามรายได้.....	132
39 ตารางแสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามรายได้.....	133
40 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของรายได้ที่แตกต่างกัน กับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้าน ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบ แบบ LSD.....	134
41 ตาราง แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของรายได้ที่แตกต่างกัน กับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้าน งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธี ทดสอบแบบ Dunnett's T3.....	137

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
42 ตารางแสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวใน จังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ).....	140
43 ตาราง แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	141
44 ตารางแสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง).....	142
45 ตาราง แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท).....	145
46 ตารางแสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวนิเวศกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง).....”...	148
47 ตารางแสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวนิเวศกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท).....	151
48 ตาราง แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต.....	154
49 ตาราง แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต.....	157
50 ตารางแสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	160
51 ตารางแสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้บุคคลที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	162
52 ตารางแสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	163

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2 กระบวนการข้อมูลและหน่วยเก็บความจำ.....	12
3 โมเดลซึ่งพัฒนาลำดับขั้นตอนกระบวนการข้อมูล.....	14
4 รูปแบบกระบวนการกระตุ้นและการตอบสนองของผู้บริโภค(S-R Theory).....	34
5 รูปลักษณะพฤติกรรมผู้บริโภคที่เกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค.....	36
6 ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภควัฒนธรรม.....	38
7 ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ จากทฤษฎีมาสโลว์.....	42
8 โมเดล 5 ขั้นตอน ในกระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค.....	43
9 องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.....	57
10 กระแสความต้องการการเปลี่ยนแปลงการท่องเที่ยว.....	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันการท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศต่างๆ เป็นจำนวนมากรวมทั้งประเทศไทยด้วย ทำให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งวิธีการจัดการการท่องเที่ยวให้ขยายตัวมากขึ้นตามลำดับ ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะให้ผลดีทางด้านเศรษฐกิจ แต่ก็ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบได้มากหากไม่ระมัดระวัง ผลกระทบในทางลบที่สำคัญมากมี 2 ประการคือ ประการแรก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว และประการที่ 2 ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ชุมชนในท้องถิ่นที่มีแหล่งท่องเที่ยวตั้งอยู่ ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวเกิดจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่ นักท่องเที่ยวไม่ช่วยกันระมัดระวังรักษาสิ่งแวดล้อม มีการทิ้งขยะเกลื่อนกลาดไม่เป็นที่เป็นทาง เต็ดหรือทำลายพืชพรรณไม้ ขีดเขียนตามผนังถ้ำหรือโขดหินให้เกิดความสกปรก ทำลายปะการังใต้น้ำ โรงแรมปล่อยน้ำเสียลงในแหล่งน้ำ และมีการปลูกสร้างอาคารที่ไม่กลมกลืนกับสภาพแวดล้อม สกปรกรกรุงรัง หรือรุกรานที่สาธารณะ เป็นต้น ความเดือดร้อนที่ชุมชนในท้องถิ่นอาจได้รับการท่องเที่ยว ได้แก่ ความไม่สะดวกต่างๆ อันเนื่องมาจากนักท่องเที่ยวเดินทางมาเป็นจำนวนมาก เช่น ปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหาเสียงรบกวน และปัญหาค่าครองชีพในท้องถิ่นสูงขึ้น จึงได้มีแนวคิดที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีผลกระทบในทางลบน้อยที่สุด โดยให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งแวดล้อม และช่วยกันอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวให้คงสภาพที่ดีต่อไปนานๆ ในขณะเดียวกันก็ให้ชุมชนในท้องถิ่นได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกับหน่วยงานทั้งของรัฐและของเอกชน เพื่อจะได้ดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนอย่างเต็มที่ พร้อมทั้งได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากการให้บริการแก่นักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ด้วย แนวคิดนี้เป็นที่มาของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งได้เริ่มแพร่หลายไปในประเทศต่างๆ นับตั้งแต่ พ.ศ. 2530 เป็นต้นมา และองค์การสหประชาชาติได้ประกาศให้ (พ.ศ. 2545 ค.ศ. 2002) เป็นปีสากลแห่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้วย

หลักการสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีสองประการ คือ ประการแรก ต้องเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และประการที่สอง ต้องเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีผลต่อเนื่องไปในระยะเวลายาวนาน มีจุดเน้นที่สำคัญคือ จะต้องดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยวให้ใช้ประโยชน์ได้ต่อไปชั่วลูกชั่วหลาน มิใช่เพียงเพื่อคนในรุ่นปัจจุบันเท่านั้น และต้องให้มีการร่วมมือกันทุกระดับ ทั้งในระดับประเทศ ระดับภาค และระดับท้องถิ่น ในการวางแผนการพัฒนา และการจัดการการท่องเที่ยวร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องให้ชุมชนในท้องถิ่นได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจากทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนอย่างเป็นธรรมด้วย ส่วนการท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์ หมายถึง การท่องเที่ยวที่มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมควบคู่กันไป โดยการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม และตระหนักในคุณค่าของมรดกทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น ร่วมกับชุมชนในท้องถิ่น จากหลักการสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 2 ประการดังกล่าว ถือเป็นแนวทางที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้เจริญเติบโตต่อไปได้ในอนาคต โดยลดผลกระทบในทางลบให้เหลือน้อยลง ปัจจุบันได้มีรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศปรากฏให้เห็นแล้วในหลายพื้นที่ของประเทศไทย และคงจะขยายตัวมากยิ่งขึ้นในระยะเวลาต่อไป (สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่มที่ 27.2540)

ภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของประเทศไทยในน่านน้ำอันดามันที่จัดเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ในด้านความสวยงามของทิวทัศน์และหาดทราย พร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวครบครัน และมีการใช้ประโยชน์จากพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวค่อนข้างมาก มีการคมนาคมที่สะดวกและมีนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมเยือนเป็นจำนวนมาก (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย . 2550) มีรายงานว่านักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตในปี พ.ศ. 2550 ถึง 5,005,653 คน

แหล่งท่องเที่ยวในภูเก็ตนอกจากมีแหล่งท่องเที่ยวในธรรมชาติทางทะเลที่ขึ้นชื่อจนได้รับการขนานนามว่า “ไข่มุกแห่งอันดามัน” แล้วภูเก็ตยังมีแหล่งท่องเที่ยวทางบกอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติป่าเขา ที่มีความสำคัญของจังหวัดคือ ป่าควนเขาพระแหวง ในอำเภอถลาง อันนับเป็นผืนป่าดิบชื้นที่สมบูรณ์ผืนสุดท้ายของจังหวัดภูเก็ตที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์ด้วยพรรณไม้และสัตว์ป่านานาชนิด เป็นแหล่งต้นน้ำธารที่สำคัญของอำเภอถลาง และมีน้ำตกโตนไทรเป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจทางธรรมชาติที่สวยงามสามารถท่องเที่ยวได้ตลอดทั้งปีอยู่ในพื้นที่สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าเขา

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือ Ecotourism เป็นแนวความคิดที่เพิ่งปรากฏขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ และยังมีการใช้คำภาษาอังกฤษอื่นๆ ที่ให้ความหมายเช่นเดียวกัน ที่สำคัญได้แก่ Nature Tourism, Bio Tourism, Green Tourism เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวดังกล่าวล้วนแต่เป็นการบ่งบอกถึงการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (sustainable tourism) ซึ่งจากการประชุม Globe 1990 ณ ประเทศแคนาดาได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนว่า "การพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวน รักษาโอกาสต่างๆ ของอนุชนรุ่นหลังด้วย การท่องเที่ยวนี้มีความหมายรวมถึงการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจสังคม และความงามทางสุนทรียภาพ ในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศด้วย"

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศก่อให้เกิดการพัฒนาชุมชนในแนวทางการอนุรักษ์ธรรมชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่น ทำให้ชุมชนเกิดความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง นำไปสู่การกระจายรายได้ก่อให้เกิดการพัฒนาและการยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชน เพื่อส่งเสริมให้ชุมชนได้เรียนรู้แนวทางและรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ถูกต้อง อีกทั้งยังเป็นการสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอีกทางหนึ่งด้วย (เต็มดวง รัตนทัศนีย์ ; และ

คณะ . 2550) ดังนั้นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงมีแนวคิดที่สำคัญ คือ การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับระบบนิเวศโดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตใต้สำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย . 2540 อ้างอิงจาก มหาวิทยาลัยรามคำแหง . 2548)

จากที่กล่าวข้างต้นทำให้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยปัจจัยที่สนใจศึกษาคือ ด้านประชากรศาสตร์ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว บุคลิกภาพ และรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และมีต่อแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในประเทศไทยและผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเกิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ภูมิลำเนา และการนับถือศาสนา ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
4. เพื่อศึกษารูปแบบกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
5. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีต่อแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และทำให้ทราบถึงแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตอีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานด้านการให้บริการ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและวางแผนกลยุทธ์การตลาดให้ตรงกับ

ความต้องการของนักท่องเที่ยวและเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้สนใจประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวอื่นที่กำลังตัดสินใจลงทุนทำธุรกิจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ทำการศึกษาค้นคว้าสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต โดยประมาณ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2550) จากรายงานการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2550 พบว่ามีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตถึง 5,005,653 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้วิธีเปิดตารางสำเร็จของ เยเมน (Taro Yamane. 1967 : 886) จากขนาดจำนวนประชากร 5,005,653 คน จะได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน และสำรองไว้ 4% ของกลุ่มตัวอย่างได้เท่ากับ 15 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 % ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

ตัวแปรที่ศึกษา

1.ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่

1.ลักษณะด้านประชากรศาสตร์

1.1 เพศ (Nominal Scale)

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 อายุ (Ordinal Scale)

1.2.1 อายุ 15-19 ปี

1.2.2 อายุ 20-24 ปี

1.2.3 อายุ 25-29 ปี

1.2.4 อายุ 30-34 ปี

1.2.5 อายุ 35-39 ปี

1.2.6 อายุ 40 ปีขึ้นไป

1.3 สถานภาพสมรส

1.3.1 โสด

1.3.2 สมรส/อยู่ด้วยกัน

1.3.3 หย่า/ม่าย/แยกกันอยู่

1.4 ระดับการศึกษา

1.4.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี

1.4.2 ปริญญาตรี

1.4.3 สูงกว่าปริญญาตรี

1.5 อาชีพ

1.5.1 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ

1.5.2 พนักงาน/บริษัทเอกชน

1.5.3 ธุรกิจส่วนตัว

1.5.4 แม่บ้าน/พ่อบ้าน

1.5.5 อื่นๆ (โปรดระบุ).....

1.6 ระดับรายได้

1.6.1 ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 5,000 บาท

1.6.2 5,001 บาท – 15,000 บาท

1.6.3 15,001 บาท – 25,000 บาท

1.6.4 25,001 บาท – 35,000 บาท

1.6.5 35,001 บาท – 45,000 บาท

1.6.6 45,001 บาทขึ้นไป

2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
3. บุคลิกภาพ
4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่

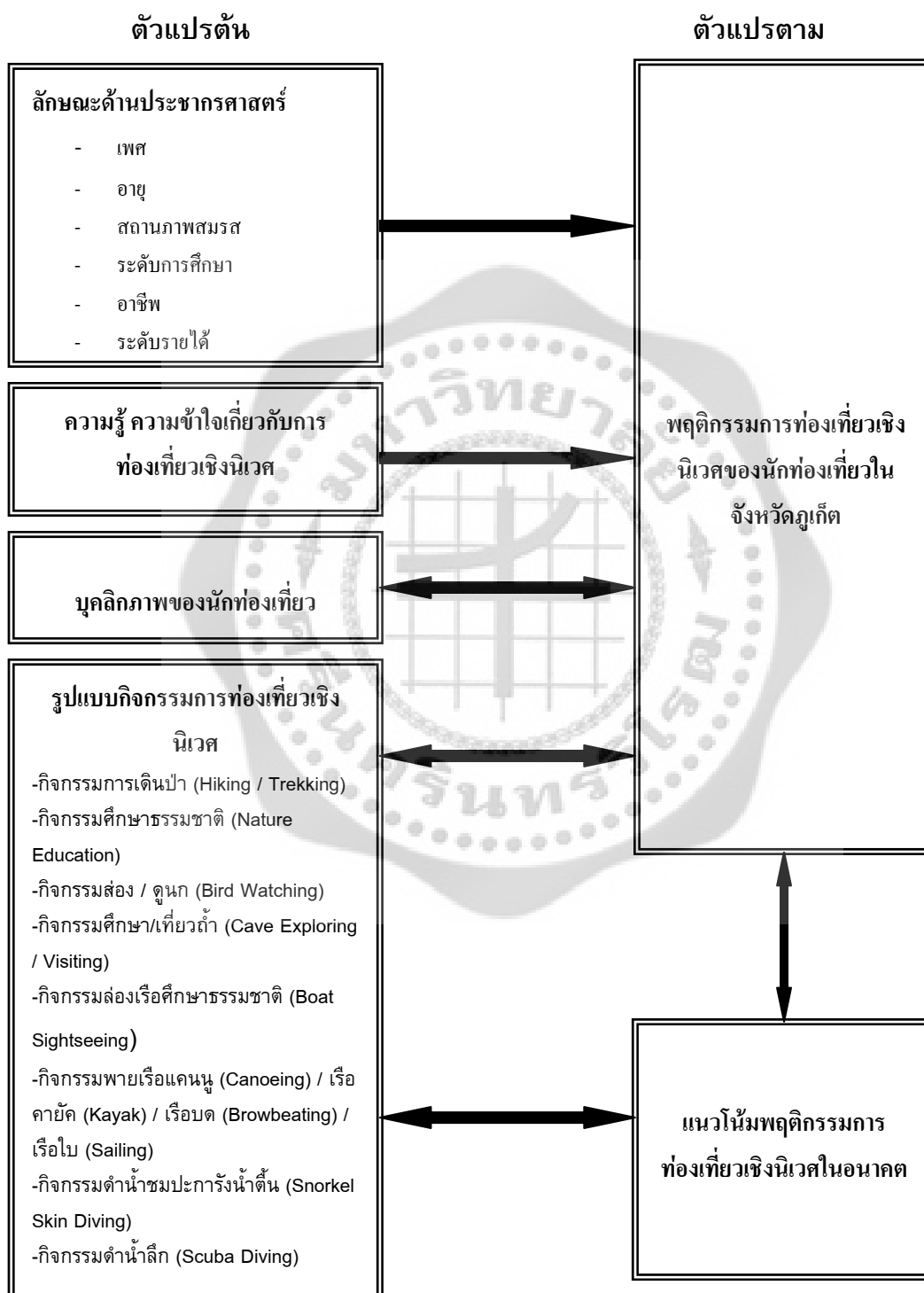
1. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
2. แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ลักษณะด้านประชากรศาสตร์** หมายถึง เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และระดับรายได้ ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต
2. **นักท่องเที่ยว** หมายถึง ผู้มาใช้บริการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต
3. **การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ** หมายถึง การท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่งธรรมชาติและแหล่งวัฒนธรรมอย่างมีความรับผิดชอบ โดยไม่ก่อให้เกิดการรบกวนหรือความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แต่มีวัตถุประสงค์อย่างมุ่งมั่น เพื่อชื่นชม ศึกษาเรียนรู้ และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่งธรรมชาตินั้น อีกทั้งช่วยสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจที่ส่งผลให้การอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดประโยชน์ต่อชุมชนอีกด้วย
4. **ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ** หมายถึง ความสามารถทางสติปัญญาที่แสดงออกโดยความจำ ความเข้าใจ การระลึกได้ในข้อเท็จจริง ความจริง กฎเกณฑ์ และข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศรวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
5. **บุคลิกภาพ** หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลที่รวมคุณลักษณะทั้งทางร่างกาย และจิตใจของบุคคล ตลอดจนถึงลักษณะกิริยาท่าทาง การแสดงออกทางอารมณ์ การปรับตัว ค่านิยม พฤติกรรมที่เปิดเผยและซ่อนเร้น ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อม ทำให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
6. **รูปแบบกิจกรรม** หมายถึง กิจกรรมหรือสื่อกลางที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพลิดเพลิน มีความสุขและปลอดภัยจากการท่องเที่ยวโดยเน้นการศึกษาหาความรู้ในระบบนิเวศและวัฒนธรรมท้องถิ่นและเกิดผลกระทบน้อยที่สุดต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในที่นี้ศึกษา การพายเรือคายัคชมวิถีชีวิตชาวประมง การเลี้ยงปลาในกระชัง เรียนรู้ป่าชายเลนที่สมบูรณ์ เรียนรู้พันธุ์ไม้หายากเทือกเขาตะนาวศรี ลิ้มรสอาหารพื้นเมืองผักพื้นบ้านที่สวนผลไม้ตามฤดูกาล ศึกษาสวนสมุนไพรการเลี้ยงแพะ สาธิตการกรีดยาง พักผ่อนบนเกาะแก้ว เกาะมะพร้าว กางเต็นท์บนเกาะนาคา
7. **พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ** หมายถึง พฤติกรรมด้านวัฒนธรรมจิตวิทยาและขบวนการตัดสินใจซื้อบริการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย
8. **แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต** หมายถึง แนวโน้มพฤติกรรมด้านจิตวิทยาและกระบวนการตัดสินใจซื้อบริการของนักท่องเที่ยวในการเดินทางไปท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตในครั้งต่อไป

กรอบแนวความคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

ในการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต” ได้สรุปกรอบแนวความคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงกรอบแนวความคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ในจังหวัดภูเก็ตได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ระดับรายได้ แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

3. บุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

5. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

6. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยได้ค้นคว้าข้อมูลโดยอาศัยแนวคิดทฤษฎี ผลงานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเพื่อใช้ประกอบในการทำงานวิจัยครั้งนี้ โดยกำหนดเสนอหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ ความเข้าใจ
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะและบุคลิกภาพ
4. แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม
6. แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจ
7. แนวคิดพฤติกรรมทางการท่องเที่ยว
8. แนวคิดทฤษฎีการตลาดการท่องเที่ยว
9. แนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต
10. แนวคิดทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
11. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต
12. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.ทฤษฎีและแนวคิดทางด้านประชากรศาสตร์

จากความหมายของนิยามศัพท์ที่กล่าวว่าลักษณะด้านประชากรศาสตร์ หมายถึง เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และระดับรายได้ ของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต สันทัต เสริมศรี (2541: 6-7) ได้อธิบายว่า ประชากรศาสตร์มาจากคำ 2 คำ คือ

1. ประชากร มีความหมายถึง บุคคล หรือมนุษย์ หรือจำนวนคน จำนวนมนุษย์ที่อาศัยและดำเนินชีวิตในพื้นที่ต่าง ๆ ตั้งแต่หมู่บ้าน ชุมชน เมือง ประเทศและโลก
2. ศาสตร์ มีความหมายถึง ความรู้หรือการหาความรู้ ดังนั้น คำว่าประชากรศาสตร์ จึงเป็นการหาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ในด้านพฤติกรรมทางประชากรและการเปลี่ยนแปลงในปรากฏการณ์ทางประชากร ซึ่งคำว่า ประชากรศาสตร์นี้มาจากคำภาษาอังกฤษ คือ เดมม็อกกราฟฟี (Demography) โดยที่ (Demo) มีความหมายถึงคนหรือพลเมือง ส่วนคำว่ากราฟฟี (Grapy) มีความหมายถึง การศึกษา การแสวงหาความรู้ หรือศาสตร์นั่นเอง ดังนั้น Demography จึงเป็นการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับคน นอกจากนี้ยังมีคำภาษาอังกฤษอีกคำคือ คำว่า ปอปปิวเลชัน สตีดี

(Population Studies) ซึ่งก็มีความหมายถึงการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับคน โดยอธิบายเกี่ยวกับปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และปัจจัยอื่น ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำว่า Population Studies มีความหมายกว้างกว่าคำว่า Demography เพราะอธิบายเรื่องราวของประชากรที่สัมพันธ์กับปัจจัยต่าง ๆ ของสังคม

พรทิพย์ วรกิจโกศาทร (2531: 63) ได้กล่าวถึงลักษณะผู้รับสารที่วิเคราะห์ ตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ซึ่งแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป โดยมีความแตกต่างทางประชากรศาสตร์ จะมีอิทธิพลต่อการสื่อสาร ลักษณะประชากรศาสตร์ คือ

1. อายุ (Age) การจะสอนผู้ที่มีอายุต่างกันให้เชื่อฟัง หรือเปลี่ยนทัศนคติหรือเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นมีความยากง่ายต่างกัน ยิ่งมีอายุมาก กว่าที่จะสอนให้เชื่อฟัง ให้เปลี่ยนทัศนคติและเปลี่ยนพฤติกรรมก็ยิ่งยากขึ้น การชักจูงจิตใจหรือโน้มน้าวจิตใจของคน จะยากขึ้นตามอายุของคนที่เพิ่มขึ้น อายุยังมีความสัมพันธ์ของข่าวสาร และสื่ออีกด้วย เช่น ภาษาที่ใช้ในวัยต่างกัน ก็ยังมีความต่างกัน โดยจะพบว่า ภาษาใหม่ ๆ แปลก ๆ จะพบในคนหนุ่มสาว สูงกว่าผู้สูงอายุ เป็นต้น

2. เพศ (Sex) มีงานวิจัยที่พิสูจน์ว่า คุณลักษณะบางอย่างของเพศชาย และเพศหญิงที่ต่างกันส่งผลให้การสื่อสารของชายและหญิงต่างกัน เช่น การวิจัยเกี่ยวกับชมภาพยนตร์โทรทัศน์ของเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กวัยรุ่นชายสนใจภาพยนตร์สงครามและจารกรรมมากที่สุด ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงสนใจภาพยนตร์วิทยาศาสตร์มากที่สุด แต่ก็มึงานวิจัยหลายชิ้นที่แสดงว่า ชายและหญิงมีการสื่อสารและรับสื่อไม่ต่างกัน

3. การศึกษา (Education) การศึกษาเป็นตัวแปรที่สำคัญมากที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการสื่อสารของผู้รับสาร ดังงานวิจัยหลายชิ้นที่ชี้ว่า การศึกษาของผู้รับสารนั้นทำให้ผู้รับสารมีพฤติกรรมการสื่อสารต่างกันไป เช่น บุคคลที่มีการศึกษาสูง จะสนใจข่าวสาร ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ และมักเปิดรับสื่อสิ่งพิมพ์มาก

4. ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Social and Economic Status) หมายถึง อาชีพ รายได้ เชื้อชาติ ตลอดจนภูมิหลังของครอบครัว เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคล โดยมีรายงานหลายเรื่องที่ได้พิสูจน์แล้วว่า ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจนั้น มีอิทธิพลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของคน

การแบ่งส่วนตลาดตามตัวแปรด้านประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ลักษณะด้านประชากรศาสตร์เป็นลักษณะที่สำคัญ และสถิติที่วัดได้ของประชากรและช่วยในการกำหนดตลาดเป้าหมาย ในขณะที่ลักษณะด้านจิตวิทยาและสังคมวัฒนธรรมช่วยอธิบายถึงความคิดและความรู้สึกของกลุ่มเป้าหมายนั้น ข้อมูลด้านประชากรจะสามารถเข้าถึงและมีประสิทธิภาพต่อการกำหนดตลาดเป้าหมาย (ศิริวรรณ เสรีรัตน์. 2539: 41)

คนที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ต่างกัน จะมีลักษณะทางจิตวิทยาต่างกัน โดยวิเคราะห์จากปัจจัย ดังนี้

1. อายุเป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดและพฤติกรรม คนที่อายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยม ยึดถืออุดมการณ์และมองโลกในแง่ดีมากกว่าคนที่อายุมาก ในขณะที่คนที่อายุมากมักจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยม ยึดถือการปฏิบัติ ระมัดระวัง มองโลกในแง่ร้ายกว่าคนที่อายุน้อย เนื่องมาจากผ่านประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกัน ลักษณะการใช้สื่อมวลชนก็ต่างกัน คนที่อายุน้อยมักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารหนักๆ มากกว่าความบันเทิง

2. เพศ ความแตกต่างทางเพศ ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารต่างกัน คือ เพศหญิงมีแนวโน้ม มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มีความต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสารนั้นด้วย

นอกจากนี้เพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยมและทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคม กำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน

1. การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความคิด ค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมแตกต่างกัน คนที่มีการศึกษาสูงจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะเป็นผู้มีความกว้างขวางและเข้าใจสารได้ดี แต่จะเป็นคนที่ไม่เชื่ออะไรง่ายๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ ในขณะที่คนมีการศึกษาน้อยมักจะใช้สื่อประเภทวิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ หากผู้มีการศึกษาสูงมีเวลาว่างพอก็จะใช้สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ แต่หากมีเวลาจำกัดก็มักจะแสวงหาข่าวสารจากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าประเภทอื่น

2. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้ และสถานภาพทางสังคมของบุคคล มีอิทธิพล อย่างสำคัญต่อปฏิกิริยาของผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสาร เพราะแต่ละคนมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ ทัศนคติ ค่านิยมและเป้าหมายที่ต่างกัน

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมา ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการค้นหาคำตอบเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์ เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส อาชีพ รายได้ ที่แตกต่างกันนั้น มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการทอ่งเทียวกาตตะวันตกเฉียงเหนือของนักทอ่งเทียวก

2.แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ ความเข้าใจ

จากความหมายของนิยามศัพท์ที่กล่าวว่าความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการทอ่งเทียวกเชิงนิเวศ หมายถึง ความสามารถทางสติปัญญาที่แสดงออกโดยความจำ ความเข้าใจ การระลึกได้ในข้อเท็จจริง ความจริง กฎเกณฑ์ และข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวกับการทอ่งเทียวกเชิงนิเวศรวมถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

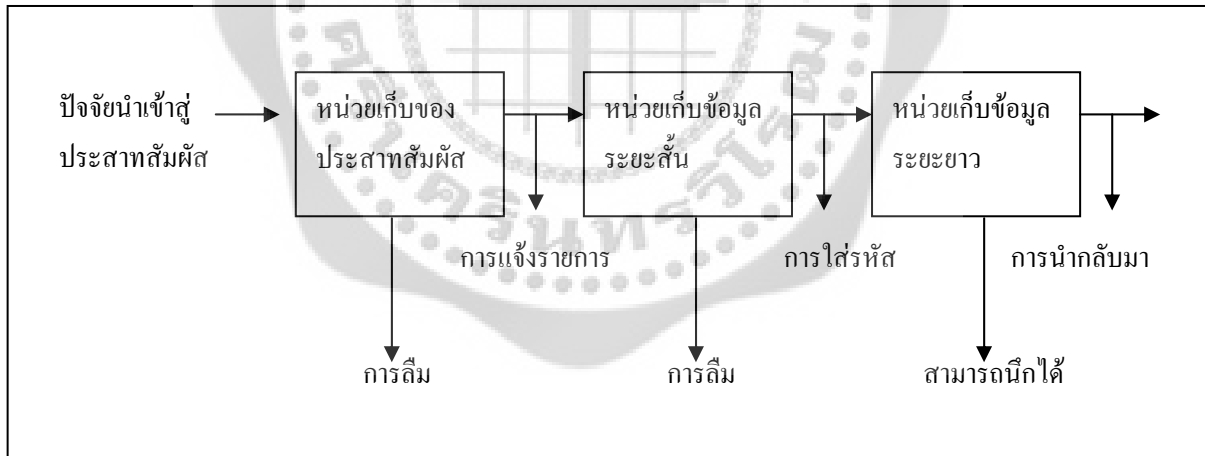
ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2540 : 36-39) ทฤษฎีการเรียนรู้ความเข้าใจ (Cognitive learning theory) หมายถึง ทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งขึ้นกับกระบวนการข้อมูลด้านจิตใจเกิดจากการตอบสนองต่อการแก้ปัญหา หรืออาจหมายถึง การเรียนรู้ซึ่งเป็นผลสะท้อนจากการเปลี่ยนแปลงความรู้และ

โดยเฉพาะการทำความเข้าใจกับกระบวนการด้านจิตใจเพื่อพิจารณาถึงวิธีการที่บุคคลเรียนรู้ข้อมูล การเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากผลของการเรียนรู้ซ้ำทุกครั้ง การเรียนรู้บางส่วนเกิดจากผลของกระบวนการความคิดและการแก้ปัญหาของผู้บริโภค การเรียนรู้ที่เกิดจากกิจกรรมด้านจิตใจเรียกว่า การเรียนรู้ความเข้าใจ

กระบวนการข้อมูล หมายถึง กระบวนการซึ่งสิ่งกระตุ้นมีการรับ ตีความหมาย เก็บรักษาในความทรงจำและนำกลับมาใช้ในภายหลัง หรืออาจหมายถึง ทฤษฎีความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์ซึ่งมีรูปแบบเหมือนกระบวนการข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ซึ่งมุ่งที่วิธีการข้อมูลถูกเก็บรักษาในความทรงจำของมนุษย์และวิธีการซึ่งนำกลับมาใช้

1. วิธีการที่ผู้บริโภคเก็บรักษาและนำข้อมูลกลับมาใช้ (How consumer store, retain, and retrieve information) ความสำคัญส่วนกลางสำหรับกระบวนการข้อมูลคือ ความทรงจำของมนุษย์การเข้าใจพื้นฐานของนักวิทยาศาสตร์ ความเข้าใจส่วนใหญ่ได้ค้นพบถึงวิธีการที่ข้อมูลในความทรงจำ วิธีการเก็บรักษาและวิธีการนำกลับมาใช้

1.1 โครงสร้างของความทรงจำ (Structure of memory) เนื่องจากกระบวนการข้อมูลเกิดขึ้นเป็นขั้นตอนโดยทั่วไปเชื่อว่ามีที่รวมแหล่งความรู้ในความทรงจำแยกส่งไปซึ่งข้อมูลมีการเก็บข้อมูลชั่วคราวในช่วงที่กำลังรออยู่ในกระบวนการต่อไปว่าจะป็นหน่วยเก็บความรู้สึกร การเก็บระยะสั้น และการเก็บระยะยาวปัจจัยนำเข้าสู่

ภาพประกอบ 2 แสดงกระบวนการข้อมูลและหน่วยเก็บความจำ (Information processing and memory store)

1.2 การเก็บรักษา (Retention) หมายถึง ความสามารถที่จะรักษาข้อมูลในความทรงจำ ข้อมูลที่ไม่อยู่ในที่เก็บในระยะยาวจำเป็นต้องนำกลับมาใช้ ข้อมูลจะมีการจัดระเบียบซ้ำเป็นตัวเชื่อมของข้อมูล

1.3 การนำกลับมาใช้ (Retrieval) เป็นขั้นตอนของกระบวนการข้อมูลซึ่งแต่ละบุคคลนำข้อมูลกลับมาใช้จากหน่วยเก็บข้อมูลระยะยาว บุคคลส่วนใหญ่มีประสบการณ์ความไม่สามารถระลึกถึงบางสิ่งซึ่งคุ้นเคยมากนักทฤษฎีกระบวนการข้อมูลถือว่าเป็นการลืม เป็นความล้มเหลวของระบบการนำกลับมาใช้ผู้บริโภคที่ได้รับการจูงใจ จะใช้เวลาเพื่อตีความและวางแผนข้อมูลที่สัมพันธ์กับความต้องการของเขาเขาจะค้นหาความรู้ที่สัมพันธ์จากความทรงจำระยะยาวเมื่อผู้บริโภคขาดความสามารถที่จะผูกมัดกับกระบวนการข้อมูลที่กว้างขวางขึ้น แต่อย่างไรก็ตามข้อมูลระดับต่ำอาจจะมีอิทธิพลได้โดยเฉพาะเมื่อการจูงใจสูงเมื่อผู้บริโภคได้นำข้อมูลกลับมาใช้เขาจะค้นหาข้อมูลด้านลบโดยค้นหาข้อมูลที่ไม่แน่ใจ

2. กระบวนการข้อมูลแบบจำกัดและแบบขยายให้มากขึ้น (Limited and extensive information processing) ในอดีตผู้วิจัยผู้บริโภคเชื่อว่าผู้บริโภคทุกรายผ่านขั้นตอนที่สลับซับซ้อนด้านจิตใจและขั้นตอนพฤติกรรมศาสตร์ในการตัดสินใจซื้อ ขั้นตอนเหล่านี้ประกอบด้วย

- (1) การรู้จัก (Awareness) ซึ่งเป็นการเปิดรับต่อข้อมูล
- (2) การประเมินผล(Evaluation)เป็นการกำหนดความพึงพอใจและทัศนคติเกี่ยวกับข้อมูล
- (3) พฤติกรรม(Behavior)เป็นการซื้อ
- (4) การประเมินผลขั้นสุดท้าย(Final Evaluation)ซึ่งก็คือการยอมรับหรือการต่อต้าน

ขั้นตอนอย่างเดียวกันนี้มักจะถูกนำเสนอในรูปแบบกระบวนการยอมรับของผู้บริโภค

โมเดลหลายโมเดลซึ่งได้นำการพัฒนาหลายปีเพื่อแสดงลำดับขั้นตอนของกระบวนการข้อมูลโดยผู้บริโภค (ดังรูป) จุดเริ่มต้นของนักทฤษฎีการตลาดเชื่อว่ากระบวนการข้อมูลของผู้บริโภคเป็นลำดับขั้นตอนแบบขยายความและสลับซับซ้อนสามารถนำไปใช้ได้สำหรับการตัดสินใจซื้อทุกครั้ง แต่อย่างไรก็ตามยังขึ้นกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้บริโภค บางทฤษฎีเริ่มที่จะระลึกว่ามีสถานการณ์การซื้อบางประการแบบง่าย ๆ โดยไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการข้อมูลแบบขยายความ บางครั้งผู้บริโภคข้ามขั้นตอนจากการรับรู้ถึงความต้องการไปยังการซื้อโดยปราศจากการค้นหาข้อมูลและการประเมินผลด้านจิตใจการซื้อนั้นจะพิจารณาส่วนตัวในระดับต่ำหรือระดับสูงการซื้อที่มุ่งที่การค้นหา การซื้อที่ใช้ความสำคัญส่วนตัวเรียกว่าการซื้อที่มีความสลับซับซ้อนต่ำ (Low involvement purchase) ส่วนการซื้อที่มีความสลับซับซ้อนมุ่งที่จะค้นหาข้อมูล เรียกว่า การซื้อที่มีความสลับซับซ้อนสูง (High involvement purchase)

โมเดลองค์ประกอบของทัศนคติ 3 ประการ (Tricomponent model)	โมเดลการส่งเสริมการตลาด (Promotional model) หรือโมเดล AIDA	โมเดลการตัดสินใจ (Decision making model)	โมเดลการยอมรับนวัตกรรม (Innovation adoption model)	กระบวนการตัดสินใจนวัตกรรม (Innovation decision process)
ความเข้าใจ (Cognitive)	ความตั้งใจ (Attention)	การรู้จัก (Awareness) การทำให้เกิดความรู้ (Knowledge)	การรู้จัก (Awareness)	การเกิดความรู้ (Awareness)
ความรู้สึก (Affective)	ความสนใจ (Interest) ความต้องการ (Desire)	การประเมินผล (Evaluation)	ความสนใจ (Interest) การประเมินผล (Evaluation)	การจูงใจ (Persuasion)
พฤติกรรม (Behavior)	การตัดสินใจซื้อ (Action)	การซื้อ (Purchase) การประเมินผลภายหลังการซื้อ (Post purchase evaluation)	การทดลอง (Trial) การยอมรับ (Adoption)	การตัดสินใจ (Decision) การยอมรับ (Confirmation)

ภาพประกอบ 3 แสดงโมเดลซึ่งพัฒนาลำดับขั้นตอนกระบวนการข้อมูล

การวัดความรู้ความเข้าใจ

ชวาล แพร์ตกุล (2516 : 201) การที่จะกล่าวว่าผู้หนึ่งผู้ใดเป็นผู้มีความรู้ในเรื่องใด ๆ นั้นจะต้องมีพฤติกรรมทางจิตวิทยา 2 ประการ คือ จำเรื่องราวนั้นได้กับระลึกเรื่องราวนั้นออกมา ความจำ (Memory) เป็นฝ่ายรับเก็บไว้ในตัว ความระลึก (Recall) เป็นฝ่ายจ่ายออกจากตัว การที่ใครกล่าวว่า “รู้แต่พูดไม่ถูก” หรือ “รู้แต่นึกไม่ออก” แท้ที่จริงคือผู้ที่ไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น เพราะเรายังไม่มียุติตรวจสอบว่าสมองของผู้นั้นได้บันทึกเรื่องนี้ไว้จริงๆหรือเปล่า เราต้องอาศัยพฤติกรรมที่ผู้นั้นแสดงออกมาเป็นเครื่องชี้วัดว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้นจริงหรือไม่ฉะนั้นการวัดความรู้สึกก็คือการวัดสมรรถภาพสมองทางด้านการระลึกออก ของความจำนั่นเอง

รัตติกรณ์ จงวิศาล (2535 : 51) การวัดความรู้ ความสามารถในการระลึก (Recall) เรื่องราวข้อเท็จจริงหรือประสบการณ์ต่างๆหรือเป็นการวัดการระลึกประสบการณ์เดิมที่บุคคลได้รับจากคำสอนการบอกกล่าว การฝึกฝนของผู้สอน รวมทั้งตำราจากสิ่งแวดล้อมต่างๆด้วยคำถามวัดความรู้แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ความรู้ในเรื่องเนื้อเรื่อง เป็นการถามรายละเอียดของเนื้อหา ข้อเท็จจริงต่างๆของเรื่องราวทั้งหลาย ประกอบด้วยคำถามประเภทต่างๆ เช่น ศัพท์ ,นิยาม กฎและความจริงหรือรายละเอียดเนื้อหาต่างๆ

2. ความในวิธีการ เป็นการถามวิธีปฏิบัติต่างๆ แบบแผน ประเพณี ขั้นตอนปฏิบัติทั้งหลาย เช่น ถามระเบียบแบบแผน ลำดับขั้นและแนวโน้ม การจัดประเภทและหลักเกณฑ์ต่างๆ

3. ความรู้รวบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำข้อสรุปหรือหลักการของเรื่องที่เกิดขึ้นจากการผสมผสานลักษณะเพื่อรวบรวมและย่อลงมาเป็นหลักหรือหัวใจของเนื้อหาเหล่านั้นๆ

3.แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะและบุคลิกภาพ

จากความหมายของนิยามศัพท์ที่กล่าวว่าบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลที่รวมคุณลักษณะทั้งทางร่างกายและจิตใจของบุคคล ตลอดจนถึงลักษณะกิริยาท่าทาง การแสดงออกทางอารมณ์ การปรับตัว ค่านิยม พฤติกรรมที่เปิดเผยและซ่อนเร้น ซึ่งเป็นการตอบสนองต่อสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อม ทำให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

ทฤษฎีลักษณะ (Trait Theory)

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539 : 107) เป็นทฤษฎีบุคลิกภาพซึ่งมุ่งความสำคัญที่การวัดลักษณะด้านจิตวิทยาอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออาจหมายถึง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างใดๆซึ่งมีแนวโน้มจะคงที่ซึ่งบุคคลหนึ่งแตกต่างจากอีกบุคคลหนึ่ง(Schiffman and Kanuk.1994 : 667) ประกอบด้วยการวัดเชิงคุณภาพพื้นฐานซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงของทฤษฎีพรอยด์และทฤษฎีพรอยด์ใหม่การมุ่งความสำคัญที่ทฤษฎีลักษณะ เริ่มต้นจากการวิเคราะห์เชิงปริมาณและเกิดจากการสังเกตโดยมุ่งที่การวัดบุคลิกภาพของลักษณะด้านจิตวิทยาเฉพาะอย่างซึ่งเรียกว่า ลักษณะ (Trait) นักทฤษฎีลักษณะจะเกี่ยวข้องกับการทดสอบบุคลิกภาพซึ่งระบุความแตกต่างเฉพาะบุคคลในรูปของลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง

เสรี วงษ์มณฑา (2542 : 73-77) บุคลิกภาพของมนุษย์นั้นไม่ได้เป็นประเภทใดประเภทหนึ่งเพียงอย่างเดียว มนุษย์เราเป็นเพียงสะท้อนลักษณะบางอย่างออกมาในระดับที่ต่างกันโดยการให้หลัก Semantic differentialคือ การแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะที่มีลักษณะตรงข้ามต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วนำไปถามบุคคลต่าง ๆ เพื่อแสดงความคิดเห็น จากนั้นก็ให้ผู้ถูกถามเลือกว่าเขาเลือกไปทางไหนเราก็จะได้บุคลิกลักษณะนิสัยของบุคคลนั้นได้

ตาราง 1 แสดงลักษณะ (Traits) ของมนุษย์ในระดับที่แตกต่างกัน

ลักษณะบุคลิกภาพ		
กระฉับกระเฉง	_ : _ : _ : _ : _	เฉื่อยชา (Innert)
ความเป็นชาย (Masculinity)	_ : _ : _ : _ : _	ความเป็นหญิง (Feminity)
เป็นตัวของตัวเอง (Independence)	_ : _ : _ : _ : _	ชอบพึ่งคนอื่น (Dependence)
มุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ (Achievement)	_ : _ : _ : _ : _	ไม่สนใจความสำเร็จ (Unambitious)
เจ้าอารมณ์ (Emotional)	_ : _ : _ : _ : _	มีเหตุผล (Rational)
ชอบเข้าสังคม (Sociability)	_ : _ : _ : _ : _	เก็บตัว (Shut-in)
ยกตน (Dominant)	_ : _ : _ : _ : _	ถ่อมตน (Humble)
ปรับตัวง่าย (Adaptability)	_ : _ : _ : _ : _	ปรับตัวยาก (inadaptability)
จริงจัง (ไม่ยิ้มแย้ม) (Serious)	_ : _ : _ : _ : _	สนุกสนาน (Amusing)
ความก้าวร้าว (Aggressive)	_ : _ : _ : _ : _	การยอมตาม (Submissive)
สุขุม (Cool)	_ : _ : _ : _ : _	มีความวิตกกังวล (Anxiety)

ลักษณะ (Traits) ของผู้บริโภค (Common traits in consumers) มี 11 ลักษณะ ดังนี้

1. กระฉับกระเฉง(Active)หรือเฉื่อยชา (Innert) บุคคลที่มีความกระฉับกระเฉง จะมีความกระตือรือร้นส่วนความเฉื่อยชาเป็นความไม่กระตือรือร้น

2. ความเป็นชาย (Masculinity) หรือความเป็นหญิง (Femininity)ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเพศ แต่หมายถึงลักษณะของผู้หญิงหรือของชาย เช่น ความอ่อนหวาน อ่อนโยน ความเป็นคนขี้อาย ก็จะมีลักษณะของความเป็นหญิงสูง ความหยาบกระด้าง ก้าวร้าว บึกบึน แข็งแกร่ง ก็จะมีลักษณะความเป็นผู้ชายสูง

3. ความเป็นตัวของตัวเอง (Independence) หรือชอบพึ่งคนอื่น (Dependence) บุคคลที่มีความเป็นตัวของตัวเอง สามารถคิดตัดสินใจและมีพฤติกรรมด้วยตนเองได้ เช่น ไปรับประทานอาหารคนเดียวได้ ดูภาพยนตร์คนเดียวได้ ไปซื้อของแล้วตัดสินใจคนเดียวได้ ส่วนบุคคลที่ชอบพึ่งคนอื่นไม่สามารถตัดสินใจด้วยตัวเองและพฤติกรรมต่างๆต้องคล้อยตามบุคคลอื่นเช่นการตัดสินใจซื้อสินค้าต้องถามเพื่อนให้ไปช่วยตัดสินใจหรือไปเที่ยวตามเพื่อน ๆ เป็นต้น

4. มุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ (Achievement) หรือไม่สนใจความสำเร็จ (Unambitious) บุคคลที่มุ่งมั่นสู่ความสำเร็จจะเป็นบุคคลที่มีความกระตือรือร้น มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง มีความขยันหมั่นเพียร ส่วนบุคคลที่ไม่สนใจความสำเร็จจะเป็นบุคคลที่เฉื่อยชา เป็นคนที่ปล่อยชีวิตไปเรื่อย ๆ ไม่ขยันทำอะไรอย่างง่าย เป็นต้น

5.เจ้าอารมณ์ (Emotional) หรือมีเหตุผล (Rational) บุคคลที่ใช้อารมณ์ จะหงุดหงิดง่าย โหม่งง่าย โกรธง่าย ส่วนบุคคลที่ใช้เหตุผลจะเป็นคนหนักแน่น ไม่โกรธง่าย และใช้เหตุผลในการตัดสินใจ

6.ชอบเข้าสังคม (Sociability) หรือเก็บตัว (Shut-in) ผู้ที่ชอบเข้าสังคม จะพอใจไปงานเลี้ยงหรือไปดูภาพยนตร์ ชอบอยู่ในที่ ๆ มีคนมาก ๆ ส่วนคนที่ชอบเก็บตัว จะไม่ชอบคบหาสมาคม การชอบเข้าสังคมจะมีผลกระทบเมื่ออายุเปลี่ยนไป กล่าวคือ เมื่อเป็นหนุ่มเป็นสาว ก่อนข้างชอบเข้าสังคม (Sociability) แต่เมื่ออายุมากขึ้น มักมีแนวโน้มที่จะเก็บตัว (Shut-in)

7.ยกตน (Dominant) หรือ ถ่อมตน (Humble) การเป็นผู้มีอำนาจเหนือคนอื่น คือการเป็นผู้ที่ต้องการเป็นผู้นำ ชอบใช้ความคิดเป็นผู้ตัดสินใจเมื่อเกิดปัญหา แต่ส่วนผู้ที่ยอมตามเป็นผู้ที่ชอบเป็นผู้ตามโดยรอคำสั่งและปฏิบัติตาม มักไม่ชอบใช้ความคิด

8.ปรับตัวง่าย (Adaptability) หรือปรับตัวยาก (Inadaptability) บุคคลที่ปรับตัวง่ายเป็นบุคคลที่สามารถจะปรับตัวเองให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว ส่วนบุคคลที่ปรับตัวยากจะเป็นบุคคลที่ต้องใช้เวลาในการปรับตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง

9.จริงจัง (ไม่ยิ้มแย้ม) (Seriousness) หรือสนุกสนาน (Amusing) ผู้ที่จริงจังกับชีวิตจะมีใบหน้าไม่ ยิ้มแย้มแจ่มใส ส่วนผู้ที่มีความสนุกสนานในชีวิตจะเป็นคนที่มองโลกในแง่ดี อารมณ์แจ่มใส ไม่หมกมุ่น หรือเป็นทุกข์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจนเกินไป

10.ความก้าวร้าว(Aggressive) หรือการยอมตาม (Submissive) บุคคลที่ก้าวร้าวจะชอบต่อสู้ชอบถกเถียงไม่ยอมแพ้ใคร ส่วนบุคคลที่ยอมตามเป็นผู้ที่ไม่โต้ตอบจากการกระทำของบุคคลอื่นที่มีต่อตน

11.สุขุม (Cool) หรือมีความวิตกกังวล (Anxiety) ผู้ที่มีอารมณ์สุขุม จะไม่หวั่นไหวง่ายต่อสถานการณ์ใหม่ ๆ ส่วนผู้ที่มีความวิตกกังวลจะมีความกลัว และมีความว้าวุ่นต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาโดยหลักความจริงแล้ว ทฤษฎีลักษณะ (Traits) นี้ ให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคลิกภาพได้ใกล้เคียงมากเพราะบุคลิกภาพของมนุษย์นั้นเพียงสะท้อนลักษณะ 11 ประการดังกล่าว ในระดับที่ต่างกันเท่านั้น ไม่มีใครเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งที่ชัดเจน จากลักษณะทั้ง 11 ประการนี้ จะสามารถชี้ได้ว่าใครมีบุคลิกภาพเด่นอย่างไร และด้วยส่วนไหน ซึ่งจะกลายเป็นบุคลิกภาพของคน ๆ นั้น เช่น นาย ก.อาจถูกบรรยายว่า เป็นคนก้าวร้าวแต่มีเหตุผลเป็นคนกระฉับกระเฉง และเป็นตัวของตัวเองสูง เป็นต้น ทฤษฎีนี้จึงเป็นอีกทฤษฎีหนึ่งที่มีไว้สำหรับนักการตลาดได้คิดเพื่อทำธุรกิจ โดยพิจารณาว่าธุรกิจของตนเกี่ยวข้องกับลักษณะ(Trait)ส่วนใดมากที่สุด และต้องการคนที่มีลักษณะ(Trait) ใดชัดเจนมาเป็นลูกค้าของธุรกิจ

องค์ประกอบบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพของ Cattell เป็นลักษณะรวมทั้งหมดของบุคคลซึ่งประกอบไปด้วยร่างกายและจิตใจ แสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งเร้าทั้งจากภายในและภายนอก โดยมีการบูรณาการจากลักษณะต่างๆ ของพฤติกรรมครอบคลุมไปถึงสภาพทางด้านอารมณ์ ความสามารถ ความสนใจ เจต

คติ ค่านิยม และสติปัญญาของบุคคล บุคลิกภาพตามทฤษฎีนี้ ประกอบไปด้วยบุคลิกภาพที่มีองค์ประกอบ 16 ด้าน โดยเรียกว่า The Sixteen Personality ได้แก่ ฮอลล์ และ ลินด์เซย์ (1970 : 390)

1. องค์ประกอบ A ชอบออกสังคม – ส้ารวม
2. องค์ประกอบ B สติปัญญา
3. องค์ประกอบ C อารมณ์มั่นคง – อารมณ์อ่อนไหว
4. องค์ประกอบ E เป็นอิสระแก่ตน – ถ่อมตน
5. องค์ประกอบ F ทำตนตามสบาย – ถี่ถ้วนระมัดระวัง
6. องค์ประกอบ G ซื่อตรงต่อหน้าที่ – ไม่ทำตามกฎ
7. องค์ประกอบ H กล้าสังคม – ซี่อาย
8. องค์ประกอบ I จิตใจอ่อนแอ – จิตใจมั่นคง
9. องค์ประกอบ L ระวัง – ใ่ว่างใจ
10. องค์ประกอบ M เพ้อฝัน – ทำตามความจริง
11. องค์ประกอบ N มีเหลี่ยม – ตรงไปตรงมา
12. องค์ประกอบ O หวาดกลัว – ปรเสถามั่นคง
13. องค์ประกอบ Q1 นักทดลอง – นักอนุรักษ์
14. องค์ประกอบ Q2 อาศัยตนเอง – อาศัยกลุ่ม
15. องค์ประกอบ Q3 ควบคุมตนเองได้ – ขาดวินัยในตนเอง
16. องค์ประกอบ Q4 เคร่งเครียด – ผ่อนคลาย

องค์ประกอบทั้ง 16 ด้านมีรายละเอียด The Sixteen Personality Factor Questionnaire มีรายละเอียดดังนี้

องค์ประกอบ A คือชอบออกสังคม (Outgoing) – ส้ารวม (Reserved) ผู้ที่ได้คะแนนได้สูง (A+) เป็นบุคคลที่ชอบเข้าสังคม มีความรู้สึกอบอุ่น และเป็นกันเองกับผู้อื่น มีน้ำใจดี ให้ความร่วมมือดี มีความสามารถในการปรับตัว มีความเมตตา กรุณา ผู้ที่ได้คะแนนได้ต่ำ (A-) เป็นบุคคลที่มีลักษณะส้ารวม เจยเมย ซาเย็น ใจแข็ง ไม่นิยมการประนีประนอม ชอบปลีกตัวหรือชอบอยู่คนเดียว และชอบใช้สติปัญญาในการไตร่ตรองอย่างพินิจพิเคราะห์

องค์ประกอบ B คือสติปัญญา (Intelligent) ผู้ที่ได้คะแนนสูง (B+) เป็นผู้มีสติปัญญาสูง (More Intelligent) มีความสามารถในการคิดเชิงนามธรรมเฉลียวฉลาด มีความเพียรในการศึกษาหาความรู้ และเป็นผู้มีวิวัฒนาการ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ (B-) เป็นผู้มีสติปัญญาไม่เฉลียวฉลาดนัก (less Intelligent) มักจะใช้ความคิดในเชิงรูปธรรมมากกว่านามธรรม ทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ ได้ช้า ขาดความมั่นคงในตนเองและขาดความจริงจัง

องค์ประกอบ C คือ อารมณ์มั่นคง (Stable) – อารมณ์อ่อนไหว (Emotional) ผู้ที่ได้คะแนนสูง (C+) เป็นบุคคลที่มีอารมณ์มั่นคง มองชีวิตตามความเป็นจริงและเป็นผู้มีวุฒิภาวะทางอารมณ์

ไม่มีอาการเหนื่อยหน่ายทางประสาท จิตใจสงบ ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ (C-) เป็นบุคคลที่มีอารมณ์อ่อนไหว ไม่มีความอดทนต่อสถานการณ์ยุ่งยาก เจตคติเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มีอาการเหนื่อยหน่ายทางประสาท หงุดหงิด โกรธง่าย และมีความวิตกกังวลเสมอ

องค์ประกอบ E เป็นอิสระแก่ตน (Assertive) – ถ่อมตน (Humble) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (E+) เป็นบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเอง ถือตนเองเป็นใหญ่ มีความก้าวร้าว ชอบมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ (E-) เป็นบุคคลที่มีลักษณะถ่อมตน มักจะยอมผู้อื่น ใจดี มีลักษณะความเป็นมิตรและพร้อมที่จะประพฤติดตามแบบแผน

องค์ประกอบ F คือทำตามสบาย (Happy-go-lucky) – ถี่ถ้วนระมัดระวัง (Sober) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (F+) เป็นบุคคลที่มีลักษณะตามสบาย ว่องไว ช่างคุย ร่าเริง แจ่มใส เปิดเผย และความกระตือรือร้น ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (F-) เป็นบุคคลที่มีลักษณะถี่ถ้วนระมัดระวัง ไตร่ตรอง จริงจัง ครุ่นคิด ไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น และไม่ช่างคุย

องค์ประกอบ G คือซื่อตรงต่อหน้าที่ (Conscientious) – ไม่ทำตามกฎ (Expedient) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (G+) เป็นบุคคลที่ซื่อตรงต่อหน้าที่มีธรรมะ มีความพากเพียร มีความตั้งใจแน่วแน่ มีความรับผิดชอบ ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (G-) เป็นบุคคลที่มีลักษณะไม่มีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ไม่ตั้งใจเรียน ขาดความพยายาม ละเลยต่อหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติขาดความอดทน

องค์ประกอบ H คือ กล้าเสี่ยง (Venturesome) – ขี้อาย (Shy) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (H+) เป็นบุคคลที่มีลักษณะกล้าหาญ กล้าเสี่ยง ชอบเข้าสังคม ร่าเริงชอบผจญภัย ชอบทดลองของใหม่ และชอบเป็นมิตรกับคนอื่น ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำกว่า (H-) เป็นบุคคลที่ขี้อาย มักมีความรู้สึกด้อย พุดและแสดงออกช้า ไม่ชอบอาชีพที่ต้องติดต่อกับบุคคลอื่น ไม่ชอบสนิทสนมกับใคร ความสนใจแคบ และหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเพศตรงข้าม

องค์ประกอบ I คือจิตใจอ่อนแอ (Tender-minded) – จิตใจมั่นคง (Tough-minded) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (I+) เป็นบุคคลที่มีจิตใจอ่อนไหว เอาใจยากต้องการความช่วยเหลือและความเห็นใจจากผู้อื่น ชอบพึ่งพาผู้อื่น และมีความวิตกกังวล ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ (I-) เป็นบุคคลที่มีจิตใจมั่นคง จริงจังต่อชีวิต มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเองและแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งที่เห็นว่าเป็นไปได้และเป็นจริง

องค์ประกอบ L คือระแวง (Suspicious) – ไว้วางใจ (Trusting) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (L+) เป็นบุคคลที่มีลักษณะไม่ไว้วางใจใคร ยึดถือแต่ความคิดของตนเองเป็นใหญ่ สนใจแต่ตัวเอง ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (L-) เป็นบุคคลที่สามารถไว้วางใจบุคคลอื่น ร่าเริง ไม่ชอบการแข่งขัน สามารถเข้ากับคนอื่นได้ดีและเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม

องค์ประกอบ M คือเพ้อฝัน (Imaginative) – ทำตามความจริง (Practical) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (M+) มักเป็นบุคคลที่ช่างฝัน มีแรงจูงใจในตนเอง ไม่สนใจสิ่งที่จะปฏิบัติได้จริง ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (M-) เป็นบุคคลที่มีลักษณะลงมือปฏิบัติได้ตามความเป็นจริง เจ้าระเบียบ มีความกระตือรือร้น มีความตั้งใจจริง สนใจในสิ่งเป็นไปได้และสามารถปฏิบัติงานได้โดยไม่ใช้อารมณ์

องค์ประกอบ N คือมีเหลี่ยม (Shrewd) – ตรงไปตรงมา (Forthright) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (N+) เป็นบุคคลที่ฉลาดแหลมคม หรือฉลาดแบบมีเล่ห์เหลี่ยม ช่างวิเคราะห์ มีความทะเยอทะยาน ผู้ที่ทำคะแนนต่ำ (N-) มักเป็นบุคคลที่มีลักษณะเปิดเผยจริงจัง ไม่มีเหลี่ยม ชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม มีรสนิยมง่าย ๆ ขาดทักษะการเข้าใจตนเอง

องค์ประกอบ O คือหวาดกลัว (Apprehensive) – ประสาทมั่นคง (Placid) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (O+) มักเป็นบุคคลที่มีความหวาดกลัว มีความวิตกกังวลสูง ตกใจง่าย อารมณ์เสื่อง่าย มักมีอาการเศร้าหมอง หงอยเหงามและขาดความรู้สึกปลอดภัย ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (O-) เป็นบุคคลที่มีประสาทมั่นคง มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ มีความเชื่อมั่นในตนเองและเชื่อความสามารถของตนเองในการทำงาน

องค์ประกอบ Q คือนักทดลอง (Experiment ion) – นักอนุรักษ์ (Conservative) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (Q1+) มักเป็นบุคคลที่สนใจทางด้านทดลองเป็นนักวิเคราะห์ สนใจเรื่องการใช้สติปัญญาและการเปลี่ยนแปลง ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (Q2-) เป็นบุคคลที่มีแนวคิดติดไปทางด้านอนุรักษ์ หัวเก่า เชื่อมั่นในสิ่งที่ได้รับการปลูกฝังและการอบรมสั่งสอน ต่อต้าน และพยายามประวิงเวลาการเปลี่ยนแปลง ไม่สนใจการวิเคราะห์

องค์ประกอบ Q2 คืออาศัยตนเอง (Self-sufficient) – อาศัยกลุ่ม (Group-dependency) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (Q2+) เป็นบุคคลที่พึ่งตนเอง เคยชินกับการทำงานตามวิธีการของตน ไม่สนใจความคิดเห็นของสังคม มีความพึงพอใจในตนเอง ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (Q2-) มักเป็นบุคคลที่ชอบทำงานหรือตัดสินใจร่วมกับผู้อื่น เป็นผู้ร่วมงานและผู้ตามที่ดี ต้องการการสนับสนุนจากหมู่คณะ

องค์ประกอบ Q3 คือควบคุมตนเองได้ (Controlled) – ขาดวินัยในตนเอง (Undiscipline Self-conflict) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (Q3+) มักเป็นบุคคลที่ควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมของตนเองได้ดี สนใจและเอาใจใส่ต่อสังคม มีความตั้งใจจริง ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำกว่า (Q3-) เป็นบุคคลที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ ขาดวินัย มักมีความขัดแย้งในตัวเอง ปรับตัวยาก

องค์ประกอบ Q4 คือเคร่งเครียด (Tense) – ผ่อนคลาย (Relaxed) ผู้ที่ทำคะแนนได้สูง (Q4+) มักเป็นบุคคลที่มีความเครียด ตื่นเต้น ตกใจง่ายและหงุดหงิด มีความคับข้องใจสูง ผู้ที่ทำคะแนนได้ต่ำ (Q4-) เป็นบุคคลที่ไม่เคร่งเครียด อารมณ์เย็น รักสงบ แสดงพฤติกรรมตามความพอใจ ไม่มีความคับข้องใจ พอใจในสถานการณ์ที่เป็นอยู่

พัฒนาการของบุคลิกภาพ (The Development of Personality)

Cattell ได้พิจารณากระบวนการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างกว้างขวางทั้งการพิจารณาพัฒนาการของโครงสร้างของบุคลิกภาพและการพิจารณาพัฒนาการของพฤติกรรมในระดับอายุต่างๆ ซึ่งความคิดในเรื่องพัฒนาการเหล่านี้เขาได้นำความสำคัญมาจาก แนวคิดในทฤษฎีของจิตวิเคราะห์และทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำมาอ้างอิงแต่ก็ได้เพิ่มเติมความคิดต่างๆ ของเขาลงไปในการสังเคราะห์ด้วย การพัฒนาบุคลิกภาพในทัศนะของเขาคือ การปรับปรุงพลัง (ergs) พลังเสริม (metaergs) และ การจัดระบบโครงสร้างของตน (self)

กระบวนการพัฒนาการบุคลิกภาพ มีองค์ประกอบต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของบุคลิกภาพดังต่อไปนี้

1. อิทธิพลทางสรีรวิทยาของแม่ที่มีต่อทารกในครรภ์ (Physiological influence of the mother)
2. บทบาทของการเรียนรู้ (Role of learning) ของบุคคล
3. หลักการของการเรียนรู้ (Principle of learning)
4. อิทธิพลของสังคม (Social context) ดังจะอธิบายโดยละเอียดคือ

ขั้นพัฒนาการของบุคลิกภาพ (Stages of Personality Development) Cattell ได้แบ่งขั้นพัฒนาการนับตั้งแต่คลอดจนถึงวัยชรา ดังนี้

1. ระยะเวลาเกิด – 5 ขวบ ในระยะนี้ Cattell ยอมรับอย่างยิ่งในความคิดเห็นของ Freud ว่าระยะนี้ถูกกำหนดโดยความคิดขัดแย้งต่างๆ (conflicts) และเป็นระยะสำคัญในพัฒนาการของบุคลิกภาพ

2. ระยะ 6 – 13 ปี เป็นระยะเปลี่ยนความซื่อสัตย์ภักดีจากพ่อแม่ไปสู่กลุ่มเพื่อน Cattell มองระยะนี้ว่าเป็นระยะปราศจากความกังวลใจ เด็กแผ่ขยายความรักจากพ่อแม่และรักตนเองไปสู่บุคคลอื่น เป็นช่วงที่ ego รวบรวมความมั่นคงแข็งแรง

3. วัยรุ่น เริ่มตั้งแต่อายุ 14 ปี จนถึงอายุ 24 ปี นับว่า Cattell ได้พิจารณาช่วงนี้ยาวนานกว่านักจิตวิทยาคนอื่น ๆ ระหว่างวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็วทั้งในเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิง ความไม่มั่นคงทางอารมณ์เพิ่มขึ้น มีความไม่คล่องตัวทางสังคม มีความสนใจในเรื่องเพศ มีความขัดแย้ง (conflict) ในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเขา

สาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นเกิดความขัดแย้ง (Conflicts) มีดังนี้

1. ความต้องการอิสระจากแม่
2. ความต้องการสถานภาพในอาชีพ การเตรียมตัวสำหรับการประกอบอาชีพ และการประสบความสำเร็จในรายได้ที่จะเลี้ยงตัวเอง
3. การไม่ได้รับความพึงพอใจที่จะทำให้เกิดความประทับใจแก่เพศตรงข้าม
4. การไม่ได้รับความรู้สึกมั่นคงทางจิตใจ

สาเหตุทั้ง 4 ประการนี้ ถ้าวัยรุ่นสามารถผ่านพ้นได้ก็จะทำให้เกิดบูรณาการและเกิดความพึงพอใจในมโนภาพตน (self concept) และพัฒนาบุคลิกภาพเข้าสู่วัยต่อไปได้ตามวุฒิภาวะ

บุคลิกภาพและการทำความเข้าใจผู้บริโภค

ศิริวรรณ เสรีรัตน์(2539: 96-114)บุคลิกภาพ (Personality) หมายถึง ลักษณะด้านจิตวิทยาภายในของบุคคลเป็นสิ่งที่กำหนดและสะท้อนถึงวิธีการซึ่งบุคคลหนึ่งตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของเขา (Schiffman ;& Kanuk. 1994: 126) หรืออาจหมายถึง การตอบสนองจากสิ่งกระตุ้นที่เป็นสิ่งแวดล้อม

1.ความมีนวัตกรรมของผู้บริโภคและความสัมพันธ์กับลักษณะบุคลิกภาพ (Consumer Innovativeness and related personality traits) ผู้ปฏิบัติการทางการตลาดต้องเรียนรู้เกี่ยวกับผู้บริโภคซึ่งจะลองใช้ผลิตภัณฑ์ บริการหรือกิจกรรมใหม่การตอบสนองนวัตกรรมเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จขั้นสุดท้ายของผลิตภัณฑ์ใหม่ลักษณะด้านบุคลิกภาพซึ่งได้พิสูจน์ถึงประโยชน์ในการกำหนดความแตกต่างระหว่างผู้มีนวัตกรรมและผู้ที่ไม่มีความนวัตกรรม ประกอบด้วย 5 ประการ ดังนี้

1.1 ความมีนวัตกรรมของผู้บริโภค (Consumer Innovativeness) วิธีการที่ผู้บริโภคมีการรับรู้ต่อผลิตภัณฑ์ใหม่ บริการใหม่ หรือกิจกรรมใหม่เป็นสิ่งสำคัญทั้งผู้บริโภคและนักการตลาด เพราะได้ผลประโยชน์จากนวัตกรรมที่ถูกต้อง

1.2 ผู้ที่ยึดมั่นในความคิดเห็นของตนเอง (Dogmatism) หมายถึง ลักษณะนวัตกรรมซึ่งวัดระดับความยึดมั่นของแต่ละบุคคลซึ่งแสดงข้อมูลที่ไม่น่าเชื่อถือและข้อมูลที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อที่กำหนดขึ้นส่วนตัว บุคคลซึ่งมีความยึดมั่นในความคิดของตนเองซึ่งไม่น่าเชื่อถือจะทำความเข้าใจและยอมรับและยอมรับความไม่แน่นอนและสิ้นสุดเครื่องมือบุคคลที่ยึดมั่นในความคิดเห็นของตนเองพร้อมพิจารณาความไม่น่าเชื่อถือหรือความเชื่อตรงข้ามผู้บริโภคที่มีความยึดมั่นในตนเองต่ำ (มีจิตใจเปิดกว้าง) จะพอใจผลิตภัณฑ์ด้านนวัตกรรมมากกว่าการเลือกผลิตภัณฑ์ (ตราสินค้า) เดิมมากกว่าผลิตภัณฑ์ (ตราสินค้า) นวัตกรรม ผู้บริโภคที่มีความยึดมั่นในตนเองสูงจะได้รับการยอมรับการโฆษณาซึ่งมีการจูงใจแบบเดิม นักการตลาดจะจัดงานเปิดตัวและใช้ผู้เชี่ยวชาญในการโฆษณาผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อให้ง่ายขึ้นสำหรับผู้ที่ไม่ยอมรับนวัตกรรมใหม่ ผู้บริโภคที่ยึดมั่นในตนเองต่ำจะมีนวัตกรรมสูงจะยอมรับในข่าวสารซึ่งเป็นความต้องการที่เป็นจริงและผลประโยชน์ของผลิตภัณฑ์

1.3 ลักษณะด้านสังคม (Social character) ลักษณะบุคลิกภาพ (Personality trait) อาจใช้ลักษณะด้านสังคมซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการทำวิจัยด้านสังคม ซึ่งมุ่งกำหนดและจัดประเภทบุคคลออกเป็นกลุ่มด้านสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การใช้จิตวิทยาของผู้บริโภคและลักษณะของสังคมเป็นลักษณะต่อเนื่องกัน จากมุ่งที่ภายในตัวเอง (Inner-directedness) จนถึงมุ่งที่บุคคลอื่น (Other directedness) เหตุการณ์ซึ่งระบุ ผู้บริโภคมุ่งที่ภายในตัวเองจะขึ้นอยู่กับค่านิยม หรือมาตรฐานในการประเมินผลิตภัณฑ์ใหม่ และมีแนวโน้มจะเป็นผู้บริโภคที่มีนวัตกรรมสูง ส่วนผู้บริโภคที่มุ่งที่บุคคลอื่นจะขึ้นกับบุคคลอื่นที่จะกำหนดทิศทางว่าอะไรถูกหรือผิด ผู้บริโภคในกรณีนี้ถือว่าเป็นผู้บริโภคที่มีนวัตกรรมต่ำทั้งนี้ผู้บริโภคที่มุ่งเน้นตัวเองและบุคคลอื่นต้องอาศัยข่าวสารการโฆษณาและการส่งเสริมการตลาดที่แตกต่างกัน บุคคลที่มุ่งความสำคัญที่ตัวเองจะชอบการโฆษณาที่เน้นลักษณะของผลิตภัณฑ์และผลประโยชน์ ส่วนตัวสามารถที่จะใช้ค่านิยมส่วนตัวและมาตรฐานในการประเมินผลิตภัณฑ์ ผู้ที่มุ่งความสำคัญที่บุคคลอื่นจะชอบการโฆษณาที่เน้นสิ่งแวดล้อมทางสังคมหรือการยอมรับจากสังคม เพื่อรักษาแนวโน้มการคำนึงถึงผู้อื่น บุคคลที่มุ่งที่บุคคลอื่นจะจูงใจได้ง่ายขึ้นจะเขียนเองในเนื้อหาของโฆษณาและความคิด ในลักษณะของการยอมรับจากสังคมการซื้อที่มีศักยภาพ

1.4 ระดับการกระตุ้นเร้าที่เหมาะสม (Optimum stimulation level หรือ OSL) บุคคลบางคนจะพอใจความเรียบง่าย (OSL) ไม่ซับซ้อนและลักษณะที่เรียบง่ายในขณะที่บางคนจะพอใจสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับความซับซ้อน และประสบการณ์ที่ไม่ปกติ การวิจัยผู้บริโภคได้สำรวจความแตกต่างกันในการกระตุ้นเร้าอาจได้รับอิทธิพลจากลักษณะบุคลิกภาพที่ได้เลือกสรรและวิธีการที่ระดับการกระตุ้นเฉพาะอย่างสัมพันธ์กับพฤติกรรมผู้บริโภค การวิจัยนี้จะเกี่ยวข้องกับระดับการกระตุ้นเร้าที่เหมาะสมที่สุด (One OSL) ซึ่งมีความเต็มใจที่จะเสี่ยงมากขึ้น ทดลองผลิตภัณฑ์ใหม่ มีความเป็นนวัตกรรม ค้นหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการซื้อที่มีประโยชน์สำหรับนักการตลาดที่จะแบ่งตลาดเป็นนอกผลิตภัณฑ์หรือบริการในรูปแบบของ OSL ผู้บริโภคที่ต้องการระดับการกระตุ้นเร้าที่สูงขึ้นจะคาดหวังที่จะตอบสนองความพึงพอใจในสิ่งแวดล้อมกับผลิตภัณฑ์และบริการและการรณรงค์การส่งเสริมการตลาดซึ่งเน้นความเสี่ยงหรือความตื่นเต้นมากกว่าในทางตรงกันข้ามจะเป็นเรื่องจริงสำหรับผู้บริโภคที่พยายามค้นหาการกระตุ้นเร้าที่ต่ำ

1.5 การค้นหาความหลากหลายและความแปลกใหม่ (Variety-novelty seeking) ลักษณะที่เกิดจากบุคลิกภาพที่คล้ายคลึงกับ OSL ก็คือการค้นหาความหลากหลายหรือความแปลกใหม่ ซึ่งปรากฏในรูปแบบการค้นหาความหลากหลายที่แตกต่างกันดังนี้

1. พฤติกรรมการซื้อแบบสำรวจ โดยการเปลี่ยนตราสินค้าใหม่และมีทางเลือกที่ดีขึ้น
2. การสำรวจความคิดที่คล้ายตามผู้ซื้อ ข้อมูลจากผู้บริโภคเกี่ยวกับทางเลือกในการใช้ผลิตภัณฑ์ใหม่หรือแตกต่างแล้วใช้การพิจารณาเกี่ยวกับทางเลือก
3. การใช้นวัตกรรมใหม่ เมื่อผู้บริโภคใช้ผลิตภัณฑ์เป็นที่ยอมรับแล้วเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ รูปแบบของความหลากหลายประการที่ 3 หรือการค้นหาความแปลกใหม่ การใช้นวัตกรรมใหม่ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ที่ใช้เทคโนโลยี เช่นผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ภายในบ้าน ซึ่งบางโมเดลรูปลักษณะและหน้าที่ที่ทำงานได้น้อย ในขณะที่บางบริษัทเสนอรูปลักษณะหรือหน้าที่ที่สำคัญกว่ามากตัวอย่าง ผู้วิจัยพบว่าผู้บริโภคซึ่งคะแนนการค้นหาความหลากหลายที่สูงจะซื้อเครื่องคิดเลขซึ่งมีลักษณะการทำงานหลายอย่างมากกว่าผู้บริโภคที่มีคะแนนการค้นหาความหลากหลายน้อย ผู้วิจัยพบว่าผู้ที่มีนวัตกรรมจะแตกต่างจากผู้ไม่มีนวัตกรรมในลักษณะของกลุ่มความสำคัญที่บุคลิกภาพความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างด้านบุคลิกภาพจะช่วยนักการตลาดให้เลือกตลาดเป้าหมายของผลิตภัณฑ์และออกแบบกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดที่ต่างกันสำหรับแต่ละส่วนตลาด

2. ความรู้สึกที่ไวของผู้บริโภคต่ออิทธิพลระหว่างบุคคล (Consumer susceptibility to interpersonal influence หรือ SUSCEP) ผู้วิจัยผู้บริโภคจะสนใจความรู้สึกที่ไวของผู้บริโภค โดยกำหนดลักษณะผู้บริโภคที่มีนวัตกรรมซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการระบุลักษณะของผู้บริโภคซึ่งตอบสนองต่อบุคคลอื่น ผู้วิจัยผู้บริโภคได้พัฒนาสเกล 12 ระดับ เรียกว่า SUSCEP ที่ออกแบบเพื่อวัดความรู้สึกที่ไวของผู้บริโภคต่ออิทธิพลระหว่างบุคคล SUSCEP ถูกสมมติว่าเป็นลักษณะทั่วไปที่สะท้อนความแตกต่างของผู้บริโภคในลักษณะการตอบสนองจากอิทธิพลสังคม ตามทฤษฎีนี้คะแนนถูกพัฒนาขึ้นประกอบด้วยอิทธิพลระหว่างบุคคล 3 แบบ คือ (1) อิทธิพลข้อมูลซึ่งมีแนวโน้มจะ

ยอมรับข้อมูลจากบุคคลอื่นเป็นเหตุการ์ณที่เกี่ยวข้องกับความจริง (2)อิทธิพล การแสดงคุณค่า ซึ่งแสดงความปรารถนาของผู้บริโภคจะมีลักษณะเหมือนกับบุคคลอื่นเกี่ยวข้องกับผู้บริโภคที่คล้ายคลึงกัน (3)อิทธิพลด้านประโยชน์ซึ่งผู้บริโภคปรารถนาที่จะเหมือนกับบุคคลเพื่อได้รับรางวัลหรือหลีกเลี่ยงการลงโทษ การวัดSUSCEP จะพิสูจน์ประโยชน์จากการสำรวจอิทธิพลของสังคมที่สามารถกระตุ้นหรือไม่สามารถกระตุ้นการยอมรับผลิตภัณฑ์หรือบริการใหม่

3.ปัจจัยบุคลิกภาพด้านความเข้าใจ (Cognitive personality factors) ผู้วิจัยผู้บริโภคมีความสนใจในปัจจัยบุคลิกภาพด้านการยอมรับเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค โดยเฉพาะลักษณะบุคลิกภาพด้านความเข้าใจก็คือความต้องการเพื่อความเข้าใจ ซึ่งวัดความกระตือรือร้นของบุคคลหรือความประทับใจหรือความพอใจด้านความคิดงานวิจัยระบุว่าผู้บริโภคที่มีความจำเป็นเพื่อความเข้าใจสูงจะมีการตอบสนองต่องานโฆษณาที่มีข้อมูลหรือรายละเอียดเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์มาก และไม่มีการตอบสนองต่อสิ่งภายนอกการโฆษณา

4.จากผู้บริโภคที่เห็นแก่ประโยชน์(เห็นวัตถุนิยม)ไปยังการบริโภคในการดึงดูดใจ (From consumer materialism to compulsive consumption) ผู้วิจัยผู้บริโภคได้สนใจในการสำรวจการบริโภคที่เกี่ยวข้องหลายประการ ประกอบด้วย

4.1 ผู้บริโภคที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวหรือวัตถุนิยม (Consumer material) ความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวหรือวัตถุนิยมเป็นลักษณะบุคลิกภาพซึ่งมีความแตกต่างระหว่างบุคคลที่คำนึงถึงความเป็นเจ้าของซึ่งคำนึงถึงความเป็นอยู่และฐานะเป็นอันดับแรกและคำนึงถึงความเป็นเจ้าของเป็นอันดับที่สอง ผู้วิจัยได้ทดสอบคะแนนความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวพบว่าการสนับสนุนจากการสังเกตลักษณะเกี่ยวกับการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวดังนี้

1. บุคคลแสวงหาค่านิยมและแสดงความเป็นเจ้าของ

2. บุคคลค้นหารูปแบบการดำรงชีวิตด้วยการเป็นเจ้าของซึ่งต้องการสิ่งของมากกว่ารูปแบบการดำรงชีวิตแบบสับสนวุ่นวาย ความเป็นเจ้าของจำนวนมากไม่ทำให้เกิดความพึงพอใจส่วนตัว

4.2 พฤติกรรมการบริโภคที่ยึดในสิ่งเดิม (Fixated consumer behavior) ระหว่างความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวและการดึงดูดใจ หรือการยึดติดกับการซื้อ หรือการใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นความคิดที่ถือว่าคงที่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการบริโภค เป็นลักษณะปกติและบุคลิกภาพการยอมรับของสังคม (ผู้บริโภคที่ยึดในสิ่งเดิมจะไม่รักษาสีของหรือการซื้อไว้เป็นความลับ โดยเขาจะแสดงออกและแสดงความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นอย่างเปิดเผยให้ร่วมแสดงความสนใจ ผู้บริโภคที่ยึดในสิ่งเดิมจะมีลักษณะต่อไปนี้

1. มีความสนใจในประเภทของผลิตภัณฑ์ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างลึกซึ้ง

2. เต็มใจที่จะพิจารณาสิ่งของหรือผลิตภัณฑ์

3. อุทิศเวลาและเงินเพื่อค้นหาผลิตภัณฑ์หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากทฤษฎีลักษณะและ

บุคลิกภาพ ผู้วิจัยเห็นว่าลักษณะบุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคความรู้ต่างๆจะทำให้สามารถเข้าใจการตอบสนองของพฤติกรรมผู้บริโภค ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีและนำมาอ้างอิงและประยุกต์ใช้ในการออกแบบสอบถามลักษณะบุคลิกภาพ เพื่อทดสอบระดับความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มเป้าหมาย

4.แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รูปแบบกิจกรรม หมายถึง กิจกรรมหรือสื่อกลางที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพลิดเพลิน มีความสุขและปลอดภัยจากการท่องเที่ยวโดยเน้นการศึกษาหาความรู้ในระบบนิเวศและวัฒนธรรมท้องถิ่นและเกิดผลกระทบน้อยที่สุดต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในที่นี้ศึกษา การพายเรือคายัคชมวิถีชีวิตชาวประมง การเลี้ยงปลาในกระชัง เรียนรู้ป่าชายเลนที่สมบูรณ์ เรียนรู้พันธุ์ไม้หายากเทือกเขาตะนาวศรี ลิ้มรสอาหารพื้นเมืองผักพื้นบ้านเที่ยวสวนผลไม้ตามฤดูกาล ศึกษาสวนสมุนไพรการเลี้ยงแพะ สาธิตการกรีดยาง พักผ่อนบนเกาะแก้ว เกาะมะพร้าว กางเต็นท์บนเกาะนาคา

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (กิจกรรมหลัก) (การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.2553:ออนไลน์.)

1. กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นการเดินป่าระยะไกล (2กิโลเมตรขึ้นไป) เป็นกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติอย่างใกล้ชิดโดยการนำตัวเองไปสู่ธรรมชาติด้วยเส้นทางเดินเท้าที่ตัดผ่านเข้าไปในป่าที่มีจุดสวยงามดึงดูดความสนใจตามธรรมชาติรายทางนักท่องเที่ยวนอกจากจะได้ใกล้ชิดกับธรรมชาติแล้ว ยังมีโอกาสได้เรียนรู้สรรพสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติจากไกด์นำทางที่มีความรู้ด้านนิเวศวิทยาและชำนาญพื้นที่เป็นอย่างดี กิจกรรมเดินป่ายังแบ่งเป็นสองลักษณะคือ การเดินป่าที่สมบุกสมบัน มีจุดมุ่งหมายสร้างความตื่นตัวให้แก่นักท่องเที่ยว เป็นการเดินป่าในเส้นทางที่ค่อนข้างยากลำบาก ท้าทายความสามารถของนักท่องเที่ยว เช่น การปีนป่าย หรือเดินขึ้นลงเขาที่สูงชัน ฯลฯ

ส่วนกิจกรรมเดินป่าควรมีนักท่องเที่ยวมากที่สุดต่อกลุ่มไม่เกิน 15 คน และมีไกด์ท้องถิ่นที่คุ้นเคยกับท้องถิ่น ตลอดจนมีความรู้ด้านนิเวศวิทยาที่จะให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวระหว่างทางได้เป็นอย่างดี กิจกรรมเดินป่าอาจมีการพักแรมในป่า สิ่งของอุปโภคทั้งหลายจะต้องนำออกจากป่าทั้งหมด รวมทั้งเศษขยะต่าง ๆ จากการอุปโภคบริโภคโดยเฉพาะของที่ไม่สามารถย่อยสลายได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีถุงหรือภาชนะที่จะเก็บขยะเหล่านั้นออกจากป่าให้หมดทุกครั้งไป

การจัดเส้นทางเดินเท้าในป่าควรมีความกว้างขนาดหนึ่งหรือสองคนเดิน และคงสภาพเดิมไว้มากที่สุด ไม่ควรตัดต้นไม้กิ่งไม้ออกโดยไม่จำเป็น ไม่ควรตัดเส้นทางเดินเท้าผ่านจุดที่มีระบบนิเวศเปราะบาง หรือเป็นแหล่งพืช / สัตว์ป่าหายาก โดยเฉพาะบริเวณที่จำเป็นสำหรับสัตว์ป่าในการดำรงชีพและสืบพันธุ์ ซึ่งถ้ามนุษย์ผ่านเข้าไปแล้วจะรบกวนกิจกรรมทางธรรมชาติของสัตว์ป่าเหล่านั้น ควรกำหนดเส้นทางผ่านหรือมีมุมมองเกี่ยวกับสภาพธรรมชาติที่น่าสนใจ สภาพภูมิทัศน์ที่งดงามและแหล่งน้ำ เพื่อให้นักท่องเที่ยวจะได้เพลิดเพลิน ไม่เบื่อหน่ายเส้นทาง เดินป่าไม่ควรตัดผ่านจุดที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่นักท่องเที่ยว จุดเริ่มต้นและสิ้นสุดของเส้นทางเดินป่าควรมีสสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกพื้นฐานที่จำเป็น เช่น ห้องสุขา ที่นั่งพักผ่อน และป้ายสื่อความหมายต่าง ๆ หน่วยงานเจ้าของพื้นที่ควรเป็นผู้กำหนดเส้นทางเดินป่าที่เหมาะสม และดูแลสภาพของเส้นทางเดินป่าให้ใช้งานได้ ผู้ที่ควรมีส่วนร่วมในการรักษาเส้นทางเดินป่า คือ ไกด์นำเดินป่าและนักท่องเที่ยวที่จะต้องช่วยรักษาความสะอาดและไม่ทำลายสภาพธรรมชาติต่าง ๆ และเข้าใจถึงการปฏิบัติตนเมื่อท่องเที่ยวในพื้นที่ธรรมชาติเหล่านั้น

2. กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมท่องเที่ยวที่ได้สนับสนุนให้นักท่องเที่ยวนอกจากจะได้รับความเพลิดเพลินจากการได้มาเที่ยวในพื้นที่ธรรมชาติแล้ว ยังได้รับความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติในเรื่องต่าง ๆ ผ่านทางโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติรูปแบบต่าง ๆ ที่จัดทำขึ้นในพื้นที่

สิ่งอำนวยความสะดวกที่ส่งเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวประเภทนี้ คือ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยว (Visitor Center) ป้ายสื่อความหมายธรรมชาติ ณ จุดต่าง ๆ ที่น่าสนใจ (Wayside Exhibit) นิทรรศการกลางแจ้ง (Outdoor Exhibit) ตลอดจนเส้นทางเดินเท้าที่จัดทำเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เข้าไปสัมผัสและเรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับธรรมชาติในพื้นที่ (Nature Interpretive Trail) ลักษณะเส้นทางเดินเท้าดังกล่าวควรเดินได้อย่างไม่ลำบากมากนัก ตัดผ่านจะที่น่าสนใจและสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติให้นักท่องเที่ยวได้ อาจจัดให้มีป้ายสื่อความหมายธรรมชาติเพื่ออธิบายและหรือให้ความรู้ที่ไม่ยากแก่การเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวทั่วไปตลอดเส้นทาง หรือจัดทำเป็นเอกสารแผ่นพับให้นักท่องเที่ยวได้ศึกษาด้วยตนเอง (Self - Guided Trail) เส้นทางเดินเท้าดังกล่าวไม่ควรมีระยะทางไกลนัก (ประมาณ 1-2 กิโลเมตร) ควรจัดเส้นทางเป็น loop (เข้า - ออกทางเดียว)

การดูแลบำรุงรักษาศูนย์บริการนักท่องเที่ยว และนิทรรศการกลางแจ้งเป็นหน้าที่ของหน่วยงานเจ้าของพื้นที่ ทั้งนี้การจัดโปรแกรมสื่อความหมายประเภทต่าง ๆ ในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวอาจได้รับการสนับสนุนจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และภาคเอกชน การดูแลรักษาเส้นทางเดินเท้าศึกษาธรรมชาติควรเป็นหน้าที่ของหน่วยงานเจ้าของพื้นที่ ร่วมกับนักท่องเที่ยวตลอดจนไกด์นำเที่ยว (ถ้ามี) หน่วยงานเจ้าของพื้นที่มีหน้าที่รับผิดชอบให้เส้นทางเดินเท้าดังกล่าวอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดีไม่ทรุดโทรม ดูแลเรื่องความสะอาด เช่น จัดเตรียมถังขยะไว้ตามจุดที่เหมาะสมและมีการกำจัดขยะอย่างสม่ำเสมอ

นักท่องเที่ยวมีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของพื้นที่ รักษาความสะอาด และไม่กระทำพฤติกรรมซึ่งทำลายต่าง ๆ เช่น ถอนป้ายทิ้งขีดฆ่า / เขียนสิ่งต่าง ๆ ลงบนป้าย หิน หรือต้นไม้ รวมทั้งไม่ส่งเสียงดังหรือนำเครื่องเสียง เครื่องดนตรีต่าง ๆ ไปเปิดรบกวนความสงบตามธรรมชาติ ไกด์นำเที่ยวมีหน้าที่ให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวก่อนที่จะเข้าไปทำกิจกรรมเกิดผลกระทบต่อพื้นที่การควบคุมดูแลความเป็นระเบียบของนักท่องเที่ยวขึ้นกับหน่วยงานเจ้าของพื้นที่ที่ต้องดูแลรับผิดชอบ

3. กิจกรรมถ่ายรูปธรรมชาติ บันทึกเทปวิดีโอ เทปเสียงธรรมชาติ (Nature Photography, Video Taping and Sound of Nature Audio Taping) ลักษณะกิจกรรม : เป็นการถ่ายรูปและการบันทึกเทปวิดีโอธรรมชาติ และสิ่งที่น่าสนใจอันเป็นรายละเอียดอยู่ในธรรมชาติ เช่น ดอกไม้ป่า

พืชหายาก และรอยเท้าสัตว์ป่า เป็นต้น การบันทึกเสียงธรรมชาตินิยมทั้งเสียงน้ำตก น้ำไหล เสียงนก แมลง และสัตว์ป่าต่าง ๆ

สิ่งอำนวยความสะดวกที่ควรจัดเตรียมสำหรับกิจกรรมประเภทนี้คือ เส้นทางที่จะนำนักท่องเที่ยวเข้าไปถ่ายรูปรธรรมชาติและบันทึกเสียงข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งหรือจุดที่บันทึกได้ดี และ / หรือสามารถจะถ่ายรูปได้สวยงาม ช่วงระยะเวลาที่ควรถ่ายรูปตลอดจนรายละเอียดหรือประวัติที่น่าสนใจของสิ่งที่ควรบันทึกภาพ / เสียงไว้แนวทางในการดูแลรักษาเส้นทางเดินเท้าเพื่อกิจกรรมประเภทนี้เป็นไปในลักษณะเดียวกับการดูแลรักษาเส้นทางเดินเท้าเพื่อการศึกษาธรรมชาติ

4. กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมเฉพาะสำหรับผู้มีความสนใจในเรื่องนก สิ่งดึงดูดที่สำคัญ คือนกชนิดต่าง ๆ ทั้งที่เป็นนกประจำถิ่น นกอพยพ และนกหายาก เส้นทางเดินเท้าที่รองรับกิจกรรมประเภทนี้ควรมีขนาดกว้าง 2 คนเดิน ไม่ควรมีการพัฒนาใด ๆ นอกจากจุดหยุดพักบางจุด เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้จดบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับนกต่าง ๆ ที่ได้พบเห็น กลุ่มนักดูนกไม่ควรมีขนาดใหญ่มากนัก ทั้งนี้ไม่ควรเกิน 5 คน ต่อกลุ่ม ควรมีมัคคุเทศก์นำทางที่มีความรู้เกี่ยวกับนกและธรรมชาติของนกที่มีในพื้นที่สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ไม่มีความชำนาญในกิจกรรมประเภทนี้มาก่อน ตลอดจนมีกล้องสองตาดูนก และคู่มือดูนก (Bird Guides) เตรียมไว้ให้กลุ่มและเก็บเงินค่าธรรมเนียมในการยืมเพื่อใช้ในกิจการด้านการอนุรักษ์นก และถิ่นที่อยู่อาศัยของนก

ประการสำคัญ การกำหนดเส้นทางเดินเท้าไม่ควรผ่านบริเวณทำรังหรือวางไข่ของนก ตลอดจนควรมีการควบคุมเข้มงวดไม่ให้มีการท่องเที่ยวในช่วงเวลาที่ไม่ควรรบกวนนก เช่น ฤดูวางไข่ ผสมพันธุ์ เป็นต้น

5. กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสในการศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องของถ้ำ เช่น กระบวนการเกิดถ้ำ ลักษณะของหิน / แร่ และสัณฐานธรณี ประเภทของถ้ำ สิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในถ้ำ การดูแลรักษาถ้ำ ฯลฯ นอกจากนั้นนักท่องเที่ยวยังได้รับความเพลิดเพลินและตื่นตากับความงามแปลกเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ของถ้ำอีกด้วย การเที่ยวถ้ำ โดยเฉพาะถ้ำที่มีแสงสว่างไม่เพียงพอและเป็นถ้ำที่ลึกและวากวน จำเป็นต้องมีมัคคุเทศก์นำทางเพื่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การจัดการถ้ำเพื่อรองรับการท่องเที่ยวควรจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว และช่วยในการดูแลรักษาถ้ำ เช่น การทำทางเดินเท้ายกระดับในกรณีที่มีน้ำท่วมขัง เป็นต้น มีโปรแกรมสื่อความหมายให้คำแนะนำเรื่องการเที่ยวถ้ำ และให้ความรู้เกี่ยวกับถ้ำแก่นักท่องเที่ยวในบริเวณนอกตัวถ้ำ การสำรวจถ้ำ จัดทำแผนโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติ ตลอดจนถึงอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เป็นหน้าที่ของหน่วยงานเจ้าของพื้นที่ ซึ่งอาจประสานขอความร่วมมือจากนักวิชาการหน่วยงานอื่น ๆ และภาคเอกชน นอกจากนั้นหน่วยงานเจ้าของพื้นที่ยังมีหน้าที่ควบคุมดูแลให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามกฎระเบียบ รักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอีกด้วย

6. กิจกรรมศึกษาท้องฟ้าและดาราศาสตร์ (Sky Interpretation) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสในการศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องของท้องฟ้าและดาราศาสตร์

ชนิดของดาวและกลุ่มดาว รูปร่าง ตำแหน่ง และวงโคจร ตลอดจนประวัติและตำนานพื้นบ้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง พื้นที่ธรรมชาติที่จัดกิจกรรมประเภทนี้ได้ดี ได้แก่ บริเวณที่โล่ง และ / หรือบนที่สูง เช่น เกาะแก่ง ชายหาดที่โล่ง ท่งหญ้าที่อยู่บนเขาที่ไม่มีต้นไม้บังท้องฟ้า เป็นต้น ฤดูที่เหมาะสมต่อกิจกรรมประเภทนี้คือฤดูหนาว ท้องฟ้าไม่มีเมฆหมอกบัง กิจกรรมประเภทนี้จำเป็นต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญในการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวตลอดจนมีอุปกรณ์ เช่น กล้องดูดาว และแผนที่ดาวประกอบด้วย

7. กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสและเรียนรู้ธรรมชาติ จำเป็นจะต้องมี

มัคคุเทศก์ในการให้ความรู้ ความเพลิดเพลิน การล่องเรือทำได้ทั้งในลำน้ำ ในแหล่งน้ำธรรมชาติ ทะเล หรืออ่างเก็บน้ำที่ยังคงมีสภาพธรรมชาติแวดล้อมอยู่ สิ่งที่ต้องระมัดระวังจากการกระทำกิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ น้ำมันปนเปื้อนลงในแหล่งน้ำ ชยะ เสียงรบกวนจากเครื่องยนต์ การรบกวนบริเวณวางไข่ / ผสมพันธุ์ของสัตว์น้ำ ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวที่จะต้องระมัดระวัง และช่วยกันดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวตลอดจนความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมการท่องเที่ยวไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนกระทั่งสภาพธรรมชาติเสื่อมโทรมลง นอกจากนั้นการพัฒนาพื้นที่ที่จำเป็น เช่น จุดขึ้น - ลงเรือ จะต้องออกแบบให้ผสมผสานกลมกลืนกับสภาพธรรมชาติ

8. กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสและเรียนรู้ธรรมชาติ ทั้งยังให้นักท่องเที่ยวได้ใช้ความสามารถในการบังคับเรือและได้ออกกำลังกาย เป็นกิจกรรมที่ทำได้ทั้งในลำน้ำ ในแหล่งน้ำธรรมชาติ ทะเล หรืออ่างเก็บน้ำที่ยังคงมีสภาพธรรมชาติแวดล้อมอยู่ สิ่งที่ต้องระมัดระวังจากการกระทำกิจกรรมประเภทนี้ ได้แก่ จำนวนเรือต่อหน่วยพื้นที่ ชยะ และการรบกวนบริเวณวางไข่ / ผสมพันธุ์ของสัตว์น้ำ ซึ่งเป็นหน้าที่ของนักท่องเที่ยวที่จะต้องระมัดระวังและช่วยกันดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวตลอดจนความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่ในการควบคุมให้การท่องเที่ยวไม่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจนกระทั่งสภาพธรรมชาติเสื่อมโทรมลง สำหรับกิจกรรมการพายเรือ ควรมีสัดส่วนในการใช้พื้นที่เพื่อไม่ให้เกิดความแออัดครั้งนี้

- เรือแคนู คายัค เรือใบ 1 ลำ ต่อความยาวลำน้ำ 2.4 กิโลเมตร
- เรือใบ 1 ลำ ต่อ 0.004 ตารางกิโลเมตร

9. กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่ให้ความเพลิดเพลินและใกล้ชิดกับธรรมชาติใต้ทะเลที่มีสีสันสวยงาม นักท่องเที่ยวมีโอกาสที่จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับพืชและสัตว์ใต้น้ำ โดยไม่ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจมีเพียงหน้ากาก (Snorkel) บริเวณที่ควรจัดกิจกรรมประเภทนี้จะต้องเป็นน้ำตื้นที่มีความลึกไม่เกิน 0.9 เมตร เป็นแหล่งของปะการังหลายชนิดที่ยังอุดมสมบูรณ์และสวยงาม มีพืชและสัตว์ใต้น้ำประเภทอื่น ๆ ประกอบกระแสน้ำไม่รุนแรง และน้ำใสสะอาด ควรจัดให้มีการทำเส้นทางดำน้ำใต้ทะเล (Undersea Self - Guided Trail) และมีคู่มือศึกษาทรัพยากรใต้ทะเลให้แก่นักท่องเที่ยว

สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการจัดกิจกรรมประเภทนี้คือ เรือที่นำนักท่องเที่ยวไปดำน้ำอาจทำลายปะการังใต้น้ำเมื่อน้ำลดหรือเมื่อทอดสมอเรือลงไป จึงควรหมายแนวเขตที่มีปะการัง ความลึกต่ำสุดและสูงสุดของน้ำ พร้อมทั้งควรจัดทุ่นจอดเรือให้เป็นระเบียบ นอกจากนี้ควรควบคุมไม่ให้เรือปล่อยน้ำมันเรือ และทิ้งขยะลงน้ำ นอกจากนี้ปะการังอาจถูกทำลายจากการประมง เช่น การระเบิดปลา และอวนลากได้ จึงควรมีการห้ามการประมงหรือระเบิดปลาในบริเวณแนวปะการัง

กิจกรรมดำน้ำนี้อาจเสนอแนะให้มีกิจกรรมในการอนุรักษ์ / ฟื้นฟูทรัพยากรใต้ทะเลไปด้วยกันได้ เช่น ให้นักท่องเที่ยวมีโอกาสช่วยดำน้ำเก็บขยะ และปลูกปะการัง เป็นต้น ซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกมีส่วนร่วมในการช่วยรักษาทรัพยากรธรรมชาติใต้น้ำ และเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

10. กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่ให้ความเพลิดเพลินและใกล้ชิดกับธรรมชาติ ใต้ทะเลที่มีสีสันสวยงามเช่นเดียวกับกิจกรรมดำน้ำตื้น กิจกรรมดำน้ำลึกนี้ นักดำน้ำต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ บริเวณที่ควรจัดกิจกรรมดำน้ำเพื่อนันทนาการควรมีความลึกประมาณไม่เกิน 30 เมตร เป็นแหล่งของปะการังหลายชนิดที่ยังอุดมสมบูรณ์และสวยงาม โดยมีพืชและสัตว์ใต้ทะเลประเภทอื่น ๆ เป็นส่วนประกอบ กระแสน้ำไม่รุนแรงและน้ำใสสะอาด ควรจัดให้มีการทำเส้นทางดำน้ำใต้ทะเล (Undersea Self - Guided Trail) และมีคู่มือศึกษาทรัพยากรใต้ทะเลให้แก่นักท่องเที่ยว

สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงคือ การจัดกิจกรรมลักษณะเดียวกันกับกิจกรรมดำน้ำตื้น แต่ควรเอาใจใส่เกี่ยวกับความปลอดภัยมากกว่า กิจกรรมท่องเที่ยวประเภทชื่นชมธรรมชาติ (Appreciative Recreational Activities) และกิจกรรมท่องเที่ยวประเภทตื่นเต้นผจญภัย (Adventurous Recreational Activities) (กิจกรรมเสริม)

1. กิจกรรมชมทิวทัศน์ธรรมชาติในบรรยากาศที่สงบ (Relaxing) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมและใกล้ชิดกับธรรมชาติ ซึ่งเป็นกิจกรรมเสริมกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศอื่น ๆ ที่กล่าวแล้วข้างต้น การชมทิวทัศน์อาจทำได้ในลักษณะการเดินทางเล่นตามเส้นทางที่จัดไว้ให้ และ / หรือตามชายหาดต่าง ๆ หรือเป็นจุดอยู่กับที่ โดยนักท่องเที่ยวได้หยุดชมธรรมชาติ ณ จุดต่าง ๆ ทั้งนี้คุณค่าความงามของธรรมชาติและความสะดวกเป็นทรัพยากรนันทนาการที่สำคัญสำหรับกิจกรรมประเภทนี้ กล่าวกันว่าการได้ชื่นชมใกล้ชิดกับธรรมชาติเป็นโอกาสหนึ่งที่ทำให้นักท่องเที่ยวได้เข้าใจถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ธรรมชาติ ณ จุดที่จัดให้การชมธรรมชาติ ควรมีป้ายสื่อความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติที่อยู่รอบตัวของนักท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวมีคุณค่ามากขึ้น

นอกจากนั้นการชมทิวทัศน์ธรรมชาติอาจกระทำในลักษณะของการนั่งรถยนต์ไปตามทางที่ผ่านธรรมชาติที่สวยงาม (Sight Seeing) และมีจุดพักชมวิิวทิวทัศน์เป็นระยะตามความเหมาะสม ซึ่งควรจัดให้มี Wayside Exhibit ณ จุดพักต่าง ๆ สิ่งที่เป็นทรัพยากรนันทนาการที่สำคัญสำหรับกิจกรรมนี้คือ สภาพภูมิทัศน์ที่สวยงามแปลกตา ตลอดจนลำดับของสภาพภูมิทัศน์สองข้างทางที่มีความหลากหลาย (Sequences of Landscape) กิจกรรมประเภทนี้ควรเน้นคุณภาพของการ

ท่องเที่ยวที่ให้ความเคารพกับความเป็นธรรมชาติ เช่น ไม่ก่อให้เกิดเสียงดังรบกวนความสงบ การรักษาความสะอาด ฯลฯ

2. กิจกรรมขี่จักรยานตามเส้นทางธรรมชาติ (Terrain / Mountain Biking)

ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยอุปกรณ์คือ จักรยานภูเขา (Mountain Biking) เส้นทางขี่จักรยานไม่ควรเป็นเส้นทางเดียวกับเส้นทางเดินเท้าเพื่อกิจกรรมเดินป่า หรือศึกษาธรรมชาติ หรือดูนก มีความลาดชันในระดับต่าง ๆ กันตลอดเส้นทาง ตั้งแต่ 0-20% หลักเกณฑ์ในการเลือกเส้นทางเป็นเช่นเดียวกับการพัฒนาเส้นทางเดินเท้าคือ ไม่ควรผ่านบริเวณที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ สืบต่อพันธุ์ของสัตว์ป่า สภาพภูมิประเทศควรมีลักษณะต่าง ๆ เพื่อความท้าทายและไม่น่าเบื่อตลอดจนมีจุดสนใจและความงดงามตามธรรมชาติ การพัฒนาเส้นทางจักรยานควรเน้นให้เข้ากับสภาพธรรมชาติ ไม่มีการตัดต้นไม้ใหญ่ไม่จำเป็นต้องทำเส้นทางด้วยวัสดุก่อสร้าง อาจมีการทำร่องระบายน้ำ หรือสะพานไม้อย่างง่ายในบริเวณที่ลุ่มและร่องน้ำ

หน่วยงานเจ้าของพื้นที่มีหน้าที่ในการดูแลเส้นทางขี่จักรยานให้อยู่ในสภาพใช้การได้และดูแลรักษาความสะอาด ตลอดจนกวาดขี้เ็นให้นักท่องเที่ยวปฏิบัติตามกฎระเบียบ เช่น ขี่จักรยานในเส้นทางที่จัดเตรียมให้ รวมทั้งให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็นเมื่อนักท่องเที่ยวต้องการ

นักท่องเที่ยวมีหน้าที่เคารพกฎระเบียบของพื้นที่ รักษาความสะอาดด้วยการไม่ทิ้งขยะตามเส้นทางตลอดจนไม่ส่งเสียงอึกทักในระหว่างขี่จักรยาน

3. กิจกรรมปีน / ไต่เขา (Rock / Mountain Climbing) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่มุ่งตอบสนองความต้องการของมนุษย์ในแง่การทำหายความยากลำบากที่ธรรมชาติสร้างไว้ บริเวณที่อนุญาตให้มีการไต่เขา หรือปีนเขาควรมีความปลอดภัยในระดับหนึ่ง และไม่ก่อให้เกิดความเสียหายกับธรรมชาติ ทั้งในและนอกขอบเขตที่จัดไว้ให้ในเส้นทางปีน / ไต่เขา

4. กิจกรรมพักแรมด้วยเต็นท์ (Tent Camping) ลักษณะของกิจกรรม : การพักแรมแบบกางเต็นท์มีหลายรูปแบบ ตั้งแต่พักแรมแบบเต็นท์ที่มีการพัฒนาแล้วในเขตบริเวณต่าง ๆ จนกระทั่งพักแรมกลางป่าที่ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ทุกรูปแบบ กิจกรรมพักแรมด้วยเต็นท์มุ่งให้นักท่องเที่ยวได้อยู่กับธรรมชาติและสัมผัสธรรมชาติอย่างใกล้ชิด โดยไม่อาศัยสิ่งอำนวยความสะดวกในการอยู่อาศัยเกินความจำเป็นเป็นกิจกรรมที่กระทำร่วมกับกิจกรรมอื่น ๆ เช่น การเดินป่า ศึกษาธรรมชาติ ส่อง / ดูนก ฯลฯ

หน่วยงานเจ้าของพื้นที่มีหน้าที่ดูแลให้บริเวณที่กางเต็นท์สะอาดเรียบร้อย ในกรณีที่กางเต็นท์ในเขตบริการ ควรจะเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เช่น ลานกางเต็นท์ ถังขยะ ห้องน้ำ ห้องสุขารวมบริเวณที่ชำระล้าง เช่น ที่ซักผ้า ล้างจาน บริเวณที่ประกอบอาหาร และลานแคมป์ไฟรวม ตลอดจนจัดกิจกรรมแคมป์ไฟให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมในการท่องเที่ยวพื้นที่ธรรมชาติ กิจกรรมพักแรมด้วยเต็นท์ควรเน้นให้นักท่องเที่ยวได้ใกล้ชิดธรรมชาติมากกว่ามาสนุกสนานด้วยการรวมกลุ่มกันร้องเพลง ดื่มของมีเนมา จนทำลายความสงบของพื้นที่ บริเวณที่กางเต็นท์ของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มควรแยกห่างจากกันและมีความเป็นส่วนตัวพอสมควร

กิจกรรมพักผ่อนด้วยเต็นท์นี้เป็นการนำตัวเองใกล้ธรรมชาติและแสวงหาความสงบที่เมืองให้ไม่ได้มากกว่าเป็นกิจกรรมที่กระทำเพื่อความสนุกสนานเฮฮา จนกระทั่งรบกวนความสงบของพื้นที่ ดังนั้น นักท่องเที่ยวจึงควรมีส่วนช่วยดูแลรักษาพื้นที่บริเวณกางเต็นท์ให้สะอาดและเรียบร้อยด้วยการทิ้งขยะให้ถูกที่ ไม่ควรใช้สิ่งทำให้เกิดขยะที่ย่อยสลายไม่ได้หรือย่อยสลายได้ยาก หากจำเป็นต้องใช้ก็ควรนำออกไปจากพื้นที่ด้วย

5. กิจกรรมเครื่องร่อนขนาดเล็ก (Hang Glider) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่อาศัยเครื่องร่อนที่ไม่ใช้เครื่องยนต์แต่อาศัยหลัก Aerodynamic เป็นตัวบังคับให้เครื่องร่อนบินชมธรรมชาติจากที่สูง สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นคือ บริเวณส่งเครื่องร่อน ที่หน้าผา แต่กิจกรรมประเภทนี้ก่อให้เกิดมลภาวะทางสายตาได้ ถ้ามีมากจนเกินไป

6. กิจกรรมล่องแพยาง / แพไม้ไผ่ (White Water Rafting) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสธรรมชาติและได้รับความตื่นเต้นสนุกสนานเร้าใจจากความเร็วของกระแสน้ำ ความต่างระดับของลำน้ำ และสภาพภูมิทัศน์ของสองฝั่ง การล่องเรือยาง / แพ ควรมีไกด์ที่มีความสามารถในการล่องเรือ / แพ และความรู้ด้านธรรมชาติวิทยา จำนวนนักท่องเที่ยวต่อเรือยาง / แพ ประมาณ 4-6 คน ขึ้นกับขนาดของเรือ / แพ จำนวนแพต่อพื้นที่นั้น ใช้เกณฑ์เดียวกับกิจกรรมพายเรือแคนู ก่อนการประกอบกิจกรรมควรมีการแนะนำเกี่ยวกับลักษณะของกิจกรรม การปฏิบัติตน และอื่น ๆ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความปลอดภัยและประสบการณ์ที่ดีจากการประกอบกิจกรรมอาจจัดให้มีกิจกรรมพักผ่อนริมฝั่งเสริมจากกิจกรรมล่องเรือ / แพ กิจกรรมนี้จำเป็นต้องจัดให้มีจุดขึ้น-ลงเรือ / แพ

7. กิจกรรมพักผ่อนรับประทานอาหาร (Picnicking) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมพักผ่อนโดยการนำอาหารมารับประทานหรือซื้อจากร้านค้าใกล้เคียงในบริเวณที่จัดไว้ให้ เป็นกิจกรรมที่มักกระทำร่วมกับกิจกรรมประเภทอื่น ๆ เช่น การเที่ยวน้ำตก การเดินป่า เดินชมธรรมชาติ ฯลฯ ควรจัดให้มีสถานที่นั่งพักผ่อนรับประทานอาหารในพื้นที่กิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีบรรยากาศสงบ และนักท่องเที่ยวได้ชื่นชมกับธรรมชาติ มากกว่าบรรยากาศที่ให้มีเครื่องดนตรีที่เสียงดัง หน่วยงานเจ้าของพื้นที่จำเป็นต้องจัดพื้นที่ไว้สำหรับกิจกรรมนี้ ประกอบด้วยชุดสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ โต๊ะ ม้านั่ง ถังขยะ ที่ล้างมือ ห้องสุขา และอาจมีเตาย่างอาหาร บริเวณที่จัดควรเป็นที่ร่ม มองเห็นน้ำและมีสภาพภูมิทัศน์สวยงามไม่เป็นแหล่งที่เปราะบางทางนิเวศ ควรจัดให้มีเส้นทางเดินเท้าที่ไม่ไกลจากที่จอดรถ นักท่องเที่ยวจำเป็นต้องรักษาความสะอาด ระวังขยะ รื้อองไฟ และไม่ให้อาหารแก่สัตว์ป่า หรือทิ้งอาหารไว้โดยไม่มีผู้ดูแลหลังจากเสร็จสิ้นจากการรับประทานอาหาร ภาชนะเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่จะทิ้งเป็นขยะควรเป็นสิ่งที่ย่อยสลายได้ง่าย หากเป็นบริเวณพื้นที่ธรรมชาติที่ไม่มีการกำจัดขยะควรนำขยะกลับไปด้วย

8. กิจกรรมเที่ยวน้ำตก (Waterfall Visits / Exploring) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมที่นิยมที่สุดสำหรับการเที่ยวป่า - เขา ที่มีน้ำตกเป็นองค์ประกอบสำคัญของแหล่งท่องเที่ยว การเที่ยวน้ำตกอาจมีกิจกรรมหลายอย่างประกอบกัน เช่น เล่นน้ำตก เดินสำรวจน้ำตก นั่งรับประทานอาหาร หรือชมทิวทัศน์บริเวณน้ำตก ซึ่งควรจัดโปรแกรมสื่อความหมายธรรมชาติให้แก่

นักท่องเที่ยวได้รับความรู้เกี่ยวกับน้ำตก และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่น่าสนใจควบคู่ไปด้วย ควรเน้นกิจกรรมที่ไม่ทำลายความสงบตามธรรมชาติและจัดเขตปลอดภัยและเครื่องตีบริเวณน้ำตก เพื่อรักษาสภาพแวดล้อมของน้ำตก นักท่องเที่ยวควรช่วยกันดูแลรักษาไม่ส่งเสียงอีกที่รบกวนผู้อื่นและปฏิบัติตนเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง หน่วยงานเจ้าของพื้นที่ควรดูแลเรื่องความสะอาด ดูแลให้ท่องเที่ยวปฏิบัติตามระเบียบ และรักษาความปลอดภัยให้แก่นักท่องเที่ยว

9. กิจกรรมวินด์เซิร์ฟ (Wind Surfing) ลักษณะของกิจกรรม : เป็นกิจกรรมทางน้ำที่ให้ความสนุกสนานตื่นเต้น ตลอดจนความพึงพอใจความสามารถของตนเองในการบังคับที่เล่นวินด์เซิร์ฟได้ บริเวณที่เหมาะสมสำหรับกิจกรรมนี้ ควรเป็นแหล่งน้ำที่กว้างไกล มีกระแสลมแต่ไม่ปั่นป่วน (Turbulence) รอบข้างมีสภาพภูมิทัศน์ที่สวยงาม กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเหล่านี้ สามารถพิจารณาส่งเสริมได้ในพื้นที่ท่องเที่ยวธรรมชาติที่มีศักยภาพสูง อย่างไรก็ตามการส่งเสริมกิจกรรมใดจำเป็นต้องพิจารณาให้รอบคอบถึงความเป็นไปได้ในการรองรับของพื้นที่ และขีดจำกัดในการจัดการดูแลมิให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการกระทำกิจกรรมดังกล่าวตามมา เพื่อให้การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ธรรมชาติบรรลุเจตนารมณ์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและเหมาะสมกับประเทศไทย

5.แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม

จากความหมายของคำนิยามศัพท์ที่กล่าวว่าพฤติกรรมคือการกระทำของผู้บริโภคเกิดจากปัจจัยที่มากกระทบต่อพฤติกรรมซื้อ การศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคจึงเป็นปัจจัยสำคัญเพราะจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมของผู้บริโภคที่ถูกต้องจะทำให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้ดี

สุวิทย์ เปี้ยผ่อง (หลักการตลาด. 2530) กล่าวว่า พฤติกรรมผู้บริโภค คือ การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดหาให้ได้มา และการใช้ซึ่งสินค้าและบริการ ทั้งนี้หมายถึงกระบวนการตัดสินใจซึ่งมีอยู่ก่อนและเป็นสิ่งมีส่วนในการกำหนดกระบวนการดังกล่าว

คานุกส์และชิฟแมน (Shiffman ;& Kanuk. 1994 : 5) กล่าวว่า พฤติกรรมซึ่งผู้บริโภคทำการค้นหา การซื้อการใช้การประเมินผล การใช้สอยผลิตภัณฑ์ และการบริการซึ่งคาดว่าจะตอบสนองความต้องการ

เลวิทท์ (พิบูล ทีละปาล. 2543 :109 ; อ้างอิงจาก Levitt. n.d.) ได้กล่าวไว้ว่า ก่อนที่มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาจะมีมูลเหตุที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมเสมอ ซึ่งมูลเหตุดังกล่าวจะเป็นตัวกระตุ้นเร้าจิตใจทำให้เกิดความต้องการ และจากความต้องการจะทำให้เกิดแรงจูงใจให้แสดงพฤติกรรมในที่สุด ซึ่งมีลักษณะเป็นขั้นตอนหรือเป็นกระบวนการ เรียกว่า “กระบวนการของพฤติกรรม” (Process of Behavior) 3 ประการดังนี้

1. พฤติกรรมจะเกิดขึ้นได้จะต้องมีสาเหตุทำให้เกิด (Behavior is caused) ซึ่งหมายความว่า การที่คนเราจะแสดงพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดออกมานั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ทำให้เกิด และสิ่งที่เป็นสาเหตุก็คือความต้องการที่เกิดขึ้นในตัวคนนั่นเอง

2. พฤติกรรมจะเกิดขึ้นได้จะต้องมีสิ่งจูงใจ หรือแรงกระตุ้น (Behavior is motivated) คือเมื่อคนเรามีความต้องการเกิดขึ้นแล้ว คนก็ปรารถนาที่จะบรรลุถึงความต้องการนั้น จนกลายเป็นแรงกระตุ้น หรือแรงจูงใจ ให้แสดงพฤติกรรมต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการที่เกิดขึ้น

3. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นย่อมมุ่งไปสู่เป้าหมาย (Behavior is goal-directed) หมายถึง การที่คนแสดงพฤติกรรมอะไรออกมา นั้นมิได้กระทำไปอย่างเลื่อนลอยโดยปราศจากจุดมุ่งหมายหรือ ไร้ทิศทางตรงข้ามกลับมุ่งไปสู่เป้าหมายที่แน่นอนเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จแห่งความต้องการของตน อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากระบวนการของพฤติกรรมของคนจะมีลักษณะคล้ายๆกัน แต่รูปแบบพฤติกรรม ของคนที่แสดงออกในสถานการณ์ต่างๆที่เขาเผชิญ มีลักษณะแตกต่างกันทั้งนี้เกิดจากสาเหตุหลาย ปัจจัย ทั้งปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม สังคมและจิตวิทยา ซึ่งทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา แตกต่างกัน ดังนั้นการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค และการศึกษาโมเดลพฤติกรรมของผู้บริโภค ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค บทบาทที่เกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อและขั้นตอน กระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคทำให้สามารถเข้าใจความต้องการของผู้บริโภคได้ชัดเจนมากขึ้น และสามารถตอบสนองความต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค

วิจิตรา ประเสริฐธรรม (2535 : 79-84) ในอดีตนักการตลาดได้เรียนรู้ถึงนิสัยการซื้อของผู้บริโภคจากพฤติกรรมการซื้อในแต่ละวันของบุคคล แต่ในปัจจุบันมีการแข่งขันมากขึ้นตลาดขยาย ใหญ่ขึ้นและแบ่งออกเป็นส่วนตลาดย่อยหลายส่วนตลาดประกอบกับจำนวนผู้ซื้อที่มีมากและแตกต่างกันไปทำให้ไม่สามารถตอบสนองตลาดได้ทุกส่วนดังนั้นจึงได้มีการเรียนรู้โดยการตั้งคำถามเพื่อเป็น แนวทางกำหนดตลาดผู้บริโภค ดังนี้

1. ใครเป็นผู้ซื้อ (Occupants) การวิเคราะห์ค้นหาลักษณะต่างๆของผู้บริโภคเนื่องจากว่า ผู้บริโภคทั้งหลายมีความแตกต่างกันในด้านอายุ รายได้ ระดับการศึกษา รสนิยมเพื่อให้ทราบถึง การค้าและบริการที่เหมาะสมกับตลาดผู้บริโภค

2. ผู้บริโภคซื้ออะไร (Objects) ประเภทของสินค้าสามารถแบ่งได้ 2 ประเภทคือ สินค้าที่สามารถจับต้องได้และสินค้าที่ไม่สามารถจับต้องได้ (สินค้าบริการ) หากมีการเสาะหาสิ่งที่ผู้บริโภค ต้องการจะทำให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้อย่างรวดเร็ว

3. จุดมุ่งหมายในการซื้อ (Objectives) ในการซื้อของผู้บริโภคทุกครั้งนั้นมีเหตุผลและ จุดมุ่งหมายอย่างไรซื้อเมื่อมีโอกาสหรือไม่ สิ่งดังกล่าวทำให้ทราบถึงพฤติกรรมในการซื้อ

4. ผู้มีส่วนร่วมในการซื้อ (Organizations) การระบุว่าใครเป็นผู้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ซื้อทำให้สามารถออกแบบสินค้าให้มีรูปร่างและลักษณะที่ตรงกับความต้องการและดึงดูดผู้บริโภค รวมถึงผู้บริโภคที่เป็นผู้ร่วมตัดสินใจด้วย

5. เหตุผลที่ซื้อ (Operations) ตลาดผู้บริโภคซื้อสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย สังคม ด้านจิตวิทยาและอื่น ๆ

6. ซื้ออย่างไร (Outlets) กระบวนการตัดสินใจของผู้บริโภคจะนำไปสู่การตัดสินใจซื้อซึ่งต้องพยายามเข้าใจว่าผู้บริโภคทำการซื้อสินค้าอย่างไร

โมเดลพฤติกรรมผู้บริโภค

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2541 : 128-130) เป็นการศึกษาถึงเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์โดยมีจุดเริ่มต้นจากการที่เกิดสิ่งกระตุ้น(Stimulus)ที่ทำให้เกิดความต้องการ สิ่งกระตุ้นผ่านเข้ามาในความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ(Buyer's Black Box) ซึ่งเปรียบเสมือนกล่องดำซึ่งผู้ผลิตหรือผู้ขายไม่สามารถคาดคะเนได้ ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อจะได้รับอิทธิพลจากลักษณะต่างๆของผู้ซื้อแล้วจะมีการตอบสนองของผู้ซื้อ (Buyer's Response)หรือการตัดสินใจซื้อของผู้ซื้อ(Buyer's Purchase Decision) ดังรูปสิ่งกระตุ้นภายนอก

ภาพประกอบ 4 แสดงรูปแบบกระบวนการกระตุ้นและการตอบสนองของผู้บริโภค(S-R Theory)

ที่มา : Kotler. (1994) .Marketing Management Analysis, Planning, Implementation and Control. 8th edition .P 164

จุดเริ่มต้นของโมเดลนี้อยู่ที่มีสิ่งกระตุ้น (Stimulus)ที่ทำให้เกิดความต้องการก่อนแล้วทำให้เกิดการตอบสนอง (Response) ดังนั้น โมเดลนี้จึงอาจเรียกว่า S-R Theory โดยมีรายละเอียดของทฤษฎีดังนี้

1. สิ่งกระตุ้น(Stimulus) สิ่งกระตุ้นอาจเกิดขึ้นเองจากภายในร่างกายและสิ่งกระตุ้นที่เกิดจากภายนอกนั้นการตลาดจะต้องสนใจและจัดสิ่งกระตุ้นภายนอก เพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการผลิตภัณฑ์ สิ่งกระตุ้นถือว่าเป็นเหตุจูงใจให้เกิดการซื้อสินค้า ซึ่งอาจใช้เหตุจูงใจซื้อด้านเหตุผล และใช้เหตุจูงใจซื้อด้านจิตวิทยา (อารมณ์)ก็ได้ สิ่งกระตุ้นภายนอกประกอบด้วย 2 ส่วนคือ

1.1 สิ่งกระตุ้นทางการตลาด (Marketing Stimulus) เป็นสิ่งกระตุ้นที่นักการตลาดสามารถควบคุมและต้องจัดให้มีขึ้น เป็นสิ่งกระตุ้นที่เกี่ยวข้องกับส่วนประสมทางการตลาด ประกอบด้วย

- (1) สิ่งกระตุ้นด้านผลิตภัณฑ์
- (2) สิ่งกระตุ้นด้านราคา
- (3) สิ่งกระตุ้นด้านการจัดช่องทางจัดจำหน่าย
- (4) สิ่งกระตุ้นด้านการส่งเสริมการตลาด

1.2 สิ่งกระตุ้นอื่นๆ (Other Stimulus) เป็นสิ่งกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภคที่อยู่ภายนอกองค์กร ซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ สิ่งกระตุ้นเหล่านี้ได้แก่

- (1) สิ่งกระตุ้นทางเศรษฐกิจ
- (2) สิ่งกระตุ้นทางเทคโนโลยี
- (3) สิ่งกระตุ้นทางกฎหมายและการเมือง
- (4) สิ่งกระตุ้นทางวัฒนธรรม

2. กล่องดำหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ (Buyer's Black Box) ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อที่เปรียบเสมือนกล่องดำซึ่งผู้ผลิตหรือผู้ขายไม่สามารถทราบได้จึงต้องพยายามค้นหาความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อ ซึ่งอาจได้รับอิทธิพลมาจากลักษณะของผู้ซื้อและกระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อ

2.1 ลักษณะของผู้ซื้อ (Buyer's Characteristic) ลักษณะของผู้ซื้อมีอิทธิพลมาจากปัจจัยต่างๆ

2.2 กระบวนการตัดสินใจของผู้ซื้อ (Buyer Decision Process) ประกอบด้วยขั้นตอน คือ การรับรู้ ความต้องการ (ปัญหา) การค้นหาข้อมูล การประเมินผลทางเลือก การตัดสินใจซื้อและพฤติกรรมหลังการซื้อ

3. การตอบสนองของผู้ซื้อ (Buyer's Response) หรือการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภคโดยจะมีประเด็นต่างๆในการตัดสินใจซื้อ ดังนี้

- 3.1 การเลือกผลิตภัณฑ์
- 3.2 การเลือกตราสินค้า
- 3.3 การเลือกผู้ขาย
- 3.4 การเลือกเวลาในการซื้อ
- 3.5 การเลือกปริมาณการซื้อ

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค

การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค (Analysis Consumer Behavior) เป็นการค้นหาหรือวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรม การซื้อและการใช้ของผู้บริโภคเพื่อทราบถึงลักษณะความต้องการและพฤติกรรม การซื้อและการใช้ของผู้บริโภค คำตอบที่จะช่วยให้นักการตลาดสามารถจัดการกลยุทธ์การตลาด (Marketing strategies) ที่สามารถสนองความพึงพอใจของผู้บริโภคได้อย่างเหมาะสม

คำถามที่ใช้เพื่อค้นหาลักษณะและพฤติกรรมผู้บริโภค คือ 6Ws และ 1H เพื่อค้นหาคำตอบ

7 ประการ หรือ 7Os

-6Ws คือ Who What Why Who When และ Where

-1H คือ How

และคำตอบ 7 คำตอบที่ต้องการทราบเพื่อรู้จักพฤติกรรมผู้บริโภค ซึ่งประกอบด้วย

-7Os คือ Occupant Objects Objectives Organization Occasion Outlets and Operation
แสดงเป็นตารางได้ดังนี้

คำถาม (6Ws และ 1 H)	คำตอบที่ต้องการทราบ(7 Os)	กลยุทธ์การตลาดที่เกี่ยวข้อง
1.ใครอยู่ในตลาดเป้าหมาย (Who is in the target market?)	ลักษณะกลุ่มเป้าหมาย (Occupants)ทางด้าน 1. ประชากรศาสตร์ 2. ภูมิศาสตร์ 3. จิตวิทยา หรือ จิตวิเคราะห์ 4. พฤติกรรมศาสตร์	กลยุทธ์การตลาด (4 Ps) ประกอบด้วยกลยุทธ์ด้าน ผลิตภัณฑ์ ราคา การจัดจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาดที่ เหมาะสมและสามารถตอบสนอง ความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย ได้
2.ผู้บริโภคซื้ออะไร (What does the consumer buy?)	สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการซื้อ (Objects) ก็คือ คุณสมบัติหรือ องค์ประกอบ ของผลิตภัณฑ์ ความแตกต่างที่เหนือกว่าคู่แข่ง (Competitive differentiation)	กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ (Product strategies)ประกอบด้วย 1.ผลิตภัณฑ์หลัก 2. รูปลักษณ์ผลิตภัณฑ์ ได้แก่ การบรรจุภัณฑ์ ตราสินค้ารูปแบบ บริการ คุณภาพ ลักษณะ นวัตกรรม 3. ผลิตภัณฑ์ควบ 4. ผลิตภัณฑ์ที่คาดหวัง 5. ศักยภาพผลิตภัณฑ์ความ แตกต่างทางการแข่งขัน (Competitive differentiation) ประกอบด้วยความแตกต่างด้าน ผลิตภัณฑ์ บริการ พนักงานและ ภาพลักษณ์
3. ทำไมผู้บริโภคถึงซื้อ (Why does the consumer	วัตถุประสงค์ในการซื้อ (Objectives)ผู้บริโภคซื้อสินค้า	กลยุทธ์ที่ใช้มากคือ 1. กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์

buy?)	<p>เพื่อสนองความต้องการของเขา ด้านร่างกายและด้านจิตวิทยาซึ่งต้องศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อคือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ปัจจัยภายในหรือปัจจัยทางจิตวิทยา 2. ปัจจัยทางสังคม/วัฒนธรรม 3. ปัจจัยเฉพาะบุคคล 	<ol style="list-style-type: none"> 2. กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมการตลาดประกอบด้วย กลยุทธ์การโฆษณา การขายโดยใช้พนักงานขาย การส่งเสริมการขาย การให้ข่าวการประชาสัมพันธ์ 3. กลยุทธ์ด้านราคา 4. กลยุทธ์ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย
4. ใครมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซื้อ (Who participates in the buying?)	<p>บทบาทของกลุ่มต่างๆ (Organizations) ที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจซื้อ ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ริเริ่ม 2. ผู้มีอิทธิพล 3. ผู้ตัดสินใจซื้อ 4. ผู้ซื้อ 5. ผู้ใช้ 	<p>กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุดคือ กลยุทธ์การโฆษณา และกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด โดยใช้กลุ่มอิทธิพล</p>
5. ผู้บริโภคซื้อเมื่อใด (When does the consumer buy?)	<p>โอกาสในการซื้อ (Occasions) เช่น ช่วงเดือน / ฤดูกาล / ช่วงวัน / ช่วงเวลา ใด</p>	<p>กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุด คือ กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดเช่น ทำการส่งเสริมการตลาด เมื่อใดจึงจะสอดคล้องกับโอกาสในการซื้อ</p>
6. ผู้บริโภคซื้อที่ไหน (Where does the consumer buy?)	<p>ช่องทางหรือแหล่งที่ผู้บริโภคไปทำการซื้อ เช่น ห้างสรรพสินค้า ซูเปอร์มาร์เก็ต</p>	<p>กลยุทธ์ช่องทางการจัดจำหน่าย บริษัท นำผลิตภัณฑ์สู่ตลาดเป้าหมายโดยพิจารณาว่าจะผ่านคนกลางอย่างไร</p>
7. ผู้บริโภคซื้ออย่างไร (How does the consumer buy?)	<p>ขั้นตอนในการตัดสินใจซื้อ (Operations) ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การรับรู้ปัญหา 2. การค้นหาข้อมูล 3. การประเมินผลทางเลือก 4. ตัดสินใจซื้อ 5. พฤติกรรมภายหลังการซื้อ 	<p>กลยุทธ์ที่ใช้มากที่สุด คือ กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดประกอบด้วย การโฆษณา การขายโดยใช้พนักงานส่งเสริมการขาย การให้ข่าวและการประชาสัมพันธ์ การตลาดทางตรง</p>

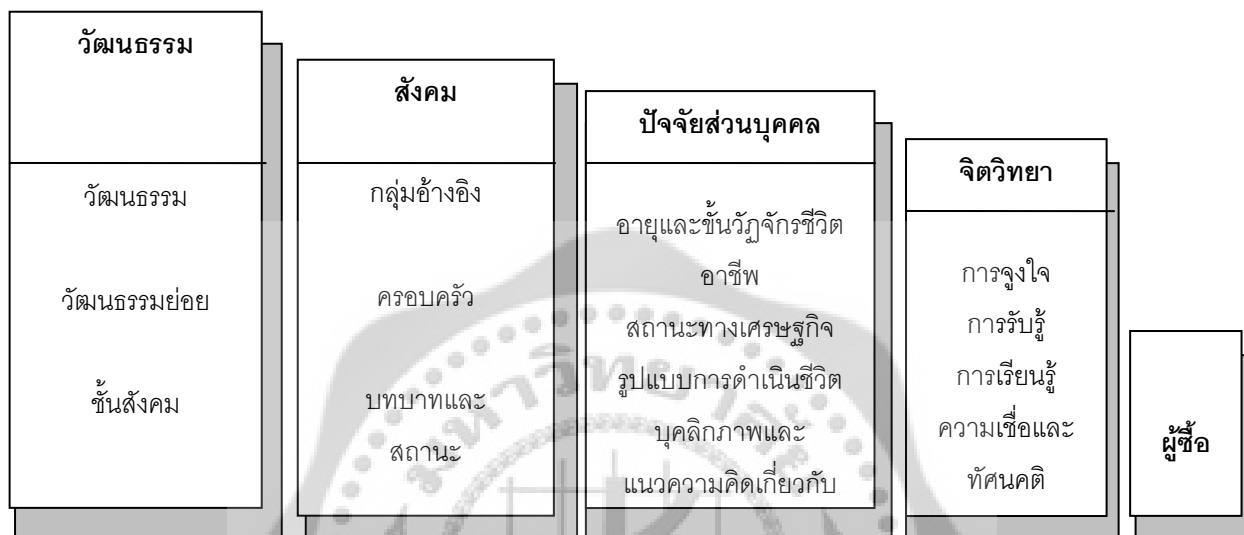
ภาพประกอบ 5 แสดงรูปลักษณะพฤติกรรมผู้บริโภค (6 Ws 1 H) ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค (7Os)

ที่มา : ศิริวรรณ เสรีรัตน์ ;และคณะ. (2541).พฤติกรรมผู้บริโภค. หน้า 194.

ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของผู้บริโภค

1. ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรม

คอสเลอร์ (Kotler. 2545 : 92-100) ปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภคทางในทางกว้างและทางลึกนักการตลาดจำเป็นต้องเข้าใจบทบาทที่แสดงออกโดยวัฒนธรรมวัฒนธรรมย่อย และชั้นของสังคมผู้บริโภค

ภาพประกอบ 6 แสดงปัจจัยทางด้านวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมผู้บริโภควัฒนธรรม

ที่มา : Kotler Philip ; & Armstrong Gary. (1994) *Marketing Management*. P.174.

เป็นมูลเหตุพื้นฐานที่สุดของพฤติกรรมความต้องการของบุคคลพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการเรียนรู้เด็กจะได้เรียนรู้ถึงค่านิยม การรับรู้ ความต้องการ และพฤติกรรมพื้นฐานจากครอบครัว สถาบันทางสังคมที่เด็กเติบโตมาทุกกลุ่มและทุกสังคมมีวัฒนธรรม ซึ่งวัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อค่อนข้างมาจากประเทศหนึ่งมาสู่ประเทศหนึ่งความล้มเหลวในการปรับเปลี่ยนตามความแตกต่างเหล่านี้ทำให้เกิดความไม่มีประสิทธิผลทางการตลาดหรือความผิดพลาดที่เป็นอุปสรรคได้ นักการตลาดต้องเข้าใจวัฒนธรรมของแต่ละตลาดและปรับกลยุทธ์ต่างๆตามการตลาดนั้นๆโดยที่ควรให้ความสนใจต่อการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม เพื่อค้นหาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่อาจจะเป็นที่ต้องการของผู้บริโภค

วัฒนธรรมย่อย

ในแต่ละวัฒนธรรมจะประกอบด้วยวัฒนธรรมย่อยหรือกลุ่มบุคคลซึ่งมีค่านิยมร่วมกัน เนื่องจากมีประสบการณ์ชีวิตและอยู่ใต้สถานการณ์อย่างเดียวกัน วัฒนธรรมย่อยรวมถึง สัญชาติ ศาสนา กลุ่มเชื้อชาติ และภูมิศาสตร์ วัฒนธรรมย่อยหลายวัฒนธรรมทำให้เกิดส่วนตลาดที่สำคัญและนักการตลาดมักจะออกแบบผลิตภัณฑ์และแผนการตลาดตามความต้องการของตลาด

ชั้นสังคม

เกือบทุกสังคมจะมีโครงสร้างชั้นสังคม ชั้นสังคม คือ การแบ่งสมาชิกสังคมตามลำดับชั้นอย่างถาวรโดยที่สมาชิกในแต่ละชั้นสังคมจะมีค่านิยม ความสนใจ และพฤติกรรมที่คล้ายๆ กันการแบ่งชั้นสังคมจะแบ่งชั้นโดยอาศัยปัจจัยหลายตัวร่วมกัน อันได้แก่ รายได้ การศึกษา ฐานะ และปัจจัยอื่นๆ ในระบบสังคมบางระบบสมาชิกของชั้นสังคมได้กำหนดบทบาทที่แน่นอนและไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งทางสังคมได้ นักการตลาดให้ความสนใจกับชั้นสังคมเพราะบุคคลภายในชั้นสังคมแต่ละชั้นมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมการซื้อที่คล้ายกัน

2. ปัจจัยทางด้านสังคม

พฤติกรรมผู้บริโภคยังได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางสังคมเช่น กลุ่ม ครอบครัวและบทบาทสถานะทางสังคม

กลุ่ม

กลุ่ม(GROUP)หมายถึง บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปที่มีปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของแต่ละคนหรือเป้าหมายร่วม พฤติกรรมของบุคคลได้รับอิทธิพลจากกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม กลุ่มที่มีอิทธิพลต่อคนที่อยู่ในกลุ่มที่เรียกว่า กลุ่มสมาชิก ในทางตรงข้าม กลุ่มอ้างอิง เป็นกลุ่มที่ใช้เปรียบเทียบทั้งทางตรงและทางอ้อม หรือใช้อ้างอิงเพื่อสร้างทัศนคติ หรือ พฤติกรรมของคน บุคคลมักจะได้รับอิทธิพลจากกลุ่มอ้างอิงที่ตนไม่ได้อยู่ในกลุ่มกลุ่มอ้างอิงจะแสดงให้เห็นพฤติกรรมและรูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ๆ มีอิทธิพลต่อทัศนคติและแนวคิดของบุคคล และสร้างความกดดัน ทำให้เกิดการทำตามซึ่งจะกระทบต่อการเลือกผลิตภัณฑ์และตราของบุคคลความสำคัญของกลุ่มมีอิทธิพลแตกต่างกันไปตามผลิตภัณฑ์และตรา ความสำคัญของกลุ่มมีแนวโน้มที่จะมีอิทธิพลมากเมื่อผลิตภัณฑ์นั้นสามารถสังเกตเห็นได้โดยผู้อื่นที่ผู้ซื้อให้การยกย่องยอมรับ ผู้ผลิตที่ต้องอาศัยกลุ่มอิทธิพลอย่างมากต้องนึกถึงวิธีที่จะเข้าถึงผู้นำความคิดซึ่งเป็นบุคคลอ้างอิงที่มีอิทธิพลต่อความคิดของบุคคลอื่น เนื่องจากเป็นผู้มีความสามารถ มีความรู้ มีบุคลิกภาพ หรือมีคุณลักษณะพิเศษอื่นๆ

ครอบครัว

สมาชิกในครอบครัว (FAMILY) จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมการซื้อ ครอบครัวเป็นองค์การซื้อของผู้บริโภคที่มีความสำคัญมากที่สุดในการตัดสินใจเกี่ยวกับการทำวิจัยเกี่ยวกับครอบครัวอย่างแพร่หลายนักการตลาดสนใจในบทบาทและอิทธิพลของสามี ภรรยา และบุตรต่อการซื้อสินค้าและบริการต่างๆ

บทบาทและสถานะ

แต่ละคนอาจจะอยู่ในหลายกลุ่ม เช่น ครอบครัว ชมรม องค์การต่างๆ ตำแหน่งของบุคคลในแต่ละกลุ่มสามารถกำหนดได้ในรูปของบทบาทและสถานะในแต่ละบทบาทจะปฏิบัติตามสถานะซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการให้การยอมรับจากสังคม บุคคลมักจะเลือกผลิตภัณฑ์ที่แสดงถึงสถานะในสังคม

ปัจจัยส่วนบุคคล

การตัดสินใจของผู้ซื้อยังได้รับอิทธิพลจากลักษณะเฉพาะส่วนบุคคล เช่น อายุและชั้นของวัฏจักรชีวิตอาชีพ สถานะทางเศรษฐกิจ รูปแบบการดำเนินชีวิต รวมถึงบุคลิกภาพและแนวคิดส่วนตัวของผู้ซื้อ

อายุและชั้นวัฏจักรชีวิต

บุคคลมีการเปลี่ยนแปลงสินค้าหรือบริการที่ซื้อไปตลอดชีวิตพฤติกรรมในการซื้อจะสอดคล้องกับชั้นวัฏจักรชีวิตครอบครัว ซึ่งเป็นลำดับขั้นของครอบครัวที่สมบูรณ์ที่มีขั้นตลอดเวลา

ตาราง 2 แสดงชั้นวัฏจักรชีวิตครอบครัว (Family Life Cycle)

วัยหนุ่มสาว	วัยกลางคน	วัยสูงอายุ
คนโสด	คนโสด	คนสูงอายุที่แต่งงาน
คู่สมรสที่ไม่มีบุตร	คู่สมรสที่ไม่มีบุตร	คนสูงอายุที่ไม่แต่งงาน
คู่สมรสที่มีบุตร	คู่สมรสที่มีบุตร	
ผู้ที่เป็นหม้ายที่มีบุตร	คู่สมรสที่บุตรสามารถเลี้ยงตัวเองได้	
	ผู้เป็นหม้ายที่ไม่มีบุตร	
	ผู้เป็นหม้ายที่มีบุตร	
	ผู้เป็นหม้ายที่มีบุตรสามารถเลี้ยงตัวเองได้	

จากตาราง 2 แสดงชั้นของวัฏจักรชีวิตครอบครัวการกำหนดตลาดเป้าหมายในรูปแบบของชั้นวัฏจักรชีวิตและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ควรกำหนดแผนการตลาดให้เหมาะกับแต่ละชั้น

อาชีพ

อาชีพของบุคคลจะส่งผลต่อสินค้าและบริการที่จะซื้อ

สถานะทางเศรษฐกิจ

สถานะทางเศรษฐกิจของบุคคลส่งผลต่อการเลือกผลิตภัณฑ์โอกาสที่ผู้บริโภคจะซื้อผลิตภัณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับรายได้ การเป็นเจ้าของทรัพย์สิน ทักษะเกี่ยวกับการจ่ายเงิน

รูปแบบการดำเนินชีวิต

รูปแบบการดำเนินชีวิตคือแบบแผนการใช้ชีวิตของบุคคลที่แสดงในรูปของลักษณะจิตนิสัย รูปแบบการดำเนินชีวิตจะวัดจาก กิจกรรม(Activity) ความสนใจ(Interest) และความคิดเห็น

(Opinion) ที่เรียกว่า AIOกิจกรรมได้แก่ การทำงาน งานอดิเรก การจับจ่าย กีฬาที่เล่น เหตุการณ์ทางสังคม ความสนใจ ได้แก่ อาหาร แฟชั่น ครอบครัว การพักผ่อน และความคิดเห็น ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง หัวข้อทางสังคม ธุรกิจ สินค้า รูปแบบการดำเนินชีวิตบางอย่าง น่าจับตามองมากกว่าชั้นสังคมหรือบุคลิกภาพเพราะเป็นสิ่งที่แสดงถึงรูปแบบการปฏิบัติหรือปฏิกิริยาโต้ตอบกัน

บุคลิกและแนวความคิดที่เกี่ยวกับตัวเอง

บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะด้านจิตวิทยาที่มีลักษณะแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ซึ่งนำไปสู่การตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้นอย่างมั่นคงและถาวร บุคลิกภาพโดยปกติจะอธิบายในรูปของอุปนิสัยเช่น ความมั่นใจในตนเอง ความมีอำนาจ การชอบเข้าสังคม ความรักอิสระ ความก้าวร้าว บุคลิกภาพมีประโยชน์อย่างมากต่อการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภคในการเลือกผลิตภัณฑ์หรือตราผลิตภัณฑ์ บุคลิกภาพที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคลมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อของบุคคล

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ คือ แนวคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self-Concept) หรือที่เรียกว่าภาพพจน์ของตนเอง (Self-Image) แนวคิดเกี่ยวกับตนเองทำให้สามารถสรุปความคิดของบุคคลและสะท้อนถึงลักษณะที่ตัวเองมี ดังนั้นการเข้าใจพฤติกรรมผู้บริโภคต้องเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างแนวความคิดเกี่ยวกับตนเองและความคิดของผู้บริโภคเป็นอันดับแรก

3. ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา

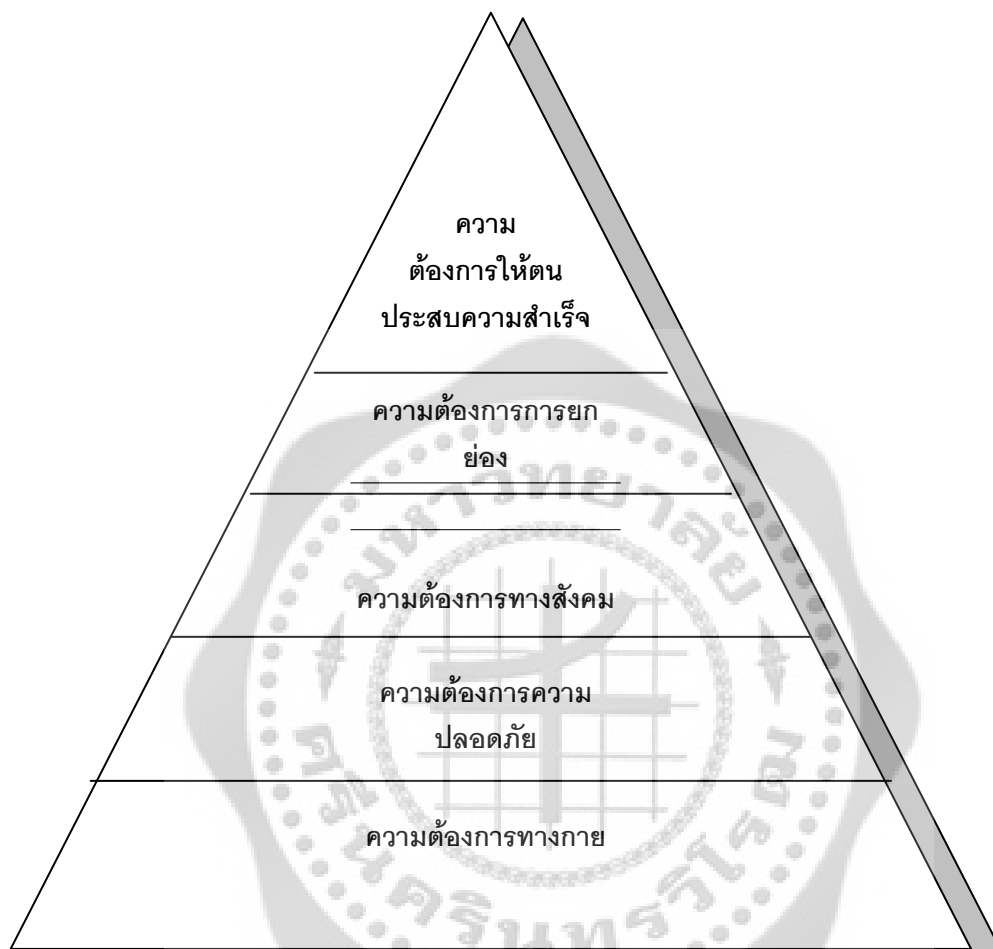
ทฤษฎีการจูงใจของฟรอยด์ (Freud's Theory of Motivation)

วิลม วิโรจนพันธ์ ; อุดม เขยกีวค์ (2539: 65) พบว่า บุคคลไม่รู้สึถึงสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมที่แท้จริงเพราะว่าสิ่งกระตุ้นได้กำหนดรูปร่างตั้งแต่ตอนเป็นเด็กแล้วถูกเก็บกดเอาไว้ เพราะพฤติกรรมของบุคคลจะถูกควบคุมโดยความนึกคิดพื้นฐาน 3 ระดับ คือ

1. อิด (Id) คือ ความรู้สึกแอบแฝงที่ค่อยสะสมขึ้น เป็นระบบที่ประกอบด้วยสัญชาตญาณที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โดยทั่วไปจะเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานตามธรรมชาติของมนุษย์
2. อັตตาหรืออีโก้ (Ego) คือ ศูนย์ความรู้สึกที่จะทำความเข้าใจความต้องการจากอิดให้แสดงออกในวิถีทางที่จะทำให้ตนเองได้รับความพอใจ
3. อภีอັตตาหรือซุเปอร์อีโก้(Superego) คือ สภาพที่ซึ่งพัฒนามาจากอีโก้ โดยผ่านกระบวนการรับประสบการณ์ต่าง ๆ ซุเปอร์อีโก้เป็นกฎทางศีลธรรมซึ่งจะนำพฤติกรรมของคนให้อยู่ในทำนองคลองธรรม

จากทฤษฎีพฤติกรรมผู้บริโภคดังกล่าวมาข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้นำผลของทฤษฎีในส่วนการวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภคที่ศึกษาถึงเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดการตัดสินใจซื้อโดยมีจุดเริ่มต้นมาจากสิ่งกระตุ้นที่ผ่านเข้ามาในความรูสึกนึกคิดและตอบสนองทางพฤติกรรม รวมถึงปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมของ ผู้บริโภคมาวิเคราะห์การเกิดพฤติกรรมทางการท่องเที่ยว

6.แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจ ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์

ภาพประกอบ 7 แสดงลำดับชั้นความต้องการของมนุษย์ จากทฤษฎีมาสโลว์
ที่มา: เสรี วงษ์มณฑา. (2542).การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค.หน้า 49.

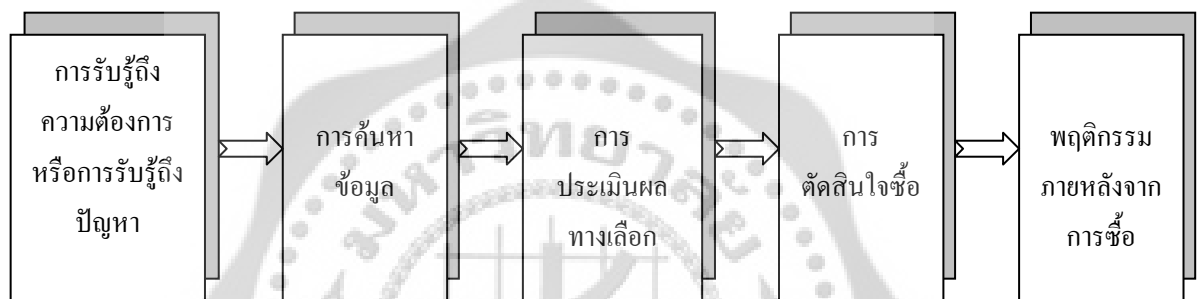
คอสเลอร์ (Kotler. 2545 :101) ความต้องการของมนุษย์จะถูกเรียงลำดับจากสิ่งที่กดดันมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด ลำดับชั้นความต้องการของมาสโลว์ เรียงตามความสำคัญคือความต้องการทางกาย (Physiologicalneeds) ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) ความต้องการทางสังคม(Social needs) ความต้องการการยกย่อง(Esteem needs) ความต้องการความปลอดภัย (Self-Actualization needs) บุคคลพยายามที่สร้างความพึงพอใจให้กับความต้องการที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกก่อน เมื่อความต้องการนั้นได้รับสนองความพึงพอใจความต้องการนั้นก็หมดลงและเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลพยายามสร้างความพึงพอใจในขั้นต่อไป

บทบาทของผู้บริโภคเกี่ยวกับการตัดสินใจซื้อ

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2541: 144-146) เป็นบทบาทของผู้บริโภคที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจซื้อ ซึ่งมีบทบาทที่แตกต่างกันดังนี้

1. ผู้ริเริ่ม (Initiator) เป็นผู้เสนอความคิดที่จะซื้อผลิตภัณฑ์เป็นคนแรก
2. ผู้มีอิทธิพล (Influencer) เป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่ให้คำแนะนำว่าควรซื้อหรือไม่ซื้อสินค้า
3. ผู้ตัดสินใจ (Decider) เป็นผู้ที่ตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่าจะซื้อหรือไม่ซื้อสินค้า
4. ผู้ซื้อ (Buyer) เป็นผู้ที่ไปซื้อสินค้า
5. ผู้ใช้ (User) เป็นผู้บริโภคที่ใช้สินค้าหรือบริการนั้น

ขั้นตอนในการตัดสินใจซื้อ

ภาพประกอบ 8 แสดงโมเดล 5 ขั้นตอน ในกระบวนการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค
(Five-stage model of the consumer buying process)

ที่มา: Kotler. (1997). *Advance Marketing Management*. 9th ed.

1. การรับรู้ถึงความต้องการ (Need recognition) การที่บุคคลรับรู้ถึงความต้องการภายในของตนซึ่งอาจเกิดขึ้นเองหรือเกิดสิ่งกระตุ้น ซึ่งรวมถึงความต้องการทางร่างกายและความต้องการที่เป็นความปรารถนาอันเป็นความต้องการทางด้านจิตวิทยาสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเมื่อถึงระดับหนึ่งจะกลายเป็นสิ่งกระตุ้นบุคคลจะเรียนรู้ถึงวิธีที่จะจัดการกับสิ่งกระตุ้นจากประสบการณ์ในอดีต ทำให้เขารู้ว่าจะตอบสนองสิ่งกระตุ้นอย่างไร

2. การค้นหาข้อมูล (Information search) ถ้าความต้องการถูกกระตุ้นมากพอ และสิ่งที่สามารถสนองความต้องการอยู่ใกล้กับผู้บริโภค ผู้บริโภคจะดำเนินการเพื่อให้เกิดความพอใจทันที แต่ในบางครั้งความต้องการไม่สามารถตอบสนองได้ทันที ความต้องการจะถูกจดจำไว้ เพื่อหาทางสนองความต้องการในภายหลัง เมื่อความต้องการถูกกระตุ้นได้สะสมไว้มาก จะทำให้เกิดปฏิกิริยาในภาวะอย่างหนึ่ง คือ ความตั้งใจให้ได้รับ การสนองความต้องการ เขาจะพยายามค้นหาข้อมูลเพื่อหาทางสนองความต้องการที่ถูกกระตุ้น

3. การประเมินผลทางเลือก (Evaluation of alternatives) เมื่อผู้บริโภคได้ข้อมูลมาจากขั้นที่สองผู้บริโภคจะเกิดความเข้าใจและประเมินผลทางเลือกต่างๆโดยคำนึงสิ่งต่อไปนี้ คือคุณสมบัติ

ของผลิตภัณฑ์ การให้ความสำคัญสำหรับคุณสมบัติผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน ความเชื่อถือเกี่ยวกับตราสินค้าและทัศนคติในการเลือกตราสินค้า

4. การตัดสินใจซื้อ (Purchase decision) จากการประเมินผลพฤติกรรมในขั้นที่3 จะช่วยให้ผู้บริโภคกำหนดความพอใจระหว่างผลิตภัณฑ์ต่างๆที่เป็นทางเลือกโดยทั่วไป ผู้บริโภคจะตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ที่เขาชอบมากที่สุดการตัดสินใจของแต่ละบุคคลจะต้องมีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นการทำความเข้าใจต่อพฤติกรรมการซื้อการจัดหาข้อมูลและเหตุผลสนับสนุนต่างๆเพื่อลดความเสี่ยงให้ผู้บริโภค

5. ความรู้สึกภายหลังการซื้อ (Post purchase feeling) หลังจากซื้อและทดลองใช้ผลิตภัณฑ์ไปแล้วผู้บริโภคจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความพึงพอใจหรือไม่พอใจในผลิตภัณฑ์การคาดคะเนของผู้บริโภคเกิดจากแหล่งข่าวสาร พนักงานขายและแหล่งติดต่อสื่อสารอื่นๆ ถ้าบริษัทโฆษณาสินค้าเกินความจำเป็น ผู้บริโภคจะตั้งความหวังไว้สูงและเมื่อไม่เป็นความจริงจะเกิดความไม่พอใจ จำนวนความไม่พอใจจะขึ้นกับขนาดของความแตกต่างระหว่างการคาดหวังและการปฏิบัติจริงของผลิตภัณฑ์ประสบการณ์เกี่ยวกับตราสินค้ามีผลกระทบที่สำคัญที่เกี่ยวกับความชอบตราสินค้า ถ้าตราสินค้าที่ซื้อไม่สร้างความพอใจกับผู้ซื้อ ผู้ซื้อจะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อตราสินค้า และอาจเลิกซื้อผลิตภัณฑ์เลยในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้ซื้อมีความพึงพอใจภายหลังการซื้อสินค้าจะทำให้เกิดการซื้อผลิตภัณฑ์อีก

นฤมล สมิตินันท์ (2527: 38-42)ในทางพฤติกรรมศาสตร์ กล่าวว่า การแสดงพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เกิดจากแรงกระตุ้นแต่ไม่จำเป็นว่าการแสดงพฤติกรรมอย่างเดียวกันจะมาจากแรงกระตุ้นที่เหมือนกันเสมอ การเดินทางไปยังที่ต่างๆของแต่ละบุคคลอาจมีแรงจูงใจขึ้นพื้นฐานที่กระตุ้นให้มนุษย์ออกเดินทางแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical Motivator) หมายถึง แรงจูงใจเพื่อสุขภาพอนามัยพักผ่อนทางร่างกาย การกีฬา การเล่นตามชายหาด การรื่นเริงอื่นๆที่ช่วยผ่อนคลายความเครียด

2. แรงจูงใจทางวัฒนธรรม (Cultural Motivator) เป็นความต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับประเทศอื่นในทุกด้านรวมทั้งดนตรี ศิลปะ วิถีชาวบ้าน การเต้นรำ การวาดเขียน ศาสนา และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับทางด้านวัฒนธรรมอื่นๆ

3. แรงจูงใจที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Motivator) รวมความต้องการที่จะพบคนใหม่ๆ เยี่ยมเยียนเพื่อนหรือญาติ หลีกหนีจากการดำเนินชีวิตประจำวัน หลีกหนีจากครอบครัวและเพื่อนบ้าน

4. แรงจูงใจทางสถานภาพและเกียรติยศชื่อเสียง (Status and Prestige Motivator) มีความสัมพันธ์กับความต้องการยกย่องและการพัฒนาตนเอง ซึ่งการเดินทางในด้านนี้เป็นการเดินทางเพื่อธุรกิจ ประชุม สัมมนาการศึกษาแรงจูงใจพื้นฐานดังกล่าวข้างต้นเป็นแรงจูงใจที่กระตุ้นให้มนุษย์เกิดการเดินทาง ถ้ามนุษย์แสดงพฤติกรรมตอบสนองในลักษณะที่สอดคล้องกับแรงจูงใจพื้นฐานพฤติกรรมที่เกิดขึ้นนั้นถือว่าการท่องเที่ยว

7.แนวคิดพฤติกรรมทางการท่องเที่ยว

จากความหมายของคำนิยามศัพท์ที่กล่าวว่าพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง พฤติกรรมด้านวัฒนธรรมจิตวิทยาและขบวนการตัดสินใจซื้อบริการของนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย

พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

พฤติกรรมของมนุษย์อาจแตกต่างกันไปตามสภาพทางสังคมของแต่ละคนซึ่งการแสดงออกอาจมีเหตุผลหลายอย่างประกอบกัน กล่าวคือส่วนหนึ่งมาจากความพอใจส่วนตัว และอีกส่วนหนึ่งเพื่อต้องการแสดงสถานะภาพของตนเพื่อให้สังคมยอมรับและยกย่อง สำหรับคนบางคนการเดินทางท่องเที่ยวมีสาเหตุมาจากความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงภาระกิจประจำวันที่ซ้ำซากนอกจากนี้ก็มีการเดินทางเพื่อตอบสนองความ ออยากรู้ ออยากรมีประสบการณ์แปลกๆใหม่ๆเท่าที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่ามนุษย์มีพฤติกรรมสัญชาตญาณที่คล้ายกันบ้างแตกต่างกันบ้าง แต่เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์เริ่มเดินทางย่อมมีเหตุผลอธิบายได้เสมอเหตุผลที่ใช้อธิบายในการเดินทางพฤติกรรมในการเดินทางของมนุษย์สรุปได้ดังนี้

1. ความสดชื่นของร่างกายและจิตใจการที่ประเทศได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีการเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจจากเกษตรกรรมเป็นอุตสาหกรรมบ้านเมืองเจริญขึ้นพร้อมกับวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีใหม่ ได้สร้างความกดดันให้กับชีวิตของประชาชนโดยทั่วไปสังคมในรูปแบบใหม่เต็มไปด้วยความรวดเร็ว ความกดดัน ความเคร่งเครียดทำให้เกิดความจำเป็นอย่างมากในการที่จะหลุดพ้นจากภาวะความกดดันต่างๆซึ่งหาได้จากการพักผ่อนคลายอารมณ์ ความตั้งใจเครียดและหาความสดชื่น

2. เพื่อสุขภาพแรงจูงใจที่ทำให้คนเดินทางนั้นบางครั้งก็ทำเพื่อสุขภาพ แสวงหาอากาศบริสุทธิ์แสงแดด ความอบอุ่นหรือไปตามคำแนะนำจากแพทย์

3. เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมในด้านกีฬาสิ่งหนึ่งที่ทำให้การท่องเที่ยวพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว นั้นเกิดจากกิจกรรมทางร่างกาย ได้แก่ การเล่นกีฬา นักเล่นกีฬา และผู้สนใจติดตามการดูการแข่งขันกีฬา ทำให้เกิดการเดินทางนักกีฬาจำเป็นจะต้องเดินทางไปยังเมืองต่างๆเพื่อเล่นกีฬาตามฤดูกาล นักดูกีฬาเดินทางไปยังที่ต่างๆเพื่อติดตามดูการแข่งขัน เช่นในเมืองไทยกีฬาเทนนิสกำลังเป็นที่นิยมเมื่อมีการแข่งขันจะมีผู้ติดตามไปดูการแข่งขัน เป็นต้นในปัจจุบันกิจกรรมด้านกีฬาได้เปลี่ยนไปตามมาตรฐานการดำรงชีวิตผู้คนโดยทั่วไปมีความต้องการด้านกิจกรรมเพิ่มมากขึ้นนอกจากนั้นคนยังไปพักผ่อนตามพละกำลังที่อำนวย เช่น ปีนเขา เล่นเรือใบ ตกปลา ดำน้ำล่าสัตว์ เป็นต้น

4. เพื่อความตื่นเต้นบางครั้งเห็นสิ่งอื่นใดคนเดินทางท่องเที่ยวเพราะต้องการความสนุกสนานและมักกระทำไปเพราะมีแรงจูงใจและเพื่อสนองความต้องการความสนุกสนานของตนเอง อาทิเช่น การอาบแดด การไปทานอาหาร การไปดื่ม การฟังดนตรี การไปชายหาด การไปต่างจังหวัดสิ่งเหล่านี้จะแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ครอบครัวยุคและกาลเวลา ความสนุกสนานนี้เป็น

ความสุขของแต่ละคน จนมีคนกล่าวว่าความสุขนั้นมาจากความเพลิดเพลินสนุกสนานดังนั้นนักจัดรายการท่องเที่ยวต่างเล็งเห็นเรื่องนี้ มักจะเน้นความสนุกสนานเพลิดเพลินของการไปพักผ่อนและท่องเที่ยว

5. เพื่อตอบสนองความสนใจด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมสิ่งหนึ่งที่ทำให้คนไปท่องเที่ยวเกิดจากความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแปลกใหม่ดังที่ทราบกันว่ามนุษย์ปกติทั่วไปมีความอยากรู้อยากเห็นนี้ทำให้มีการเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเห็นสถานที่แปลกใหม่ ผู้คนวัฒนธรรมประเพณีของแต่ละชาติอาทิเช่นศิลปะ สถาปัตยกรรม ดนตรี วรรณคดี ระบายพื้นเมือง โบราณสถานทางประวัติศาสตร์ อนุสาวรีย์ หรือการไปร่วมในงานพิธีหรือเทศกาลประจำปีต่าง ๆ ของแต่ละท้องถิ่น

6. เพื่อเสริมสร้างความสำคัญระหว่างบุคคลการเดินทางของแต่ละคนนั้นจะมีเหตุผลต่างกันไปบางคนเดินทางเป็นร้อยกิโลเมตรเพื่อเยี่ยมญาติ บางคนเดินทางเป็นพัน ๆ กิโลเมตรเพื่อกลับไปถิ่นฐานเดิม หรือกลับไปเยี่ยมถิ่นที่เคยศึกษา บางคนเดินทางเพราะเบื่อความจำเจซ้ำซากของการดำเนินชีวิตประจำวัน บางคนนั้นเป็นนักเดินทางเพราะการเดินทางแต่ละครั้งมักจะได้เพื่อนใหม่เพิ่มขึ้นมาเสมอ

7. เพื่อเข้าร่วมกิจกรรมด้านศาสนาการเดินทางท่องเที่ยวในบางครั้งนั้นมีความมุ่งหวังที่จะไปยังดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปเพื่อศรัทธาเป็นการได้กุศลแรง อย่างเช่น ผู้นับถือศาสนาอิสลามทุกคนครั้งหนึ่งในชีวิต ถ้าเป็นไปได้เขาเหล่านั้นจะไปยังกรุงเมกกะเพราะถือว่าเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในศาสนา หรือ ชาวพุทธมีความนิยมที่จะไปยังพุทธคยา และผู้นับถือคริสต์ศาสนายากที่จะไปยังนครเยรูซาเลม เป็นต้น

8. เพื่อการติดต่อด้านธุรกิจและด้านอาชีพมีผู้คนเป็นจำนวนมากที่เดินทางเพื่อประกอบธุรกิจ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านการค้า ประชุม การเมืองการศึกษา เป็นต้น แต่การเดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ชนิดนี้นั้นส่วนใหญ่จะแฝงไปด้วยความสนุกสนานและเพลิดเพลิน

รูปแบบของการท่องเที่ยว

1. การท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Tourism) เมื่อเราเลือกใช้คำว่า “การท่องเที่ยว” (Tourism) เรามักจะคิดถึงการเดินทางท่องเที่ยวข้ามประเทศหรือการท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ หรือประชาชนจากประเทศหนึ่งเดินทางไปท่องเที่ยวไปอีกประเทศหนึ่งแต่อย่างไรก็ตาม สำหรับประเทศพัฒนาแล้วจำนวนนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวจากภายในประเทศนั้นๆแทบทั้งสิ้นเราเรียกว่า “นักท่องเที่ยวภายในประเทศ” (Domestic Tourists) รัฐบาลของเกือบทุกประเทศพยายามที่จะสนับสนุนให้มีการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศเพิ่มขึ้นในการที่ประชาชนของประเทศใช้วันหยุดพักผ่อนด้วยการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศเท่าที่จำเป็น

2. การท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Tourism) ตลาดการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศโดยพื้นฐานแล้วจะประกอบด้วยกลุ่มคนซึ่งมีรายได้ระดับกลาง ซึ่งมักจะมีตำแหน่งงานในระดับวิชาชีพชั้นสูงหรือผู้บริหารและหัวหน้างานในระดับช่างฝีมือ

นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่จะเดินทางมาจากประเทศซึ่งมีมาตรฐานการครองชีพค่อนข้างสูงซึ่งส่วนใหญ่จะมีรากฐานมาจากระบบอุตสาหกรรมและธุรกิจการค้า ประเทศดังกล่าวมีอัตราการเจริญเติบโตของสังคมเมืองใหญ่ค่อนข้างสูง และมีระดับมาตรฐานรายได้ที่ไม่แตกต่างกันมากนักเป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบสังคมในประเทศ

การส่งออกสินค้าดังกล่าวเป็นวิธีการหนึ่งที่จะนำรายได้เงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศ แต่ยังมีวิธีการหารายได้โดยการนำเงินตราต่างประเทศเข้าประเทศได้โดยไม่ต้องส่งสินค้าไปขายและนับวันวิธีการหลังนี้จะมีความสำคัญต่อแทบทุกประเทศในโลก วิธีการที่ว่านี้คือ การส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อเชื้อเชิญและดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศ และนิยมเรียกกันว่า "สินค้าส่งออกที่มองไม่เห็น" (Invisible Export)

สินค้าส่งออกที่มองไม่เห็นนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อประเทศหลายประเทศในโลกที่สามหรือที่เรียกว่ากลุ่มประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งไม่มีสินค้าที่มองเห็นเพื่อการส่งออกในการที่จะนำรายได้เข้าประเทศ ดังนั้นประเทศกำลังพัฒนาเหล่านี้จำเป็นต้องพึ่งรายได้ส่วนใหญ่เข้าประเทศจากการท่องเที่ยวเป็นรายได้หลักการแสวงหาเงินตราเข้าประเทศโดยการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาซื้อบริการต่างๆภายในประเทศของตนไม่ว่าจะเป็นโรงแรม ภัตตาคาร การจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง และสินค้าที่ระลึกหรือการใช้จ่ายเงินตราตามแหล่งท่องเที่ยวต่างๆจะให้ประเทศกำลังพัฒนาที่มีความสามารถในการส่งสินค้าจากต่างประเทศเข้าประเทศเพื่อช่วยยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจของชาติโดยส่วนรวมและความกินดีอยู่ดีของพลเมืองในประเทศอีกด้วย

จากทฤษฎีแรงจูงใจและพฤติกรรมทางการท่องเที่ยวนั้นผู้วิจัยได้นำมาศึกษาถึงสาเหตุและวิเคราะห์ปัจจัยจูงใจที่ทำให้เกิดพฤติกรรมในการเดินทางท่องเที่ยว

8. แนวคิดทฤษฎีการตลาดการท่องเที่ยว

ความหมายของการท่องเที่ยว (Tourism)

ในปี พ.ศ. 2506 (ค.ศ.1963) องค์การสหประชาชาติได้จัดประชุมว่าด้วยการเดินทางและท่องเที่ยวระหว่างประเทศขึ้นที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี และได้ให้คำจำกัดความของคำว่า "การท่องเที่ยว" ไว้ว่า "การเดินทางเพื่อความบันเทิงรื่นเริงใจ เยี่ยมญาติหรือการไปร่วมประชุมแต่มิใช่เพื่อประกอบอาชีพเป็นหลักฐานหรือพำนักอยู่เป็นการถาวร" พร้อมกับให้ประเทศสมาชิกใช้คำว่า "ผู้มาเยือน" (Visitors) แทนคำว่า "นักท่องเที่ยวที่ค้างคืน" (Tourist) คำว่า "ผู้มาเยือน" มีความหมาย 2 ประการ คือ

1. นักท่องเที่ยวที่ค้างคืน (Tourists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราว ซึ่งพักอยู่ในประเทศที่มาเยือนตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป และเดินทางมาเยือนเพื่อพักผ่อน พักผ่อน ทัศนศึกษา ประกอบศาสนกิจ ร่วมการแข่งขันกีฬาติดต่อ ธุรกิจหรือร่วมการประชุมสัมมนา ฯลฯ เป็นต้น

2. นักท่องเที่ยวที่ไม่ค้างคืน (นักท่องเที่ยว หรือ Excursionists) ได้แก่ ผู้เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศที่มาเยือนน้อยกว่า 24 ชั่วโมงประเทศไทยได้ใช้คำจำกัดความที่ได้กำหนด

ขั้นนี้ เป็นหลักในการจัดนับสถิติจำนวน "นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ" ซึ่งสรุปแล้ว ก็หมายถึง ชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยและพำนักอยู่ครั้งหนึ่ง ๆ ไม่น้อยกว่า 1 คืน หรือ 24 ชั่วโมง และไม่มากกว่า 60 วัน โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเข้ามาเพื่อทำกิจกรรม ดังนี้

1. มาท่องเที่ยวพักผ่อนมาเยี่ยมญาติหรือเพื่อมาพักผ่อน ฯลฯ
2. มาร่วมประชุมหรือเป็นตัวแทนของสมาคม ผู้แทนของศาสนา นักกีฬา นักแสดง ฯลฯ
3. มาเพื่อติดต่อธุรกิจ แต่ไม่ใช่ทำงานหารายได้
4. มากับเรือเดินสมุทรที่แวะจอด ณ ท่าเรือ แม้ว่าจะแวะน้อยกว่า 1 คืน

พร้อมกันนี้ได้กำหนดคำนิยามของ "นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืน" (Domestic Tourist) ไว้ว่า "คือคนไทยหรือคนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศไทย เดินทางจากจังหวัดซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยปกติของตนไปยังจังหวัดอื่น ๆ โดยมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางอะไรก็ตามที่มีไปทำงานหารายได้ และระยะเวลาที่พำนักอยู่ไม่เกิน 60 วัน"

พลอยศรี โปราณานนท์ (2544 : 150-161) การตลาดการท่องเที่ยว คือ "หลักการจัดการเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยวิธีการวิจัย การคาดการณ์ และการคัดเลือกผลผลิตทางการท่องเที่ยวทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของลูกค้าและวัตถุประสงค์ขององค์กร" คำจำกัดความนี้ได้เน้นให้เห็นว่าการดำเนินงานด้านการตลาดทางการท่องเที่ยวขององค์กรต้องใช้ระยะเวลาหลายปีและการตลาดควรเข้าไปเกี่ยวข้องกับทุกคนในองค์กรไม่เฉพาะแต่บุคลากรในแผนกการตลาดเท่านั้น โดยกฎเกณฑ์สำคัญ 5 ประการในการดำเนินงานด้านการตลาดคือ การวางแผน การวิจัย การส่งเสริม การควบคุม และการประเมินผล

ลักษณะที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการตลาดในคำจำกัดความ คือ การสื่อไปถึงกลุ่มลูกค้าเป้าหมายว่าคืออะไร เมื่อใด สถานที่ไหน และในราคาเท่าใด ทุกธุรกิจที่ดำเนินการเช่นนี้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ การสร้างลูกค้าและการเก็บรักษาความเป็นลูกค้า นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างรายได้ให้กับองค์กรอีกด้วย

การจัดการด้านการตลาดทางการท่องเที่ยวคือการกำหนดวัตถุประสงค์ด้านการตลาด(เช่น พิจารณาแหล่งวัตถุดิบทางการท่องเที่ยว และโอกาสทางการตลาด) แผนงาน และกิจกรรมทางการตลาดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผลของการจัดการทางการตลาดเป็นการสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าและ นำมาซึ่งความเติบโตของผลกำไรสู่องค์กร อย่างไรก็ตามควรตระหนักว่าผู้บริโภคมีมุมมองอยู่ที่ความต้องการในสินค้าและบริการที่ตนพึงพอใจทั้งนี้การตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยวมีเอกลักษณ์เฉพาะหลายประการ คือ

- ผลลัพธ์จากการลงทุนไม่สามารถจับต้องได้
- ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวมักถูกพิจารณาจากรายได้ตลอดทั้งปีที่มีการหักภาษีและค่าใช้จ่ายทั้งหมด
- การซื้อไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มักต้องมีสิ่งเร้า
- การใช้จ่ายได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าจากเงินออมและเวลาที่ใช้ในการพิจารณา

นักท่องเที่ยวไม่ใช่ตัวแทนของคนกลุ่มเดียวที่จะมีความต้องการในการเดินทางเหมือนกันและจากการพิจารณาในด้านจิตวิทยาทางการท่องเที่ยวพบว่าคนเรามักเดินทางด้วยเหตุผลมากกว่า 1 อย่าง ซึ่งพื้นฐานจากการเดินทางแบ่งออกได้เป็น 4 ลักษณะใหญ่ๆคือ

1. เหตุผลทางด้านร่างกาย(Physical) หมายถึง คนเรามีความพร้อมทางด้านร่างกายเป็นพื้นฐานในการเดินทางท่องเที่ยว

2. เหตุผลทางด้านวัฒนธรรม (Cultural) ผู้คนในบางสังคมมีวัฒนธรรมเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ผู้คนในสังคมเช่นนี้มักมีวัฒนธรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวว่าภายในหนึ่งปีต้องมี กิจกรรมการเดินทางและการท่องเที่ยวอย่างน้อยหนึ่งครั้ง

3.เหตุผลส่วนตัวของบุคคล (Interpersonal) เหตุผลพื้นฐานที่สำคัญอันหนึ่งของการตัดสินใจในการเดินทางและท่องเที่ยวเป็นเหตุผลส่วนตัวของบุคคลซึ่งมักพบว่าบางคนอาจจะมีพร้อมทั้งด้านเศรษฐกิจและเวลาแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าบุคคลเหล่านี้จะเดินทางท่องเที่ยวทั้งหมด

4.เหตุผลด้านสถานะและชื่อเสียง (Status and Prestige) สถานะและชื่อเสียงเป็นเหตุผลพื้นฐานที่สำคัญอันหนึ่งที่ทำให้คนเราเดินทางท่องเที่ยวทั้งนี้จะเห็นได้จากประวัติศาสตร์การเดินทางของผู้คนจะพบว่าส่วนใหญ่ของผู้ที่มีโอกาสเดินทางท่องเที่ยวในอดีตมักเป็นบุคคลที่มีสถานะและชื่อเสียงในสังคม ปัจจุบันความต้องการให้ผู้อื่นยอมรับในสถานะของตนเองหรือความต้องการเป็นคนมีชื่อเสียงก็เป็นสาเหตุพื้นฐานที่ทำให้คนเราเดินทางท่องเที่ยวได้เช่นกัน

นอกจากนี้คนเรายังมีความต้องการที่แตกต่างกันในด้านประสบการณ์และพฤติกรรมในการท่องเที่ยวการวิจัยตลาดจะช่วยในการมองหาเป้าหมายของตลาด การพิจารณาลาดการเที่ยวแบบผสมที่เหมาะสม

ลักษณะของตลาดท่องเที่ยว

การตลาดทางการท่องเที่ยวมีเอกลักษณ์พิเศษที่แตกต่างไปจากตลาดของสินค้าอื่น ซึ่งความแตกต่างนี้เกิดจากลักษณะของอุปสงค์และอุปทานของการท่องเที่ยวที่มีลักษณะเฉพาะจึงทำให้สินค้าทางการท่องเที่ยวแตกต่างจากสินค้าอุตสาหกรรมอื่น ๆ ดังนี้

1. สินค้าทางการท่องเที่ยวคือการขายบริการ และสิ่งที่ผู้บริโภคได้รับคือประสบการณ์ที่จับต้องไม่ได้นอกจากนั้นผู้บริโภคสินค้าทางการท่องเที่ยวยังต้องเดินทางเข้ามาบริโภคสินค้ายังแหล่งผลิตซึ่งต่างจากสินค้าจากโรงงานที่สินค้ามักเดินทางไปหาผู้บริโภค อีกทั้งสินค้าท่องเที่ยวไม่สามารถกักเก็บไว้ได้ จึงทำให้สินค้าทางการท่องเที่ยวแตกต่างจากสินค้าโรงงาน ซึ่งหากไม่สามารถขายได้ในวันนี้ก็ยังสามารถเก็บไว้ขายได้ในวันต่อไปได้ เช่น ที่นั่งบนเครื่องบิน ห้องพักในโรงแรม ถึงแม้ว่าผู้ผลิตสินค้าทางการท่องเที่ยวไม่สามารถกักเก็บสินค้าและปรับเปลี่ยนความต้องการของอุปสงค์ทางการท่องเที่ยวได้ แต่สินค้าทางการท่องเที่ยวก็มีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆจึงเป็นเหมือนการสร้างความคิดค้นให้องค์กรหรือแหล่งท่องเที่ยวต้องวางแผนการตลาดให้มีประสิทธิภาพทั้งนี้เพื่อให้สินค้าทางการท่องเที่ยวเหล่านี้ถูกขายไปให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อย่างไรก็ตามปัญหาอีกประการ

หนึ่งที่เกิดขึ้นกับอุปทานทางการท่องเที่ยวก็คือปัญหาด้านโครงสร้างชั้นพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงปรับปรุงให้รวดเร็วเหมือนความต้องการทางการท่องเที่ยวได้

2. ปัจจัยที่ทำให้การท่องเที่ยวแตกต่างจากอุตสาหกรรมอื่น คือ สินค้าทางการท่องเที่ยวประกอบด้วย การขนส่ง ที่พักแรม อาหาร แหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมทางการท่องเที่ยวอื่น ๆ ซึ่งมีความหลากหลายสินค้าทางการท่องเที่ยวเหล่านี้จะดำเนินการโดยองค์กรที่แตกต่างกันและมีการนำเสนอขายให้กับนักท่องเที่ยวโดยองค์กรที่ทำหน้าที่เป็นคนกลางในการรวบรวมสินค้าและบริการให้เป็นโปรแกรมสำเร็จรูป (Package Tour) แล้วขายให้กับนักท่องเที่ยว

3. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวต้องขึ้นอยู่กับสื่อกลาง ทั้งนี้เนื่องจากแหล่งท่องเที่ยวมักตั้งอยู่ห่างไกลจากนักท่องเที่ยวและเป็นความจริงที่ว่าผู้ผลิตสินค้าทางการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากไม่สามารถที่จะดำเนินการ ค้าปลีกได้ด้วยตนเอง ดังนั้นจำเป็นต้องมีบริษัทสื่อกลางที่จะเป็นคนกลางระหว่างนักท่องเที่ยวกับสินค้าท่องเที่ยวเมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมอื่นจะพบว่า ผู้ผลิตสินค้าสามารถควบคุมทุกขั้นตอนการผลิตและยังสามารถควบคุมขั้นตอนในการส่งมอบสินค้าแต่ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว บริษัทสื่อกลางจะมีอิทธิพลต่อการบริการ สินค้าทางการท่องเที่ยวว่าจะไปถึงใคร ในเวลาใด และในราคาเท่าใด

4. อุปสงค์ทางการท่องเที่ยวที่มีความยืดหยุ่นสูง มีธรรมชาติที่เป็นไปตามฤดูกาลท่องเที่ยวและมักถูกกำหนดโดยปัจจัยต่าง ๆ เช่น ราคาสินค้า แพคเกจ หรือ ราคาจากทฤษฎีการตลาดการท่องเที่ยวผู้วิจัยได้นำส่วนนี้มาวิเคราะห์ถึงลักษณะของการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อนำผลที่ได้มาศึกษาการตลาดการท่องเที่ยวในรูปแบบใหม่เพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ของเป้าหมาย

9. แนวโน้มของการท่องเที่ยวในอนาคต

มีการทำนายว่าในศตวรรษที่ 21 การท่องเที่ยวจะเป็นอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization – WTO) ได้ประมาณอัตราการเติบโตของการท่องเที่ยวในอีก 20 ปีข้างหน้าว่าจะสูงขึ้นถึง 4.5-5.5 เปอร์เซ็นต์ต่อปีและนอกจากนี้องค์การการท่องเที่ยวโลกได้ทำนายว่าอีก 13 ปีข้างหน้าจะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามายังกลุ่มประเทศเอเชียและแปซิฟิกเพิ่มขึ้นถึง 243 ล้านคน และจะมีแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆเกิดขึ้นในภูมิภาคแถบนี้เป็นจำนวนมากด้วยและในอนาคตจะมีแนวโน้มในความต้องการที่หลากหลายซึ่งนำไปสู่อุปทานทางการท่องเที่ยวที่หลากหลายและจะมีรูปแบบที่แตกต่างจากการท่องเที่ยวในปัจจุบัน

ராஹ்மான் கவுசுரிய (2544 : 1) กระแสการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปในลักษณะการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) การท่องเที่ยวการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมจะดำเนินไปอย่างสอดคล้องกันโดยพยายามลดผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมให้มากที่สุด โดยมีจุดประสงค์ของการเดินทางและการเลือกแหล่งท่องเที่ยวเป็นไปตามกระแสอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (Green Tourism) ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจเดินทาง “3S” แบบดั้งเดิมคือ Sun Sand Sea จะลดบทบาทลงปัจจัยใหม่ที่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทาง

และตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นไปตามปัจจัยที่มีความเกี่ยวข้องเนื่องกับการรักษาสันติภาพและสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ

“ S ” Security หมายถึง ความปลอดภัยที่รวมถึงภัยธรรมชาติทั้งหลายและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

“ S ” Sanitation หมายถึงความสะอาดปราศจากโรคและมลพิษทางอากาศ น้ำดื่ม และสิ่งปฏิกูล

“ S ” Satisfaction หมายถึง ความพึงพอใจ ประสิทธิภาพด้านการท่องเที่ยวในส่วนของสินค้าทางการท่องเที่ยว โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและบริการ

อิทธิพลที่มีต่ออุปสงค์ทางการท่องเที่ยว

พลอยศรี โปราณนนท์ (2544 : 181-185) อิทธิพลที่มีต่ออุปสงค์ทางการท่องเที่ยวนั้นมีดังนี้

การเพิ่มจำนวนประชากร: ได้มีการพบว่าศักยภาพในการเดินทางท่องเที่ยวของประชากรในบางประเทศค่อนข้างจะจำกัดด้วยปัจจัยหลายประการ เช่น ปัจจัยด้านการเงิน ปัจจัยในด้านความสะดวกในการเดินทาง เป็นต้น อย่างไรก็ตามถ้าหากว่าเพียงจำนวนเปอร์เซ็นต์ที่น้อยของประชากรในบางประเทศ เช่น จีน อินเดีย และรัสเซีย สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้แล้วจะทำให้มีผลกระทบต่อตลาดนักท่องเที่ยวของโลกเป็นจำนวนมหาศาล

ตลาดนักท่องเที่ยวแบบครอบครัวจะลดลง: จำนวนตลาดนักท่องเที่ยวแบบครอบครัวจะน้อยลงทั้งนี้เนื่องมาจากการที่ผู้คนส่วนใหญ่ในปัจจุบันมักแต่งงานช้า และในบางคู่สมรสที่แต่งงานแล้วแต่ก็ไม่มีบุตรด้วยกันหรือการหย่าร้างซึ่งมีจำนวนมากในปัจจุบัน และในบางคู่สามีภรรยาที่มักจะเลือกที่จะมีบุตรจำนวนน้อย โดยในปี ค.ศ. 1959 พบว่าจำนวนบุคคลในครอบครัวหนึ่งโดยเฉลี่ยจะมีจำนวน 4.5 คน แต่ในปัจจุบันลดลงเหลือ 2.7 คนต่อครอบครัว และคาดว่าจะลดลงอีกในอนาคต สิ่งต่างๆเหล่านี้จึงส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวแบบครอบครัวจะลดน้อยลงกว่าเดิม

คนวัยกลางคนหรือผู้สูงอายุจะเดินทางมากขึ้น: คนวัยกลางคน ผู้สูงอายุและผู้เกษียณอายุจะมีจำนวนเพิ่มขึ้น คนในวัย 22- 44 ปี มักมีความต้องการและมีกำลังทรัพย์เพียงพอที่จะเดินทางท่องเที่ยว และเมื่อกลุ่มเหล่านี้เกษียณอายุก็จะเข้าไปเพิ่มจำนวนคนเดินทางให้มากขึ้นกว่าเดิมและคาดว่าในปี ค.ศ. 2030 หนึ่งในห้าคนอเมริกันจะมีอายุเกินกว่า 65 ปีและบุคคลเหล่านี้มักจะเป็นผู้เกษียณอายุจากการทำงาน อีกทั้งคนเหล่านี้เติบโตขึ้นมาในช่วงที่มีความกดดันสูงดังนั้นหลายคนจึงมีความปรารถนาการเดินทางที่สะดวกสบาย แต่คนเหล่านี้มักจะเลือกซื้อการเดินทางที่ราคาถูกลง สำหรับคนที่เป็นหม้าย การไม่มีเพื่อนในการเดินทางมักจะเป็นอุปสรรคทำให้ไม่ได้เดินทางท่องเที่ยว ดังนั้นจึงน่าจะมีการจัดกลุ่มผู้สูงอายุที่เป็นหม้ายเดินทางท่องเที่ยวด้วยกัน ทั้งนี้เพราะการจัดนำเที่ยวให้กับคนในวัยนี้มักเกี่ยวข้องกับอายุและความปลอดภัยเป็นสำคัญ

ผู้หญิงทำงานมีมากขึ้น: ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาพบว่าจำนวนผู้หญิงทำงานได้เพิ่มขึ้นกว่าเดิมมากกว่า 2 เท่าตัวและเพิ่มขึ้นมากกว่าผู้ชายทำงาน โดยปี ค.ศ. 1986 ได้มีการ

สำรวจพบว่าในจำนวนคนทำงาน 13.8 ล้านคน มีผู้หญิงทำงานมากกว่าผู้ชายอยู่ถึง 29,000 คน พบว่าผู้หญิงที่เรียนจบมหาวิทยาลัยจะมีมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงเลือกที่จะทำธุรกิจที่สำคัญมากกว่าแต่ก่อนและครอบครัวที่มีรายได้ทั้งสามีและภรรยา มีมากกว่า 55 เปอร์เซ็นต์ของครอบครัวทั้งหมด หมายความว่า ครอบครัวเหล่านี้มีเงินมากพอที่จะเดินทางและมีเหตุผลมากพอที่จะหลีกเลี่ยงจากงานประจำที่ทำอยู่และ หมายถึงการเพิ่มจำนวนผู้หญิงซึ่งเดินทางเพื่อธุรกิจเพิ่มขึ้นด้วย

รายได้: ในประเทศอุตสาหกรรม ครอบครัวส่วนมากจะเป็นครอบครัวขนาดเล็กด้วยเหตุผลดังกล่าวรายได้เฉลี่ยของครอบครัวจึงสูงขึ้นและรายได้ส่วนหนึ่งของครอบครัวจะใช้จ่ายสำหรับกิจกรรมยามว่างความเพลิดเพลิน และการเดินทาง

รสนิยมผู้บริโภค: มีการคาดหวังว่าในอนาคตจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านประชากร เศรษฐกิจ และสังคมและการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะมีผลต่อรูปแบบของการท่องเที่ยวและการเดินทางดังนี้

- ความต้องการที่แตกต่างกันจะมีมากขึ้น และความต้องการบริการโปรแกรมท่องเที่ยวแบบเดี่ยวๆ จะเพิ่มมากขึ้นด้วย

- ความต้องการที่จะใกล้ชิดกับธรรมชาติจะเพิ่มมากขึ้น ความต้องการที่จะเป็นผู้มีประสบการณ์คนแรกและความต้องการโดยมีวัตถุประสงค์ส่วนตัวที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมต่างชาติจะเพิ่มมากขึ้น

- สถานบริการร่างกายจะได้รับความนิยมมากขึ้น สถานที่ตากอากาศสามารถนำแนวคิดนี้มาปรับปรุงบริการให้สอดคล้องกับความต้องการเหล่านี้ได้

- กิจกรรมในเวลาว่างจะถูกรวบรวมอย่างรอบคอบและรัดกุมยิ่งกว่าเดิม เนื่องจากผู้บริโภคมีการศึกษามากขึ้นจึงมักจะพิจารณาในสิ่งพิเศษที่ถูกนำเสนอและคนกลุ่มนี้มักจะชื่นชอบกับอุทยานที่มีคุณภาพ

อิทธิพลระหว่างวัย: ในศตวรรษที่ 21 อิทธิพลระหว่างวัยของชาวอเมริกันในพฤติกรรมการซื้อบริการท่องเที่ยวจะเป็นดังนี้

- กลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง 12-23 ปี จะเดินทางท่องเที่ยวกับพ่อแม่ และจะได้รับประสบการณ์ด้าน ความคิดจากสังคมการเดินทาง

- กลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง 24-35 ปี จะเป็นกลุ่มคนที่เจริญเติบโตมาจากสังคมในทศวรรษที่ 1980 ที่มีความกระตือรือร้นในอนาคตคนกลุ่มนี้มักจะนิยมเดินทางแบบเดี่ยวๆ และนิยมความสะดวกในการซื้อโปรแกรมการเดินทางทั้งนี้เพราะประหยัดเวลาได้มาก

- กลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง 36-45 ปี มาจากกลุ่มคนในช่วงทศวรรษที่ 1970 ซึ่งต้องเผชิญกับการแข่งขันในการทำงานสูง ในปี ค.ศ. 2000 จำนวนพ่อแม่ที่ต้องทำงานจนแทบไม่มีเวลาว่างย่อมมองหาโอกาสที่มีค่าสำหรับครอบครัว และความเครียดจากงานทำให้คนเหล่านี้มองหาเวลาว่างและวันหยุดพักผ่อน ดังนั้นโอกาสในการเดินทางท่องเที่ยวของครอบครัวเหล่านี้จะมีมากขึ้นและคนกลุ่มนี้มักนิยมบริการที่มีคุณภาพ

- กลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง 46-55 ปี คนกลุ่มนี้เติบโตมาจากช่วงทศวรรษที่ 1960 ในอีก 10 ปีข้างหน้าคนกลุ่มนี้จะมีศักยภาพในรายได้สูงจะเกษียณอายุก่อนวัยเพราะการมีสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เด่นกว่าดังนั้น คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มักจะชื่นชอบที่จะเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างจากคนอื่น

- กลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง 56-65 ปี เป็นกลุ่มคนที่เติบโตมาจากช่วงทศวรรษ 1950 เข้ามาสู่ตลาดท่องเที่ยวจากการทำงานหนักและต้องการพักผ่อน ต้องการเกษียณอายุก่อนวัย คนกลุ่มนี้จะเป็นส่วนการตลาดทั้งในและนอกฤดูกาลท่องเที่ยวและมีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวเพราะต้องการสังคมกับคนอื่นและสร้างความสัมพันธ์นั้นยังยืนอีกด้วย

- กลุ่มคนที่มีอายุระหว่าง 66-75 ปี ได้รับอิทธิพลในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นช่วงเวลาของความเปราะบางและเสียดุล ถึงแม้จะมีเวลาไม่มาก มีเงินและมีสุขภาพดีพอที่จะเดินทางคนเหล่านี้ยังมองหาโอกาสที่จะท่องเที่ยวและอาจเดินทางกับบรรดาหลานๆที่พ่อแม่ทำงานและไม่มีเวลาว่างมากพอที่จะท่องเที่ยว

- กลุ่มคนที่มีอายุตั้งแต่ 76 ปีขึ้นไป คนกลุ่มนี้ไม่ปรารถนาที่จะเดินทางท่องเที่ยวแต่สามารถให้รูปภาพในอดีต

เศรษฐกิจ: สภาพทางด้านเศรษฐกิจมีผลต่อการท่องเที่ยวซึ่งอัตราความเจริญทางเศรษฐกิจสามารถวัดจากขนาดและอัตราการเปลี่ยนแปลงของตลาดการค้าและการเดินทางการลงทุนและผลผลิตที่ดีเป็นสัญลักษณ์ ในทางบวกของธุรกิจเดินทาง

การติดต่อสื่อสาร: จากความก้าวหน้าในด้านการติดต่อสื่อสารของโลกในยุคโลกาภิวัตน์ จะทำให้ธุรกิจในอนาคตกลายเป็นธุรกิจระหว่างประเทศมากขึ้นจึงคาดหวังว่าธุรกิจเดินทางระหว่างประเทศจะเพิ่มขึ้น

การเดินทางเพื่อประชุมสัมมนา: ความต้องการในการประชุมสัมมนาจะเพิ่มขึ้นและจะทำให้มีการปรับปรุงห้องประชุมให้เป็นศูนย์การประชุมนานาชาติที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการประชุมหลายแบบ

ความสำคัญของการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมท่องเที่ยว

1. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 เป็นต้นจากรายได้ทางการท่องเที่ยวได้กลายเป็นรายได้ลำดับที่ 1 เมื่อเทียบกับรายได้จากสินค้าออกอื่น ๆ

2. รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่ได้มาในรูปแบบของเงินตราต่างประเทศมีส่วนช่วยในการสร้างเสถียรภาพให้กับดุลยภาพชำระเงิน เช่น ในปี พ.ศ. 2527 การท่องเที่ยวทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศ 27,317 ล้านบาทนั้น รายจ่ายจากการเดินทางท่องเที่ยวของคนไทยเป็นเงินเพียงประมาณ 7,208 ล้านบาท ส่วนที่เกินดุลนี้จึงมีส่วนช่วยแก้ไขการขาดดุลในด้านอื่นได้เป็นอย่างมาก

3. รายได้จากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่กระจายไปสู่ประชากรอย่างกว้างขวาง สร้างงาน สร้างอาชีพมากมายและเป็นการเสริมอาชีพด้วยอาชีพที่เกิดต่อเนื่องจากการท่องเที่ยว เช่นการผลิตหัตถกรรมพื้นบ้านหรือการผลิตอาหารไปป้อนตามเมืองท่องเที่ยวต่างๆ ก็เป็นอาชีพเสริมที่ทำรายได้เพิ่มเติมได้เป็นอย่างดี หรือในเมืองท่องเที่ยวก็อาจจะเป็นผู้นำเที่ยวด้วย

4. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทในการสร้างงาน สร้างอาชีพอย่างมากมายและกว้างขวางเนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ต้องใช้คนงานทำหน้าที่บริการโดยเฉพาะในธุรกิจทางตรง เช่น โรงแรม ภัตตาคาร บริษัทนำเที่ยว ฯลฯ ส่วนในธุรกิจทางอ้อมอาจเป็นอาชีพเสริม เช่น หัตถกรรมพื้นบ้าน เป็นต้น

5. การท่องเที่ยวจะมีบทบาทในการกระตุ้นให้เกิดการผลิตและนำทรัพยากรมาใช้ประโยชน์สูงสุด เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปที่ใด ก็จะต้องใช้จ่ายเป็นค่าอาหารซื้อผลิตภัณฑ์พื้นเมือง และหากพักแรมก็จะต้องใช้จ่ายเป็นค่าที่พัก เงินที่จ่ายออกไปนี้จะไม่ตกอยู่เฉพาะกับโรงแรมแต่จะกระจายออกไปสู่เกษตรกรรายย่อยต่างๆเมื่อหัตถกรรมพื้นเมืองขายเป็นของที่ระลึกได้ก็就会有มีการนำวัสดุพื้นบ้านมาประดิษฐ์เป็นของที่ระลึกแม้จะเป็นรายได้เล็ก ๆ น้อย ๆ แต่เมื่อรวมกันเป็นปริมาณมาก ๆ ก็เป็นรายได้สำคัญซึ่งส่งผลต่อการกระตุ้นการผลิตหรือที่เรียกว่าMultiplier Effect ทางการท่องเที่ยวซึ่งอยู่ในลักษณะที่สูงมากเมื่อเทียบกับการผลิตสินค้าหรืออุตสาหกรรมอื่น ๆ

6. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่มีขีดจำกัดในการจำหน่ายหรืออาจจะเรียกได้ว่าเป็นLimitless Industry เมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมอื่นๆจากสถิติที่ผ่านมาจำนวนนักท่องเที่ยวนานาชาติของโลกได้มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วกล่าวคือเมื่อปี พ.ศ.2493 นักท่องเที่ยวนานาชาติทั่วโลกมีจำนวนเพียง 25 ล้านคน และได้เพิ่มขึ้นเป็น 290 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2527 กระนั้นก็ดีนักวิชาการทางการท่องเที่ยวก็ยังเชื่อว่าปริมาณการท่องเที่ยวที่เป็นอยู่ในปัจจุบันเป็นแต่เพียงการเริ่มต้นเท่านั้น เพราะว่าประชากรของโลกจะเพิ่มจำนวนขึ้นตลอดเวลา ในขณะที่วิวัฒนาการด้านการขนส่งที่สามารถขนส่งผู้โดยสารได้จำนวนมาก ทำให้ค่าใช้จ่ายในการเดินทางถูกลง การเดินทางท่องเที่ยวจึงมิได้จำกัดอยู่เฉพาะในกลุ่มผู้มีรายได้สูงเท่านั้น ดังแต่ก่อนการท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นเรื่องของความพึงพอใจของแต่ละบุคคลองค์กรการสหประชาชาติประกาศว่า “การเดินทางท่องเที่ยวเป็นสิทธิมนุษยชนอย่างหนึ่งที่รัฐพึงสนับสนุน”

7. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่มีขีดจำกัดในเรื่องการผลิต เพราะไม่ต้องพึ่งดินฟ้าอากาศเหมือนการเกษตรอื่น ๆ ผลผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่เสนอขายให้แก่นักท่องเที่ยว คือความสวยงามของธรรมชาติ หาดทรายชายทะเล ป่าไม้ ภูเขา สภาพอากาศและสิ่งที่มีมนุษย์ก่อสร้างขึ้น เช่น พระบรมมหาราชวัง วัดวาอารามโบราณสถาน อาคารบ้านเรือนในท้องถิ่น ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของประชาชน เช่น ตลาดน้ำ ประเพณีสงกรานต์ ลอยกระทง เป็นต้นซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นรูปธรรมที่มีความยั่งยืนไม่ผันแปรหรือขึ้นอยู่กับสภาพฝนฟ้าอากาศ ดังเช่นการผลิตด้านเกษตรกรรม หรืออุตสาหกรรมอื่น ไม่ต้องลงทุนและเทคโนโลยีเป็นจำนวนมาก ดังนั้นอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงได้รับการสนับสนุนและกระตุ้นจากองค์กรการท่องเที่ยวโลกอย่างจริงจัง

ที่จะให้ประกาศที่กำลังพัฒนาได้สนใจและหันมาใช้อุตสาหกรรมนี้เป็นประโยชน์เพิ่มเติมต่ออาชีพ เกษตรกรรมหรืออุตสาหกรรมที่มีอยู่เดิม นับเป็นความได้เปรียบของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

8. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวช่วยสนับสนุนฟื้นฟู อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ซึ่งเป็นสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว สังคมไทยเป็นสังคมชาติเก่าแก่สืบเนื่องมาเป็นพันปีจึงมี วัฒนธรรม ระเบียบประเพณี นาฏศิลป์การละเล่น ฯลฯ ที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละท้องถิ่นเป็นมรดก ทอดควรค่าแก่การนำเผยแพร่ฟื้นฟูและอนุรักษ์ไว้

9. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจะมีบทบาทในการสร้างสรรค์ความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่างๆ เมื่อ เดินทางท่องเที่ยวจากภูมิภาคหนึ่งไปยังอีกภูมิภาคหนึ่งไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือคนต่างประเทศก็ ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะได้ช่วยสร้างสรรค์ให้เกิดสิ่งใหม่ ๆ ในท้องถิ่นนั้นๆ เช่น โรงแรม ภัตตาคาร สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ซึ่งก็จะต้องมีผู้ลงทุนในหลาย ๆ ลักษณะเป็นการสร้างความเจริญให้แก่ ท้องถิ่นเหล่านั้น

10. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นมาตรการที่ช่วยส่งเสริมความปลอดภัยและความมั่นคงให้ พื้นที่ได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเพราะนักท่องเที่ยวจะเลือกเดินทางไปทีใดจะต้องมั่นใจว่า จะมีความปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ฉะนั้นแหล่งใดที่นักท่องเที่ยวเข้าไปได้แหล่งนั้นจะต้องมี ความปลอดภัยเพียงพอ

11. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนช่วยเสริมสร้างสันติภาพสัมพันธไมตรีและความเข้าใจอัน ดีด้วยเป็นหนทางที่มนุษย์ต่างสังคมได้พบปะทำความรู้จักและเข้าใจกันเมื่อประชากรในประเทศ เดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันโดยการเดินทางไปมาหาสู่กัน ผลก็คือความสามัคคีสมานฉันท์ ของคนในชาติ ในทำนองเดียวกันการท่องเที่ยวระหว่างประเทศก็จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจอันดีที่ จะนำไปสู่ความเป็นเพื่อนร่วมโลกที่จะช่วยรักษาสัมพันธไมตรีให้มั่นคง

จากทฤษฎีแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคตโลกนั้น สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการวางแผน การทำการตลาดเพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของนักท่องเที่ยวและวัตถุประสงค์ขององค์กร และเมื่อมองถึงแนวโน้มของตลาดการท่องเที่ยวจะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้เข้ามามี บทบาทในการเดินทางท่องเที่ยวแนวทางใหม่ที่ผู้วิจัยเห็นว่าจะเป็นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและ สามารถเติบโตได้ต่อไป

10.แนวคิดทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการท่องเที่ยวในประเทศไทยได้เจริญรุดหน้ามาตามลำดับเป็นผล ให้เกิด รายได้หมุนเวียนที่มีมูลค่านับแสนล้านบาทส่งผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศแต่ใน ด้านตรงข้ามการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกลับทำให้สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว และภาพพจน์ของการท่องเที่ยวถดถอยลงในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งมักประสบปัญหาด้าน สิ่งแวดล้อมซึ่งมีสาเหตุมาจากนักท่องเที่ยวตั้งนั้นจึงเกิดความคิดแนวทางใหม่ของการท่องเที่ยวที่ เรียกว่า "การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ"

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Ecotourism) หมายถึง การท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นและแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ โดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย(สาขาวิจัยสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร) ได้ให้ความหมาย การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มาจาก Ecology + Tourism มีความหมายอย่างง่าย ๆ คือ การท่องเที่ยวโดยเข้าไปสัมผัสกับธรรมชาติซึ่งต้องมีการให้ความรู้ทางนิเวศวิทยาจากผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนั้นอย่างแท้จริงเพื่อให้นักท่องเที่ยวที่เข้าไปมีความรู้เพิ่ม ปัจจุบันความหมายนี้ยังได้รวมไปถึงสภาพทางวัฒนธรรม วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของประชากรในท้องถิ่น ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นที่ต้องรักษาไว้

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ให้ความหมายว่า “การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวแห่งใดแห่งหนึ่งโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาชื่นชมและเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ สภาพธรรมชาติ สภาพสังคม วัฒนธรรมวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรู้และความรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ”

ในช่วงที่กระแสของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแพร่ขยายไปทั่วโลก การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดทำแผนพัฒนาและอนุรักษ์การท่องเที่ยวโดยจัดตั้งคณะทำงานเพื่อศึกษาเรื่อง Ecotourism ระยะแรกคณะทำงานมีมติใช้คำจำกัดความ Ecotourism ในความหมายภาษาไทยว่า "การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์" โดยมีความประสงค์ที่จะสื่อความหมายให้กับชาวไทยทุกระดับเข้าใจว่า รูปแบบการท่องเที่ยว Ecotourism นับเป็นรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อรักษาสีเขียวและสิ่งแวดล้อมในการรับรู้ของชาวไทยคือ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ต่อมา ททท. ได้มอบหมายให้สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วท.) ทำการศึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศและขอให้ราชบัณฑิตยสถานกำหนดความหมายในที่สุดได้ความหมายของ คำว่า Ecotourism คือ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศหมายถึง การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบในแหล่งธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น และแหล่งวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ สิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวโดยมีกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้อง ภายใต้การจัดการอย่างมีส่วนร่วมของท้องถิ่น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดจิตสำนึกต่อการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

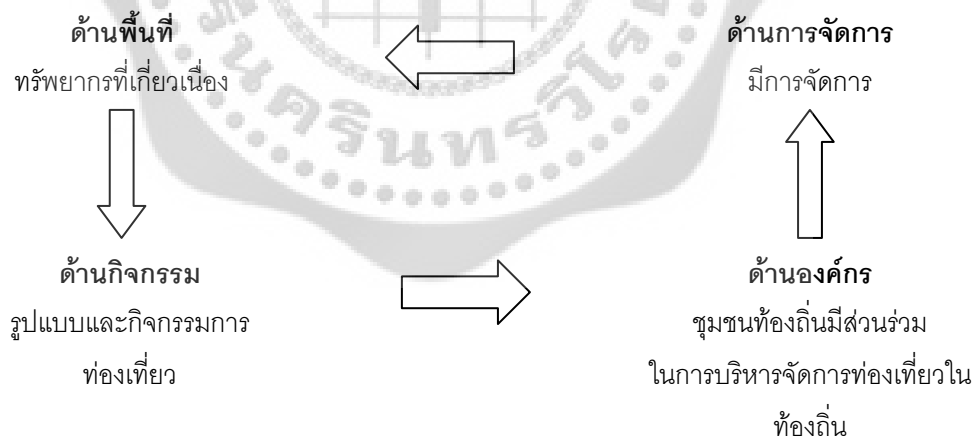
องค์ประกอบหลักที่สำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

1. องค์ประกอบด้านพื้นที่ เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น ทั้งนี้รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศในพื้นที่นั้นๆ ดังนั้นองค์ประกอบด้านพื้นที่จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีพื้นฐานอยู่กับธรรมชาติ

2. องค์ประกอบด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม การป้องกันและกำจัดมลพิษและความคุ้มครองการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขต จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืนเพื่อให้เกิดเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม

3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้ โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความประทับใจเพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อมศึกษา

4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนท้องถิ่นที่มีส่วนร่วมในการคิดวางแผนปฏิบัติตามแผนได้รับประโยชน์ติดตามตรวจสอบตลอดจนร่วมบำรุงรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวอันก่อให้เกิดผลประโยชน์ในท้องถิ่นทั้งการกระจายรายได้การยกระดับคุณภาพชีวิตและการได้รับผลตอบแทนเพื่อกลับมาบำรุงรักษาและจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้วยและในที่สุดแล้วท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมการพัฒนาการควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพท้องถิ่นในที่นี่เริ่มต้นจากระดับรากหญ้าจนถึงการปกครองส่วนท้องถิ่นและอาจรวมไปถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องจึงเป็นการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน

ภาพประกอบ 9 แสดงองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.(2553). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.ออนไลน์.

หากการท่องเที่ยวใดมีองค์ประกอบที่สมบูรณ์ตามลักษณะดังกล่าวข้างต้น จัดได้ว่าเป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สมบูรณ์ หากขาดหรือปราศจากข้อใดข้อหนึ่งไปความสมบูรณ์จะลดน้อยลงจนอาจกลายเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบอื่นๆ ลักษณะเฉพาะประการหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

คือการมุ่งเน้นในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติเพื่อประสานการท่องเที่ยวกับความพอใจในการเรียนรู้และสัมผัสกับระบบนิเวศ (Eco - system) มีความแตกต่างอย่างชัดเจนกับความสนใจประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และการพัฒนาอารยธรรมของมนุษย์ในการเอาชนะธรรมชาติ (ที่รวมเอาลักษณะวัฒนธรรมที่มีวิถีชีวิตแบบธรรมชาติ หรือเป็นส่วนหนึ่งในระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆไว้) ลักษณะเฉพาะนี้จึงทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่ใช่การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม(Cultural tourism และ Historical tourism) แม้ว่าจะมีความคาบเกี่ยวกันในพื้นที่ก็ตาม ในทำนองเดียวกันการท่องเที่ยวธรรมชาติ (Natural tourism) จึงไม่ใช่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้งหมด ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการจัดการการท่องเที่ยวด้วย ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ จึงมีบางส่วนจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้หรือแหล่งท่องเที่ยวหนึ่งๆ อาจมีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควบคู่ไปกับการท่องเที่ยวแบบอื่นๆ ได้ จากลักษณะดังกล่าว จึงมีสิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจเพิ่มเติม ดังนี้

1. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวแนวใหม่ที่แตกต่างจากการท่องเที่ยวแบบปกติหรือแบบประเพณีนิยม ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นความพอใจของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก และเน้นการส่งเสริมเพื่อเพิ่มรายได้ทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ

2. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไม่ใช่สิ่งตรงข้ามกับการท่องเที่ยวแบบคณะใหญ่ (Mass tourism) เพราะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่ได้ถูกจำกัดที่ขนาดของการท่องเที่ยวแต่จำกัดที่รูปแบบกิจกรรมและขนาดที่ เหมาะสมกับพื้นที่ นักท่องเที่ยวกลุ่มเล็กๆ สามารถทำลายสิ่งแวดล้อมได้ เช่นเดียวกันหรือมากกว่านักท่องเที่ยวคณะใหญ่หากปราศจากการจัดการที่ดี การจัดการกับการท่องเที่ยวคณะใหญ่ในทิศทางและ ภายใต้อุปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ จัดเป็น Mass Ecotourism

3. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ไม่จำเป็นต้องเป็นการจัดการที่ง่าย ๆ ราคาถูก มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่ยากลำบาก มีรายได้จากการท่องเที่ยวเพียงน้อยแต่มีการจัดการที่ดี มีการรักษาสีสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ มีการประสานความเข้าใจกับนักท่องเที่ยวและให้ประโยชน์ที่เหมาะสมตามความคาดหวังของนักท่องเที่ยวแล้วการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอาจตอบสนองนักท่องเที่ยวได้ทุกกลุ่มทุกระดับได้เช่นกัน

4. การท่องเที่ยวเชิงนิเวศจึงให้ความสำคัญในการให้การศึกษาและสร้างจิตสำนึกมากกว่าการให้ความพึงพอใจอย่างไม่มีขอบเขตของนักท่องเที่ยว ดังนั้นจึงเป็นการท่องเที่ยวที่ต้องมีการประสานความเข้าใจกันอย่างเหมาะสมตลอดกระบวนการ

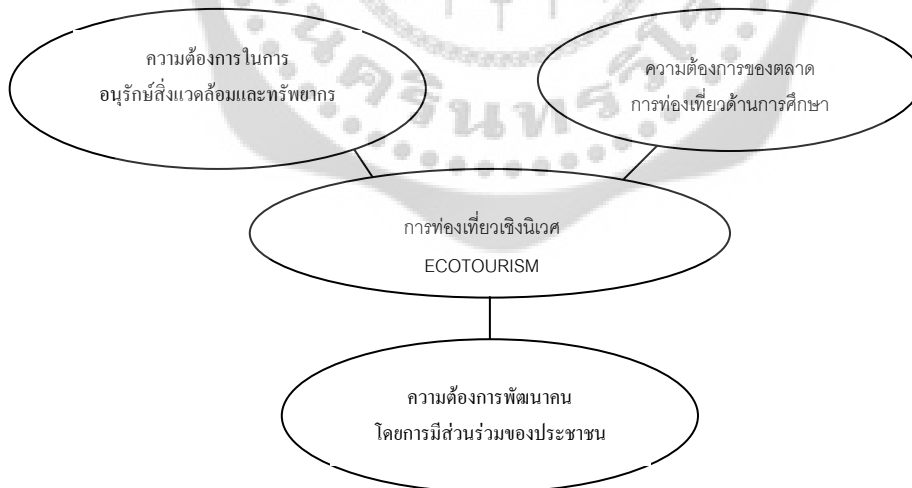
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Conservation tourism) คือ รูปแบบของการท่องเที่ยวเพื่อรักษาสีสิ่งแวดล้อม เป็นการจัดการการท่องเที่ยวที่รักษาคุณภาพทั้งการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ (Natural - based tourism) และแหล่งวัฒนธรรม (Cultural - based tourism) อันจะนำไปสู่การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable tourism) ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม และสุนทรีย์ภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ความเป็นธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุดเกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้ประโยชน์ได้นานที่สุด

ความเป็นมาจากอดีต-ปัจจุบัน

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เจริญเฟื่องฟูรุดหน้ามาตามลำดับเป็นผลให้เกิดรายได้หมุนเวียนมีมูลค่านับแสนล้านบาทซึ่งส่งผลดีต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศแต่ในด้านตรงข้ามการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกลับทำให้สภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวและภาพพจน์ของการท่องเที่ยวถดถอยลง การจัดการท่องเที่ยวโดยทั่วไปมักประสบปัญหาที่สวนทางกันระหว่างการพัฒนากับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและสังคม การพัฒนาการท่องเที่ยวในทิศทางที่ประสานการพัฒนากับการอนุรักษ์นั้นได้มีความพยายามมาโดยตลอดด้วยการวางกลยุทธ์ในการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาที่ดำเนินการอย่างรอบคอบตรงตามหลักวิชาการแต่ในการดำเนินการที่ผ่านมาแนวทางต่างๆ เหล่านี้ยังไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วยสาเหตุหลายประการ สาเหตุประการหนึ่งที่จะกล่าวเป็นพิเศษในที่นี้ คือ ความสับสนในการพัฒนาระหว่างความต้องการทาง

เศรษฐกิจกับการอนุรักษ์และการขาดการจัดการรูปแบบการท่องเที่ยวที่เหมาะสมภายใต้ความต้องการในการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนากับการอนุรักษ์และกระแสของโลกที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนจึงก่อให้เกิดกระแสที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 3 ด้านคือ

1. กระแสความต้องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
2. กระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวในการศึกษาเรียนรู้สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
3. กระแสความต้องการพัฒนาคนโดยการมีส่วนร่วมของประชาชน

ภาพประกอบ 10 แสดงกระแสความต้องการการเปลี่ยนแปลงการท่องเที่ยว
ที่มา : การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.(2553). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.ออนไลน์

จากพลัง 3 กระแสนี้จึงทำให้เกิดแนวคิดการพัฒนาในรูปแบบการท่องเที่ยวแนวใหม่ที่ป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและเพื่อรักษาระบบนิเวศของธรรมชาติ นั่นคือ “Green tourism” หรือ

“Ecotourism” ซึ่งเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีกรอบและโครงสร้างเล็กๆรวมกันแล้วสามารถนำไปสู่พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Alltourism should be sustainable tourism. Dowling : 1995) นักวิชาการจากสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวภาคพื้นแปซิฟิก (PATA) องค์การการท่องเที่ยวโลก (WTO) และนักวิชาการในอุตสาหกรรมยุโรป สหรัฐอเมริกาต่างให้คำจำกัดความของ Ecotourism บนพื้นฐานองค์ประกอบว่าเป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติมีการจัดการสิ่งแวดล้อม และให้ความรู้การศึกษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยประชาชนในท้องถิ่นจะต้องมีส่วนร่วมในการจัดการร่วมคิดดำเนินการ ได้รับผลประโยชน์ และบำรุงรักษาเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพและประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี

จากการศึกษากำหนดความหมายและนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแล้วทำให้ทราบว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่หมายถึง รูปแบบของการท่องเที่ยวเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมเป็นการจัดการการท่องเที่ยวที่รักษาคุณภาพทั้งการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติและแหล่งวัฒนธรรมอันจะนำไปสู่การจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อตอบสนองความจำเป็นทาง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพโดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาดสามารถรักษาเอกลักษณ์ความเป็นธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุด

ระบบนิเวศในแหล่งท่องเที่ยว

แหล่งท่องเที่ยวเกือบทุกประเภทโดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศและความหลากหลายทางชีวภาพของพื้นที่ ซึ่งระบบนิเวศอาจเป็นสิ่งดึงดูดใจการท่องเที่ยวหรือเป็นส่วนหนึ่ง ส่วนประกอบของแหล่งท่องเที่ยว หรือเป็นระบบที่ไม่ใช่สิ่งดึงดูดใจแต่อาจได้รับผลกระทบทางอ้อมจากการท่องเที่ยว ระบบนิเวศของพื้นที่จึงมีความสำคัญอย่างมากในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งเป็นระบบที่ต้องรักษาไว้ให้ยั่งยืนนาน และเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวอันประกอบด้วย

1. ระบบนิเวศทางบก หมายถึง ระบบนิเวศที่อยู่ตามป่าเขาตอนในของแผ่นดิน มักเป็นต้นน้ำลำธารระบบ นิเวศมีลักษณะเป็นป่าแบบต่าง ๆ ดังนี้

(1) ป่าชายหาด (Beach Forest) ปกคลุมด้วยป่าสนทะเล หากฝั่งทะเลค่อนข้างชัน พืชชายหาดจะเปลี่ยนจากสนทะเลซึ่งมีใบเล็กเรียวยาวแหลมเป็นเส้น เป็นพืชใบกว้างอย่างอื่น ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ปอทะเล ลำพู กระติง จิกเป็นต้นบางแห่งมีหญ้าหลายชนิดเพื่อกันการพังทลายของดินสัตว์ป่ามีจำพวกนก เช่น นกยางทะเล เหยี่ยวแดง นกอีโก้ยใหญ่ นกกินเปรี้ยว เป็นต้น

(2) ป่าชายเลน (Meagrove Forest) บริเวณปากแม่น้ำต่าง ๆ ซึ่งน้ำเค็มและน้ำจืดมาปะทะกันเป็นแหล่งที่มีตะกอนตกทับถมกันมากก่อให้เกิดดินเลนที่ลึก พันธุ์พืชที่ขึ้นในบริเวณนี้ต้องมีรากค้ำจุนเป็นพิเศษสามารถดูดออกซิเจนจากอากาศได้ คือ ไม้โกงกางใบเล็ก และโกงกางใบใหญ่ ถัดจากโกงกางขึ้นไปคือ ไม้ตะบูนปรังทะเลลำพู ลำแพนพืชจำพวกเถาวัลย์ เช่น ย่านขี้เดือนและหวายลิง ขึ้นปกคลุมยอดไม้บางต้นในบริเวณดินเลนแข็งพบไม้ถั่วขึ้นเป็นกลุ่ม และเงียงปลาหมอ ไม้เสม็ด ไม้พุ่ม ได้แก่ โคลงเคลง ทุ สัตว์ที่พบนอกจากปลา กุ้ง หอย ยังมีนกเช่น นกกระสาอดดำ นก

แล้วป่าโกงกาง นกกระเต็นใหญ่ นกจับแมลงป่าโกงกาง นก อื่นๆ เช่น ลิงแสม ค่างหงอก นกใหญ่จุมูกขน เสือปลา ชะมดเข็ด เป็นต้น

(3) ป่าดิบชื้น (Moist Evergreen Forest) เป็นป่าที่พบกระจายกว้างขวางในประเทศไทย ส่วนใหญ่อยู่ตามภาคใต้ ในภาคอื่น ๆ พบได้เป็นหย่อมเล็ก ไม้เด่นในป่าดิบชื้น ได้แก่ไม้สกุลยางนา ตะเคียนทอง ตะเคียนชันตาแนวหลุมพอกกระบก สภาพเป็นป่าค่อนข้างรกทึบและเรือนยอดขึ้นสูงกว่า 40 เมตรขึ้นไป เรือนยอดป่าแน่นทึบจนหาช่องว่างไม้ได้ และเรือนยอดมักต่อเนื่องกัน จากชั้นบนสุดลงมาถึงผิวดิน พื้นป่าส่วนใหญ่เป็น ลูกไม้ เถาวัลย์และพืชจำพวกข่าป่า ไม้บางต้นจะมีมอส ตะไคร้ น้ำเกาะ ตัวอย่างป่าดิบชื้น คือบริเวณบนเขาใหญ่ในจังหวัดนครราชสีมา เป็นป่าดิบชื้นที่อุดมสมบูรณ์ ก่อให้เกิดน้ำตกสวยงามหลายแห่ง เช่น น้ำตกเหวสุวัตป่าดิบชื้นของห้วยขาแข้งจังหวัดอุทัยธานีมีธรรมชาติสวยงามและมีสัตว์ป่านานาพันธุ์ให้ดูอีกด้วย สัตว์ป่า ที่พบ เช่น สมเสร็จ เก้ง หมูป่า ไก่ฟ้าหน้าเขียว นกเงือก นกแก้วแร้วท้องดำ นกกระสาขาวปากแดง เป็นต้น

(4) ป่าดิบแล้ง (Dry Evergreen Forest) ลักษณะโครงสร้างเหมือนป่าดิบชื้นมากที่สุด ต่างกันที่ไม้เด่นในป่าประกอบด้วย ตะเคียนหิน เคี่ยมคะนอง ยางแดง เขลง มะค่าโมง เกิดแดง ไม้ขึ้นรองได้แก่ กระเบาหลัก กัดลิ้นค่างความมะไฟป่า และพลอง ส่วนไม้พุ่มระดับต่ำได้แก่ หนามแรด หนามคนทา หนามจี เถาวัลย์ เข็มป่า และขนุนดินซึ่งเป็นพันธุ์ไม้ที่มีลำต้นใต้ดิน สัตว์ได้แก่ พวกนกในวงศ์ไก่ฟ้า เลียงผา ค่างควมแม่ไก่ เป็นต้น

(5) ป่าดงดิบเขา (Hill Evergreen Forest) พบในพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเลเกินกว่า 1,000 เมตร ขึ้นไปไม้สำคัญได้แก่ ไม้ก่อ ซึ่งมีมากมายหลายชนิด ไม้เมเปิล สนสามพันปี กำลังเสือโคร่ง พื้นป่าเป็นเฟิร์นส่วนใหญ่ ขิง ข่า พืชจำพวกกล้วยไม้ที่ขึ้นบนดิน เช่น รองเท้านารี ข้าวดอกฤๅษี ซึ่งเป็นมอสชนิดหนึ่งพบในป่าดงดิบเขาที่ดอยภูหลวงจังหวัดเลย พืชสำคัญอีกชนิดหนึ่งของป่าดงดิบเขา คือ กุหลาบภู หรือไม้โรโดเดนดรอน (Rhododendron) ซึ่งมีดอกสีขาวและสีแดง พบบนดอยอินทนนท์ ภูหลวง ภูกระดึง

(6) ป่าสนเขา (Coniferous Forest) เป็นป่าที่มีไม้กลุ่มสน ได้แก่ สนสองใบ สนสามใบ สนสามพันปีสนแผง พญาชะมดป้อมดง พบบนภูกระดึง

(7) ป่าเบญจพรรณ (Mixed Deciduous Forest) หรือป่าผสมผลัดใบ ลักษณะเด่นคือไม้จะผลัดใบหมดในฤดูแล้งป่านี้แยกเป็นเบญจพรรณที่มีไม้สักและป่าที่ไม่มีไม้สักป่าเบญจพรรณที่มีไม้สักพบทางภาคเหนือในพื้นที่ที่มีระดับความสูงจากน้ำทะเล ตั้งแต่ 400 เมตร ขึ้นไปจนถึง 1,000 เมตร โดยประมาณ และมักมีไฟป่าเผาเป็นบางครั้ง เพื่อกระตุ้นการงอกของเมล็ดไม้สักป่าเบญจพรรณที่ไม่มีไม้สัก มีไม้เด่นที่สำคัญ ได้แก่ ตะแบก เส้า เกลือกสามปีก มะค่าโมง แดง อ้อยช้างที่สำคัญคือ มักมีไม้ไผ่ชนิดต่าง ๆ ขึ้นผสมมากมายมีไฟไหม้ทุกปีพื้นที่ป่าเบญจพรรณจะพบดอกไม้สวยงาม เช่น ดอกบุกซึ่งคล้ายดอกหน้าวัว และกล้วยไม้พื้นเมือง เช่น เอื้องผึ้ง เป็นต้น

(8) ป่าเต็งรัง (Dry Dipterocarp Forest) อาจเรียกว่าป่าโคก หรือป่าแดง เป็นป่าที่จำแนกได้โดยไม้เด่นในสังคมป่าคือไม้เต็ง รัง เหียง และพลวงลักษณะทั่วไปคล้ายคลึงกับป่าเบญจพรรณมากแต่ขึ้นในดินตื้น และมีหินผสมอยู่มากหรือเป็นดินลูกรังและดินที่เป็นทรายจัด สัตว์จำพวกแย้พบ

หากินในป่าชนิดนี้มากมีพรรณไม้ดอกที่สวยงาม ได้แก่ ก้านใหญ่ดอกสีเหลือง ขนาดโต กล้วยไม้หลายชนิดในสกุลหวาย เอื้องหางกระรอก ช้างกระ ช้างแดง ลักษณะป่าชนิดนี้พบที่เขานางรำ ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง จังหวัดอุทัยธานี

(9) ทุ่งหญ้า (Grassland) ทุ่งหญ้าในเขตร้อนมี หญ้าคา กูดต้นกวาง และโชนใหญ่ เป็นต้น มีอยู่ในบริเวณทุ่งหญ้าบนเขาใหญ่ ทุ่งกุลาร้องไห้

2. ระบบนิเวศชายฝั่งและทะเล หมายถึง ระบบนิเวศที่เกี่ยวข้องกับชายหาดและทรัพยากรชายทะเลมีลักษณะผสมผสานกับระบบนิเวศทางบกบ้าง แต่ส่วนใหญ่เป็นส่วนที่ใกล้ชิดกับทะเลได้แก่

(1) เกาะแก่งและชายฝั่ง มักเป็นเกาะขนาดเล็กที่มีสันเป็นหินปูน เป็นแกนหลักของเกาะ ส่วนเกาะขนาดใหญ่อาจมีภูเขาแกรนิตอยู่(ถ้าเกาะขนาดใหญ่มากจะมีลักษณะเฉพาะบริเวณชายฝั่งเป็นระบบนิเวศชายฝั่งทะเล)สังคมพืชประเภทสนเขาหินปูนจะมีลักษณะเด่น มีป่าชายหาดและป่าชายหาดโดยรอบ สำหรับเกาะขนาดใหญ่สัตว์ป่าประเภทนก

(2) ปะการังน้ำลึก เป็นแนวปะการังที่ก่อตัวอยู่ลึกประมาณ 20-30 เมตรพบตามเกาะที่อยู่ใกล้ไหล่ทวีปเกาะเป็นหินแกรนิตที่มีน้ำทะเลดี น้ำใส ไม่มีตะกอน เช่น หมู่เกาะสุรินทร์ หมู่เกาะสิมิลัน มีปะการังเขากวางแปรงล้างขวดและกัลปังหาพบเห็นได้มากที่สุด นกที่มักพบได้แก่ นกยางทะเล นกนางนวลต่าง ๆ เป็นต้น

(3) ปะการังน้ำตื้น(ลึกลับกลาง) มีความลึก 8-15 เมตร น้ำมีความใสน้อยกว่ากลุ่มแรก มักพบในเกาะใกล้แผ่นดินเกาะเป็นเขาหินปูนเป็นส่วนใหญ่ แนวปะการัง

3. ระบบนิเวศแบบพื้นที่ชุ่มน้ำ (Wet Land) หมายถึง บริเวณที่มีน้ำขังตลอดปีจนเป็นเอกลักษณ์ทั้งที่เป็นน้ำจืดและน้ำเค็ม มีความลึกไม่เกิน 6 เมตร มักอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลไม่เกิน 50 เมตร ลักษณะที่ปรากฏ เช่น ทะเลสาบ หนองน้ำ และป่าพรุ (ป่าชายหาด ชายฝั่งและพื้นที่ปากแม่น้ำจัดอยู่ในระบบนิเวศชายฝั่งทะเล) สัตว์ที่พบมักเป็นนก เช่น นกพญาปากกว้าง เหยี่ยวปลาใหญ่หัวเทา นกตะครุม นกเงือกดำ เป็นต้น สัตว์เลื้อยคลานได้แก่ จระเข้ น้ำเค็ม เต่าดำ ตุ๊กแกสีเทา ปูหัวกะโหลก เห่าช้าง สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำมักพบอึ่ง น้ำเต้า กบราชา เขียดหลังเขียว กบป่าพรุ เป็นต้น พื้นที่ชุ่มน้ำที่พบได้แก่มียาสวยงามหลายชนิด บางแห่งพบหญ้าทะเล โดยเฉพาะบริเวณชายฝั่งทะเลที่มีความลาดเอียงน้อยมีดินโคลน

(1) ป่าพรุตั้งเดิม (Virgin Peat Swamp Forest) เป็นป่าสังคมไม่ผลัดใบที่สามารถขึ้นอยู่ในลุ่มน้ำขังอันประกอบด้วยซากพืชและดินอินทรีย์ สภาพคล้ายป่าคงติระดับต่ำมีไม้ยืนต้นขนาดเล็กน้อยใหญ่หนาแน่นแบ่งเรือนยอดได้ 3 ชั้นสูง 30-40 เมตร 15-30 เมตร และต่ำกว่า 15 เมตร บริเวณโคนต้นไม้มีรากค้ำยันเป็นจำนวนมากในประเทศไทยพบเหลืออยู่แห่งเดียวที่เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเฉลิมพระเกียรติ (พรุโต๊ะแดง)

(2) พรุสมัดหรือปาเสม็ดขาว เป็นสังคมพืชที่ขึ้นทดแทนพรุตั้งเดิม เป็นไม้ที่ขึ้นอยู่ตามสันดอนของหนองน้ำ เช่นเสม็ดขาว กระจุมน้ำ หวาน้ำ หวานา หว่าลิง มังเร เฟิร์น เช่น ลำเพ็ง ลิพายุ่ง กก เช่น แห้ว กระจียมจุสามเหลี่ยม กกนา หญ้า เช่น แวม หญ้าหวายแดง เป็นต้น

(3) พรุหญ้า เป็นป่าทดแทนพรุตั้งเดิมและพรุเสม็ดที่ถูกทำลายส่วนใหญ่เป็นนกหญ้าลิเกาใหญ่ฝักกุด

(4) สังคมพืชลอยน้ำและใต้น้ำ เป็นบริเวณที่ถัดออกไปจากฝั่งพบอยู่ในบึงน้ำจืด เช่น บัวสาย บัวเผื่อนอก โผลง และผักตบชวา เป็นต้น บริเวณนี้มักเป็นแหล่งอาศัยของนกน้ำ เช่น ทะเลน้อย บึงบรเพ็ด เป็นต้น นกที่พบทั่วไป เช่น นกเป็ดแดง นกกาน้ำเล็ก นกกระสาแดง นกยางเปีย เขียวแดง เป็นต้น

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ในกระบวนการของการท่องเที่ยวกิจกรรมท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในแต่ละแห่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพลิดเพลิน มีความสุขและปลอดภัยจากการท่องเที่ยวหรือนันทนาการนอกเวลาตามปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ความสำคัญต่อกิจกรรมท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เพราะกิจกรรมต่าง ๆ นั้นจะเป็นสื่อกลางนำการท่องเที่ยวไปสู่เป้าหมายได้กิจกรรมที่เหมาะสมจึงควรเป็นกิจกรรมที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในระบบนิเวศและวัฒนธรรมท้องถิ่นควบคู่ไปกับการเพลิดเพลินทั้งนี้ต้องเป็นกิจกรรมที่มีผลกระทบน้อยที่สุดหรือเป็นผลกระทบที่สามารถป้องกันหรือแก้ไขได้

กิจกรรมการท่องเที่ยวโดยทั่วไปอาจจำแนกเป็นกิจกรรมที่เน้นการพักผ่อนหย่อนใจ การแสดงออกและเน้นการศึกษาหาความรู้ จากการทบทวนกิจกรรมที่เกิดขึ้นในการท่องเที่ยวทั้งสิ้นจำนวน 28 กิจกรรมพบว่ากิจกรรมประเภทที่เน้นการแสดงออกมากที่สุด รองลงมาคือ กิจกรรมในการแสวงหาความรู้ กิจกรรมต่าง ๆ นี้อาจมีความเหลื่อมซ้อนหรือสามารถปฏิบัติร่วมกันได้ แต่การประกอบกิจกรรมอาจมีวัตถุประสงค์ในการประกอบกิจกรรมที่ต่างกัน

จากรายงานการศึกษาเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ(พ.ศ.2542) ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ศึกษาโดยสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ได้แบ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศออกเป็น 3 หมวด รวม 19 กิจกรรม ประกอบด้วย

(1) กิจกรรมเชิงนิเวศในแหล่งธรรมชาติ (9 กิจกรรม) ได้แก่

- การเดินป่า
- ดำน้ำดูปะการัง (น้ำตื้น น้ำลึก)
- ศึกษาธรรมชาติ
- ตั้งแคมป์
- ส่องสัตว์/ดูนก
- ล่องแพ / ล่องเรือยาง
- เทียวถ้ำ / น้ำตก
- ซี่ม้า / นั่งช้าง
- พายเรือ (แคนู เรือใบ กระดานโต้ลม)

(2) กิจกรรมกึ่งนิเวศ (5 กิจกรรม) ได้แก่

- ถ่ายรูป บันทึกภาพ / เสียง - ปืน / ใต้เขา
- ศึกษาท้องฟ้า - ตกปลา
- ซักยานท่องเที่ยว (เสือภูเขา)

(3) กิจกรรมส่งเสริมทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ (5 กิจกรรม) ได้แก่

- ชมความงาม ความเก่าแก่ ลักษณะเฉพาะตัว ของแหล่งประวัติศาสตร์
- ศึกษาเรียนรู้ ประวัติ ความเป็นมาของแหล่งโบราณคดีและประวัติศาสตร์
- ศึกษาชื่นชม งานศิลปกรรมและวัฒนธรรม
- ร่วมกิจกรรม เรียนรู้พฤติกรรมของผู้คน
- การศึกษาเรียนรู้การผลิตของที่ระลึก และสินค้าพื้นเมือง

กิจกรรมที่ไม่เป็นการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ควรพิจารณาเพื่อพัฒนาการจัดการให้มีโอกาสเสริมแนวความคิดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ เช่น

- ล่องเรือชมธรรมชาติ - ถ่ายภาพ
- ชมทิวทัศน์ - ชม / ร่วมเล่นกีฬา
- พักผ่อนปิกนิก - ประชุมสัมมนา
- เล่นน้ำ ว่ายน้ำ อาบแดด - บันเทิง
- นมัสการ กราบไหว้ ตามความเชื่อ หรือแสวงบุญ

กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะเหมาะสมกับบางพื้นที่ และบางกลุ่มนักท่องเที่ยว ซึ่งมีวัตถุประสงค์ต่างกัน มีความต้องการสิ่งอำนวยความสะดวกหรือเครื่องมือต่างกัน รวมทั้งมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในระดับที่ต่างกันด้วย ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าว เมื่อพิจารณาประกอบกับกรอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถประเมินความเหมาะสมในการจัดเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ซึ่งกิจกรรมที่มีแนวโน้มเป็นกิจกรรมเชิงนิเวศหรือกึ่งนิเวศจะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับระบบนิเวศในพื้นที่เกี่ยวข้องกับประชาชนหรือชุมชนในท้องถิ่นค่อนข้างมากกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีความเหมาะสมจะต้องมีการจัดการที่ลดผลกระทบด้วยหากปราศจากมาตรการลดผลกระทบที่กิจกรรมเหล่านี้จะเป็นตัวเร่งทำลายทรัพยากรให้เสียหายเร็วยิ่งขึ้น

นโยบายหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (รำไพพรรณ แก้วสุริยา, 2544: 10-11)

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวที่ต้องมีการพัฒนาอย่างยั่งยืนดังนั้นจึงกำหนดให้มีนโยบายหลักดังนี้

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะต้องควบคุมดูแลรักษาและจัดการทรัพยากรให้คงสภาพเดิมไว้ให้มากที่สุดหลีกเลี่ยงหรือลดเว้นการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่อ่อนไหวง่ายต่อการถูกรบกวนและฟื้นตัวได้ยาก

2. การจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องคำนึงถึงศักยภาพของทรัพยากรที่มีอยู่มีการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมและการปรับให้เกิดความสมดุลกับรูปแบบกิจกรรมเดิมที่มีอยู่พึงหลีกเลี่ยงความ

ขัดแย้งอย่างรุนแรงต่อการท่องเที่ยวรูปแบบอื่น ๆ หากเน้นในการแปรประโยชน์จากการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสู่การจัดการท่องเที่ยวโดยรวม

3. การพัฒนาท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องคำนึงถึงการสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศร่วมกันมากกว่าการมุ่งเน้นความเจริญทางเศรษฐกิจ และการมีรายได้เพียงอย่างเดียว

4. การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต้องให้ความสำคัญการมีส่วนร่วมของประชาชนและองค์กรท้องถิ่นในการจัดการทรัพยากร การบริการ การแลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรมชุมชนในกระบวนการท่องเที่ยวรวมทั้งการมีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาหรือให้ประชาชนมีตัวแทนเป็นคณะกรรมการร่วมในทุกระดับ

5. ให้ความสำคัญของการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นความจำเป็นอันดับต้นในการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งนี้ให้องค์กรต่าง ๆ กำหนดบทบาทที่ชัดเจนในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยมีการจัดสรรงบประมาณ บุคลากร และกำหนดวิธีการจัดการที่เหมาะสม

6. นำแผนการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงนิเวศเข้าสู่แผนพัฒนาระดับต่าง ๆ อย่างมีความสำคัญ คือ แผนพัฒนาท้องถิ่น แผนพัฒนาจังหวัด และแผนพัฒนาภาค พร้อมทั้งให้มีการจัดสรรและกระจายงบประมาณอย่างทั่วถึงและเพียงพอ

7. สนับสนุนการศึกษาวิจัยและประเมินผลการพัฒนาอย่างรอบด้านเพื่อกำหนดแนวทางการจัดการการแก้ไขปัญหาและการปรับปรุงแผนอย่างเป็นขั้นตอน

8. มีการใช้กฎหมายควบคุมดูแลรักษาสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด โดยเน้นการแนะนำ ตักเตือนและสร้างวินัยการท่องเที่ยวควบคู่ไปด้วย

9. จัดทำแนวทางปฏิบัติหรือคู่มือการจัดการแก่ผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างถูกต้อง

10. จัดให้มีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้งแนวตั้งและแนวนอนโดยมีการประสานงานด้านข้อมูลข่าวสารและการจัดการร่วมกันทุกระดับจากทฤษฎีการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาการท่องเที่ยวที่รักษาคุณภาพการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างถูกต้อง ผู้วิจัยได้นำรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาเป็นกรณีศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงาน

11. กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต

การดำน้ำ

ภูเก็ต เป็นจังหวัดที่มีจุดดำน้ำลึกที่น่าสนใจอีกจังหวัดหนึ่ง นักดำน้ำสามารถเลือกซื้ออุปกรณ์ดำน้ำจากร้านที่มีอยู่มากมายบริเวณป่าตอง เลือกซื้อทัวร์ดำน้ำหลากหลายรายการ และสำรวจทะเลภูเก็ตตามเกาะน้อยใหญ่ด้านตะวันออกและด้านใต้

หมู่เกาะราชา เป็นหมู่เกาะเล็ก ๆ ทางตอนใต้ของเกาะภูเก็ต ประกอบด้วยเกาะราชาใหญ่ และเกาะราชาน้อย จุดดำน้ำของเกาะราชาใหญ่อยู่ที่ด้านตะวันออกเฉียงใต้ของตัวเกาะ พื้น

ทะเลลาดลงจากระดับ 30 ฟุตลงไป ถึง 65 ฟุต มีแนวปะการังแข็งปกคลุม แต่มีปลาดาวขนนกสี สด ส่วนเกาะราชาน้อย จุดดำน้ำอยู่ที่หัวเกาะด้านเหนือ ที่ความลึก 30-90 ฟุต เป็นดงปะการังอ่อน ที่เป็นที่อยู่ของฝูงปลานานาชนิด และเป็นจุดที่สามารถพบปลากบได้ด้วย

เกาะดอกไม้ อยู่ระหว่างเกาะพีพี และเกาะภูเก็ต ผาด้านหนึ่งของเกาะดอกไม้ตั้งลงจนถึง ความลึก 80 ฟุต ในหน้าผานี้เองที่เป็นถิ่นที่อยู่ของสัตว์ทะเลนานาชนิด ทั้งปะการังแข็ง ปะการัง อ่อน ปลาดาวขนนก หอยมือหมี ฟองน้ำ ปลาไหลมอร์เรย์ ปลามง ฝูงปลาสาก

หินหมูสังนอกและหินหมูสังใน เป็นที่รู้จักในหมู่นักดำน้ำชาวต่างชาติในชื่อ Anemone Reef และ Shark Point หินหมูสังนอก เป็นดงของดอกไม้ทะเลและปะการังอ่อนที่เกาะหินใต้น้ำเป็น ผืน ที่ความลึก 20 ฟุต ลงไปจนถึง 80 ฟุต หินหมูสังใน เป็นจุดดำน้ำที่มีความหลากหลายของสัตว์ ทะเลสูงทั้งปะการัง กัลปังหา ฟองน้ำ ปลาเก๋า ปลาผีเสื้อ ปลาสิงโต รวมถึงฉลามกบ

การชี่ข้าง

สำหรับนักท่องเที่ยวที่ขอชมวิวด้านธรรมชาติของเกาะภูเก็ต และเหมาะสำหรับผู้ที่ ชอบความท้าทายความตื่นเต้น ในขณะที่นั่งอยู่บนหลังช้าง ก็จะได้สัมผัสถึงพรรณไม้ต่างๆ สัตว์ป่า ต่างๆอย่างใกล้ชิด

การชี่ม้า

เป็นกิจกรรมที่สามารถใช้เวลาว่างและพักผ่อนไปกับการชี่ม้าชมวิวด้านต่าง ๆ พร้อม กับสูดรับบรรยากาศตามชายหาด หรือจะเป็นในสนามชี่ม้า ซึ่งเปิดให้บริการมากมายตามเกาะภูเก็ต ทั้งที่บ้านไสยวนบริเวณหาดในหาน

การตกปลา

การตกปลานี้เป็นกิจกรรมที่มีความนิยมมากของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวที่ ชอบกีฬาทางน้ำ โดยนักท่องเที่ยวสามารถเพลิดเพลินไปกับการตกปลากลางทะเลอันดามัน โดยมี ผู้เชี่ยวชาญคอยนำทางตลอดการเดินทาง

พายเรือคายัคชมธรรมชาติ

ชมป่าชายเลนที่อุดมสมบูรณ์ของภูเก็ต ในหมู่บ้านบ่อแร่ ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่มีความอุดม สมบูรณ์ของป่าชายเลน และศึกษาสิ่งมีชีวิตที่อาศัยในป่าชายเลน

เยี่ยมชมฟาร์มปลา, หอยมุก

ให้ความรู้เพิ่มเติมแก่นักท่องเที่ยวในการ ชมฟาร์มเลี้ยงปลา / หอยมุก และสาธิตการเลี้ยง

12.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จุฑามาศ จันทรัตน์ (2543) ศึกษาเรื่องความเข้าใจแรงจูงใจในการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมให้ไทยเที่ยวไทย พบว่า

นักท่องเที่ยวไทยเดินทางไปท่องเที่ยวในต่างประเทศเพื่อต้องการความแปลกใหม่เป็นเหตุผลสำคัญที่สุดรองลงมาคือ การเดินทางเพื่อการเรียนรู้และการเดินทางไปต่างประเทศเพราะเห็นเป็นความพิเศษ

การเลือกเดินทางไปต่างประเทศมีแรงดึงดูดคือ การเดินทางและคมนาคมสะดวกและพบว่าความสะอาดและความปลอดภัยในการเดินทางไปต่างประเทศเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยมีสูงกว่าการเดินทางภายในประเทศมีจุดเด่นที่ควรสนับสนุนต่อไป คือราคาสินค้าและบริการที่ถูกกว่า และความมีน้ำใจของคนไทย การท่องเที่ยวทางทะเลเป็นอีกปัจจัยหนึ่งควรส่งเสริมสนับสนุนต่อไป อย่างไรก็ตามการวิจัยพบข้อบกพร่องในการเดินทางภายในประเทศหลายประการ โดยเฉพาะการคมนาคมที่ไม่สะดวกและต่อเนื่อง

สร้อยดี อาสาสรรพกิจ (2544) ศึกษา ปัจจัยในการกำหนดเกณฑ์ความพร้อมของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเชิงนิเวศในภาคเหนือตอนบน พบว่า

ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเกือบทั้งหมดที่อ้างว่าตนจัดรายการนำเที่ยวเชิงนิเวศในภาคเหนือตอนบนนั้นไม่เป็นความจริง หากแต่เป็นการจัดนำเที่ยว “ทัวร์ป่า” ที่นำนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวในพื้นที่ป่าธรรมชาติที่มีชุมชนชาวเขาอาศัยอยู่ มีกิจกรรมเดินป่า นั่งช้าง ล่องแพ แต่ไม่มีการให้ความรู้อย่างลึกซึ้งในเรื่องของธรรมชาติและชุมชนชาวเขาอย่างเพียงพอที่จะสร้างความเข้าใจในธรรมชาติและชุมชนได้ทั้งนี้เนื่องจากมีคฤหบดีที่บริหารจัดการกิจกรรมทัวร์ป่าที่บริษัทนำเที่ยวมอบหมายมาเกินกว่าที่จะทำหน้าที่มีคฤหบดีที่ดีได้รวมทั้งกระบวนการจัดการทัวร์ป่าดังกล่าวยังไม่ได้นำสิ่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมอย่างเพียงพอ

นัยนา คุปติมนัส (2545) ศึกษาเรื่องทัศนคติและพฤติกรรมที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศของคนวัยทำงานหลังสภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ พบว่า

1. มวลเหตุจูงใจในการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวของคนวัยทำงานโดยมวลเหตุที่จูงใจมากที่สุด คือ เพื่อการพักผ่อน
2. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา และรายได้ต่อเดือนของคนวัยทำงานที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในประเทศหลังสภาวะวิกฤติเศรษฐกิจไม่แตกต่างกัน ส่วนอาชีพที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในประเทศหลังสภาวะวิกฤติเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน
3. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส การศึกษา และรายได้ต่อเดือนของคนวัยทำงานที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศหลังสภาวะวิกฤติแตกต่างกัน

กัน ส่วนเพศและรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศหลังสภาวะวิกฤติเศรษฐกิจไม่แตกต่างกัน

4. ทศนคติต่อการท่องเที่ยวไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศของคณวิทำงานหลังสภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ

สุชาดา วรรณะมานี (2542) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กับ ความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคือ เพื่อศึกษาถึงปริมาณการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากสื่อมวลชน อันได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร รวมทั้งวัดความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากสื่อวิทยุมากที่สุด รองลงมาคือโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์และนิตยสารตามลำดับมีความรู้และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับปานกลางและมีทศนคติเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2. กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ศึกษา สถาบัน ภูมิสำเนาและการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมที่แตกต่างกันจะมีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศที่แตกต่างกันและศึกษาในสถาบันที่แตกต่างกันจะมีความรู้ในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

4. กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ ภูมิสำเนาและการเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกันจะมีทศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

5. กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาอยู่ในสถาบันและมีการเข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

6. ความรู้เรื่องการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับทศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

7. ทศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ศรีประภา ชัยวรรณ (2545) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง พบว่า

1. วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้างโดยมีวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางคือเพื่อการพักผ่อนมากที่สุด

2. การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศผ่านสื่อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้างโดยสื่อนิตยสารเป็นสื่อที่นักท่องเที่ยวรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด

3. ความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมีภูเขาช้าง

4. การให้คุณค่าสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมีภูเขาช้าง

สมฤทัย เสงษนกุล (2547) ศึกษาเรื่อง ของกลุ่มคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน

2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานในด้านจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายในระยะเวลา 1 ปีด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(วันต่อครั้ง) และ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง

3. ลักษณะบุคลิกภาพด้านการมุ่งเน้นที่ความสำคัญที่ตนเอง ด้านการชอบเดินทางท่องเที่ยว และด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานด้านจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายในระยะเวลา 1 ปี แต่พบว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง และด้านมีความสนุกสนานมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานด้านจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศภายในระยะเวลา 1 ปี ในระดับต่ำมาก และความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศการส่งเสริมทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดและทฤษฎีลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2540) และพรทิพย์ วรกิจโกศาทร (2531) โดยนำตัวแปรทางประชากรศาสตร์มาแบ่งลักษณะแบบสอบถามด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน มาใช้ในการศึกษาความแตกต่างลักษณะประชากรศาสตร์ ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกันทางประชากรศาสตร์ กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ด้านแนวคิดและทฤษฎีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2540) กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งขึ้นกับกระบวนการข้อมูลด้านจิตใจเกิดจากการ

ตอบสนองต่อการแก้ปัญหา หรืออาจหมายถึง การเรียนรู้ซึ่งเป็นผลสะท้อนจากการเปลี่ยนแปลง ความรู้และโดยเฉพาะการทำความเข้าใจกับกระบวนการด้านจิตใจเพื่อพิจารณาถึงวิธีการที่บุคคล เรียนรู้ข้อมูล การเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากผลของการเรียนรู้ซ้ำทุกครั้ง การเรียนรู้บางส่วนเกิดจากผลของ กระบวนการความคิดและการแก้ปัญหาของผู้บริโภค การเรียนรู้ที่เกิดจากกิจกรรมด้านจิตใจเรียกว่า การเรียนรู้ความเข้าใจ มากำหนดแบบสอบถามเพื่อวัดความแตกต่างด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ด้านแนวคิดและทฤษฎีลักษณะกับบุคลิกภาพ ของ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ (2539) ได้กล่าวว่า เป็นทฤษฎีบุคลิกภาพซึ่งมุ่งความสำคัญที่การวัดลักษณะด้านจิตวิทยาอย่างใดอย่างหนึ่ง หรืออาจ หมายถึง ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างใดๆซึ่งมีแนวโน้มจะคงที่ซึ่งบุคคลหนึ่งแตกต่างจากอีก บุคคลหนึ่ง และ เสรี วงษ์มณฑา (2542) ได้กล่าวว่าลักษณะมีศัพท์ด้านลักษณะ 11 ลักษณะและ ทฤษฎีของ Cattell แต่ในงานวิจัยนี้เลือกใช้เพียง 8 ด้าน เพราะเล็งเห็นว่ามีความสอดคล้องกับความ น่าจะเป็นของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว คือ 1.ชอบค้นหาผจญภัย หรือ ไม่ชอบความผจญภัย 2.ชอบ เดินทางในสถานที่แปลกใหม่ หรือ ชอบเดินทางในสถานที่ที่ได้รับความนิยมอยู่แล้ว 3. มีความ เชื่อมั่นในตนเองสูง หรือ คล้อยตามผู้อื่นง่าย 4. มุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก หรือ มุ่งเน้นประโยชน์ของ สังคมเป็นหลัก 5. ชอบเดินทางท่องเที่ยว หรือชอบอยู่บ้าน 6. ชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ และ ไม่ ชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ 7. สนุกสนาน หรือจริงจัง 8.นักทดลอง หรือนักอนุรักษ์ มาเป็นแนวทาง ในการกำหนดแนวความคิดในการทำวิจัยและกำหนดแบบสอบถามเพื่อนำปัจจัยดังกล่าวมาทดสอบ ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ด้านแนวคิดและทฤษฎีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจาก (การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. 2553:ออนไลน์.) กล่าวว่า กิจกรรมหรือสื่อกลางที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพลิดเพลิน มีความสุขและปลอดภัยจากการท่องเที่ยวโดยเน้นการศึกษาหาความรู้ในระบบนิเวศและวัฒนธรรม ท้องถิ่นและเกิดผลกระทบน้อยที่สุดต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในงานวิจัยนี้ใช้รูปแบบกิจกรรมการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของจังหวัดภูเก็ต ประกอบด้วย พายเรือคายัคชมวิถีชีวิตชาวประมง เลี้ยงปลา ในกระชัง ชมป่าชายเลนที่สมบรูณ์ เรียนรู้พันธุ์ไม้หายากที่เอกเขาตะนาวศรี ลิ้มรสอาหารพื้นเมือง ผักพื้นบ้าน เที่ยวสวนผลไม้ตามฤดูกาล สวนสมุนไพร การเลี้ยงแพะ สาธิตการกรีดยาง พักผ่อน บนเกาะแก้ว เกาะมะพร้าว ทางเดินที่บนเกาะนาคา มาเป็นแนวทางในการกำหนดแนวความคิดใน การทำวิจัยและกำหนดแบบสอบถามเพื่อนำปัจจัยดังกล่าวมาทดสอบความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และใช้ทดสอบความสัมพันธ์กับแนวโน้ม พฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ด้านแนวคิดและทฤษฎีพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2541) ประกอบไปด้วย โมเดลพฤติกรรมผู้บริโภค การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมซื้อของผู้บริโภค และด้านแนวคิดและทฤษฎีแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ ของ พลอยศรี โปราณานนท์ (2544) ด้าน อิทธิพลที่มีต่ออุปสงค์ทางการท่องเที่ยว เพื่อเป็น

แนวทางในการสร้างแบบสอบถามโดยปัจจัยดังกล่าวมาทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับ
แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจัดระเบียบวิธีวิจัยในลักษณะการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยการออกแบบสอบถามแบบ เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจ ลักษณะบุคลิกภาพและรูปแบบกิจกรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยมีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาค้นคว้าสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต โดยประมาณ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.2550) จากรายงานการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2550 พบว่ามีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตถึง 5,005,653 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้วิธีเปิดตารางสำเร็จของ เยเมน (Taro Yamane. 1967: 886) จากขนาดจำนวนประชากร 5,005,653 คน จะได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน และสำรองไว้ 4% ของกลุ่มตัวอย่างได้เท่ากับ 15 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 % ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% หรือใช้การคำนวณจากสูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

N แทน จำนวนหน่วยประชากรทั้งหมด

e แทน ความคลาดเคลื่อนของการเลือกตัวอย่างที่ระดับนัยสำคัญ

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } n &= \frac{5,005,653}{1 + 5,005,653(0.05)^2} \\ &= 385 \text{ คน} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{และสำรวจ 5\%} &= 385 \times 5\% \\ &= 400 \text{ คน} \end{aligned}$$

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบมีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การเลือกตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยจับฉลากเพื่อสุ่มเลือกนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต เลือกตัวแทนอำเภอใดอำเภอหนึ่งจากแต่ละกลุ่มเขตการปกครองตามระบบการบริหารและการปกครองของจังหวัดภูเก็ต (ศูนย์ข้อมูลจังหวัดภูเก็ต, 2552: ออนไลน์) ดังนั้น จะได้ 3 เขต คือ อำเภอเมือง อำเภอกระบุรี อำเภอถลาง

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการเลือกตัวอย่างโดยใช้วิจารณญาณ (Judgmental Sampling) โดยคัดเลือกเฉพาะกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต

2. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ หรือแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎีและแนวคิดการสัมภาษณ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาประยุกต์เป็นลักษณะและข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 7 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะคำถามปลายปิด (Close – ended Question) จำนวน 6 ข้อ ดังนี้

ข้อที่1 เพศได้แก่ เพศชายและเพศหญิงโดยระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่2 อายุ ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ซึ่งช่วงอายุแสดงในตารางการกำหนดช่วงอายุ (วิเชียร เกตุสิงห์, 2538 : 8-11) จำนวนดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด}-\text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

ข้อมูลอายุนักท่องเที่ยว มีอายุตั้งแต่ 15-40 ปีขึ้นไป(สถิตินักท่องเที่ยว สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้จึงใช้ช่วงอายุดังกล่าวเป็นเกณฑ์ในการกำหนดช่วงอายุ โดยแบ่งออกเป็น 6 ช่วงดังนี้

1. อายุ 15-19 ปี
2. อายุ 20-24 ปี
3. อายุ 25-29 ปี
4. อายุ 30-34 ปี
5. อายุ 35-39 ปี
6. อายุ 40 ปีขึ้นไป

ข้อที่ 3 สถานภาพสมรส ระดับการวัดข้อมูลนามบัญญัติ (Nominal Scale)

1. โสด
2. สมรส / อยู่ด้วยกัน
3. หย่า / ม่าย / แยกกันอยู่

ข้อที่ 4 ระดับการศึกษา ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale)

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
2. ปริญญาตรี
3. สูงกว่าปริญญาตรี

ข้อที่ 5 อาชีพ ระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

1. ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ
2. พนักงานบริษัทเอกชน
3. ธุรกิจส่วนตัว / อิสระ
4. พ่อบ้าน / แม่บ้าน
5. อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)

ข้อที่ 6 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระดับการวัดข้อมูลประเภทเรียงลำดับ (Ordinal Scale) ช่วงรายได้แสดงในตาราง โดยการกำหนดช่วงรายได้ วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 8-11) กำหนดดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

การกำหนดรายได้เฉลี่ยต่อเดือนขั้นต่ำ กำหนดจากอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ เป็นเงินวันละ 169 บาท

(กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน ปี 2541) เท่ากับ 169 บาท X 30 วัน
ผู้วิจัยจึงใช้ช่วงรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ระหว่าง 5,000 – 45,000 บาทขึ้นไป เป็นเกณฑ์ในการ
กำหนดช่วงรายได้เฉลี่ยต่อเดือนโดยแบ่งออกเป็น 6 ช่วงดังนี้

- 1.ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 5,000 บาท
- 2.5,001 – 15,000 บาท
- 3.15,001 – 25,000 บาท
- 4.25,001 – 35,000 บาท
- 5.35,001 – 45,000 บาท
- 6.45,001 บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับด้านความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศซึ่งมี
รายละเอียดดังนี้

ข้อที่ 7-16 คำ ถามความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้ระดับการวัดข้อมูลประเภท
อัตราส่วน(Ratio Scale) ลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด(Close-ended Question) ให้ผู้ตอบ
แบบสอบถามเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวจากคำตอบที่ให้เลือก 2 ตัวเลือก (Check List) คือ ใช่และ
ไม่ใช่ จำนวน 8 ข้อสำหรับเกณฑ์การให้คะแนน คือ ตอบถูกได้ 1 คะแนนและตอบผิดได้ 0 คะแนน
โดยมีการกลับสเกลข้อความเชิงลบโดยให้คะแนนดังนี้

ข้อความเชิงบวก (ข้อที่ 7,8,10,11,13,15,16) ตอบถูกได้ 1 คะแนน และตอบผิดได้ 0
คะแนน

ข้อความเชิงลบ (ข้อที่9,12,14) ตอบถูกได้ 0 คะแนน และตอบผิดได้ 1 คะแนน
เกณฑ์การอภิปรายผลการวัดระดับคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
สามารถแบ่งได้เป็น 5 ระดับ(มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช. 2542 : 110)(อ้างในมานิจ ตั้งสุภูมิ)
ดังนี้

โดยระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นใช้สูตรการคำนวณช่วงกว้างของชั้นดังนี้
(วิเชียร เกตุสิงห์. 2538 : 8-11)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ข้อมูลที่มีค่าสูงสุด} - \text{ข้อมูลที่มีค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{(5-1)}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

1.มีความรู้ ความเข้าใจระดับมากที่สุด	ตอบแบบสอบถามได้	8.01-10.00 คะแนน
2.มีความรู้ ความเข้าใจระดับมาก	ตอบแบบสอบถามได้	6.01- 8.00 คะแนน
3.มีความรู้ ความเข้าใจระดับปานกลาง	ตอบแบบสอบถามได้	4.01- 6.00 คะแนน

4. มีความรู้ ความเข้าใจระดับน้อย	ตอบแบบสอบถามได้	2.01- 4.00 คะแนน
5. ไม่มีมีความรู้ความเข้าใจ	ตอบแบบสอบถามได้	0.00- 2.00 คะแนน

จากนั้นนำผลคะแนนรวมที่ได้รับมาวัดระดับความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมาเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale)

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ข้อที่ 17-23 คำถามเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถาม ปลายปิดแบบอันตรภาคชั้น (Interval Scale) โดยแบ่งเป็น 5 ระดับเป็นคำถามแบบให้เลือกตอบได้เพียงข้อเดียวในการวัดลักษณะบุคลิกภาพของแบบสอบถามเป็นแบบ Semantic Different Scale ซึ่งคำถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามจะต้องตอบ จะมีคำตอบกำหนดเอาไว้ให้ในแต่ละข้างของระดับคะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุด โดยมีคุณลักษณะของสิ่งที่กำลังถูกวัดกำกับอยู่ในลักษณะตรงกันข้าม เรียกว่า Bipolar Adjective (กุนทลี เวชสาร. 2542 :111-113)

จากนั้นเพื่อให้สอดคล้องกับระดับการประเมินผลในแบบสอบถามที่มีอยู่ 5 ระดับ ผู้วิจัยจึงนำผลรวมของคะแนนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยซึ่งจะใช้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาแปลความหมายในการวิจัย ซึ่งจัดแบ่งระดับออกเป็น 5 ระดับ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2542 : 110)(อ้างใน มานิจ ตั้งสุภูมิ) โดยคำนวณดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{(5-1)}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวผู้วิจัยกำหนดการแปลความหมายของลักษณะบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ยที่ได้ ความหมาย

4.21 - 5.00	ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของตน โดยรวมในด้านซ้ายในระดับมากที่สุด
3.41 - 4.20	ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของตน โดยรวมในด้านซ้ายในระดับมาก
2.61 - 3.40	ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของตน โดยรวมในด้านซ้ายในระดับปานกลาง

- 1.81 - 2.60 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของตน โดยรวมในด้านซ้ายในระดับน้อย
- 1.00 - 1.80 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของตน โดยรวมในด้านซ้ายในระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- ข้อที่ 24 พายเรือคายัคชมวิถีชีวิตชาวประมง เลี้ยงปลาในกระชัง ชมป่าชายเลนที่สมบูรณ์
- ข้อที่ 25 เรียนรู้พันธุ์ไม้หายากที่ออกเขาตะนาวศรี
- ข้อที่ 26 ลิ้มรสอาหารพื้นเมืองผักพื้นบ้าน
- ข้อที่ 27 เที่ยวสวนผลไม้ตามฤดูกาล สวนสมุนไพร
- ข้อที่ 28 การเลี้ยงสัตว์ เช่น แพะ วัว
- ข้อที่ 29 สาริตการกรีดยาง
- ข้อที่ 30 พักผ่อนบนเกาะแก้ว เกาะมะพร้าว ทางเดินที่บนเกาะนาคา

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close – ended Question) แบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 คำตอบขึ้นไป (Check List) โดยเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าคำตอบ(Rating scale method: Likert scale questions) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2541 : 166) จำนวน 7 ข้อ ซึ่งจัดระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval scale) มี 5 ระดับดังนี้

- ระดับ 5 หมายถึง สนใจมากที่สุด
- ระดับ 4 หมายถึง สนใจมาก
- ระดับ 3 หมายถึง เฉยๆ
- ระดับ 2 หมายถึง ไม่สนใจ
- ระดับ 1 หมายถึง ไม่สนใจอย่างมาก

เกณฑ์เฉลี่ยระดับความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ใช้สูตรช่วงกว้างของชั้น ดังนี้(กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2544 : 29)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5-1}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

เกณฑ์การแปรความหมาย

ค่าเฉลี่ยที่ได้ ความหมาย

- 4.21 - 5.00 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุด
- 3.41 - 4.20 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมาก
- 2.61 - 3.40 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับเฉยๆ
- 1.81 - 2.60 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับไม่สนใจ
- 1.0 - 1.80 ผู้ตอบแบบสอบถามมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับไม่สนใจอย่างมาก

ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดจำนวน 5 ข้อ (Open-ended Question) และแบบปลายปิดจำนวน 3 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 31-33 ลักษณะคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในด้านความถี่และงบประมาณการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended Question) จำนวน 3 ข้อ โดยจัดระดับการวัดข้อมูลประเภทอัตราส่วน (Ratio Scale) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์;และคณะ. 2541 : 166)

ข้อที่ 31 ให้ท่านระบุประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว

ข้อที่ 32 ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ข้อที่ 33 งบประมาณในการใช้จ่ายเงินต่อครั้งที่เดินทางเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ข้อที่ 34-38 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยมีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close – ended Question) แบบให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 คำตอบขึ้นไป (Check List) จำนวน 6 ข้อ เป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทนามบัญญัติ (Nominal Scale)

ข้อที่ 34 ช่วงประมาณเดือนในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ข้อที่ 35 สาเหตุในการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ข้อที่ 36 กลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด

ข้อที่ 37 ท่านได้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากสื่อใดมากที่สุด

ข้อที่ 38 ท่านคิดว่าปัจจัยใดเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด

ส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมี รายละเอียดดังนี้

มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Close – ended Question) แบบเลือกตอบเพียงคำตอบเดียวจากคำตอบที่ให้เลือกมากกว่า 2 คำตอบขึ้นไป (Check List) โดยเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าตอบ(Rating scale method: Likert scale questions) (ศิริวรรณ เสรีรัตน์; และคณะ. 2541: 166) จำนวน 2 ข้อ

ข้อที่ 39 ในอนาคตท่านจะกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตอีกหรือไม่ ซึ่งจัดระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval scale) มี 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	กลับมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน
ระดับ 4	หมายถึง	กลับมาท่องเที่ยวอีกถ้ามีโอกาส
ระดับ 3	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าจะกลับมาท่องเที่ยว
ระดับ 2	หมายถึง	น่าจะไม่กลับมาท่องเที่ยว
ระดับ 1	หมายถึง	ไม่กลับมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน

เกณฑ์เฉลี่ยระดับความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ใช้สูตรช่วงกว้างของชั้น ดังนี้ (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2544: 29)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{(5-1)}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวผู้วิจัยกำหนดการแปลความหมายของลักษณะบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ยที่ได้ ความหมาย

4.21 - 5.00 ผู้ตอบแบบสอบถามจะกลับมาท่องเที่ยวอีกแน่นอน

3.41 - 4.20 ผู้ตอบแบบสอบถามจะกลับมาท่องเที่ยวอีกถ้ามีโอกาส

2.61 - 3.40	ผู้ตอบแบบสอบถามไม่แน่ใจว่าจะกลับมาท่องเที่ยว
1.81 - 2.60	ผู้ตอบแบบสอบถามน่าจะไม่กลับมาท่องเที่ยว
1.00 - 1.80	ผู้ตอบแบบสอบถามไม่กลับมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน

ข้อที่ 40 ในอนาคตท่านจะแนะนำให้บุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตหรือไม่ ซึ่งจัดระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาคชั้น (Interval scale) มี 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน
ระดับ 4	หมายถึง	แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวถ้ามีโอกาส
ระดับ 3	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าจะแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยว
ระดับ 2	หมายถึง	คงจะไม่แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยว
ระดับ 1	หมายถึง	ไม่แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน

เกณฑ์เฉลี่ยระดับความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ใช้สูตรช่วงกว้างของชั้น ดังนี้ (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2544 : 29)

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{(5-1)}{5} = 0.8 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวผู้วิจัยกำหนดการแปลความหมายของลักษณะบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวที่มีผลต่อพฤติกรรมกรการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

เกณฑ์การแปลความหมาย

ค่าเฉลี่ยที่ได้	ความหมาย
4.21 - 5.00	ผู้ตอบแบบสอบถามจะแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน
3.41 - 4.20	ผู้ตอบแบบสอบถามจะแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยว
2.61 - 3.40	ผู้ตอบแบบสอบถามไม่แน่ใจว่าจะแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยว
1.81 - 2.60	ผู้ตอบแบบสอบถามคงจะไม่แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยว
1.00 - 1.80	ผู้ตอบแบบสอบถามไม่แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน

ส่วนที่ 7 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งมี รายละเอียดดังนี้

ลักษณะของแบบสอบถามจะเป็นแบบสอบถามแบบปลายเปิดจำนวน 2 ข้อ (Open-ended Question)

2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวิจัย

1.ศึกษาข้อมูลจากตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.ปรับปรุงและดัดแปลงเป็นแบบสอบถาม ที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยโดยสร้างเป็นแบบสอบถามทั้งหมด 5 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาอาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 3 ลักษณะบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 5 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 6 แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ส่วนที่ 7 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

3.นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจสอบและเสนอแนะเพิ่มเติม

4.นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องและมีความเหมาะสมของเนื้อหาจากนั้นนำมาปรึกษากับอาจารย์คณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์เพื่อปรับปรุงให้ชัดเจนก่อนนำไปใช้

5.นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) โดยวิธีการคำนวณของครอนบัท (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 125 –126) ค่าอัลฟาที่ได้จะแสดงถึงระดับของความคงที่ของแบบสอบถาม โดยจะมีค่าระหว่าง $0 < \alpha < 1$ ค่าที่ใกล้เคียงกับ 1 มาก แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูง และจากการทดสอบได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

ด้านลักษณะบุคลิกภาพนักท่องเที่ยว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.804

ด้านรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.888

ด้านแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.954

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

แหล่งข้อมูล(Source of Data) การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) และการวิจัยเชิงสำรวจ (Exploratory Research) โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวไทยจังหวัดภูเก็ต

1.แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้ทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน ดังนี้

- 1.1 เอกสารเผยแพร่ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 1.2 หนังสือพิมพ์ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ
- 1.3 หนังสือทางวิชาการ บทความ สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.4 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

2.ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 326 คน โดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างตามเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้จนครบตามจำนวนในระหว่างเดือน มกราคม 2554 และเพื่อให้เกิดการกระจายของข้อมูลไปยังกลุ่มตัวอย่างหลายๆกลุ่มที่มีรูปแบบในการดำเนินชีวิตที่ต่างกันผู้วิจัยได้มีการสุ่มเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในช่วงเวลาวันทำงานและวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยการเก็บ ข้อมูลใน แต่ละครั้งผู้วิจัยได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยตลอดจนลักษณะของแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทราบเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันแล้วจึงทำการตอบแบบสอบถาม โดยจะให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การจัดกระทำข้อมูล

- 1.ทดสอบแบบสอบถามที่ได้ออกแบบไว้(Pre-test)แล้วดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามพร้อมตรวจสอบความเชื่อมั่น (Validity) ของแบบสอบถามด้วยวิธีการ Cronbach's
- 2.นำแบบสอบถามที่แก้ไขข้อบกพร่องเรียบร้อยแล้วออกเก็บข้อมูลจริง
- 3.นำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลแล้วมาตรวจสอบความสมบูรณ์
- 4.นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส(Coding)สำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์
- 5.นำข้อมูลที่ลงรหัสแล้วไปบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลโดยโปรแกรม SPSS for Windows Version 11 (Statistical Package for Social Sciences) ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา จะใช้ร้อยละ (Percentage) ในการอธิบายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ลักษณะบุคลิกภาพ และรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีผลต่อแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยได้นำมาแจกแจง จำนวน ความถี่ (Frequency) และนำเสนอเป็นร้อยละ(Percentage) เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่2 โดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.3 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่3 โดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.4 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่4 โดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.5 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่5 โดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.6 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่6 โดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

1.7 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามในส่วนที่7 โดยใช้ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติ จะนำข้อมูลที่ได้ จากวิธีการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามนำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กับลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ ด้าน เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เพื่อหาความสัมพันธ์ของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ลักษณะบุคลิกภาพและ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้ค่าสถิติต่างๆในการวิเคราะห์ดังนี้

สมมติฐานข้อที่1 นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่มีลักษณะด้านประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

1.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มโดยใช้สถิติ t-test independent เฉพาะตัวแปรเพศ

1.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่มากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยใช้สถิติ F-test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 (ยกเว้น ตัวแปร เพศ)

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความแตกต่างกับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

2.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติ โดยใช้สถิติ F-test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เพื่ออธิบายการความแตกต่างของความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ที่มีต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

สมมติฐานข้อที่ 3 ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

3.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่ออธิบายการความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

สมมติฐานข้อที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

4.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่ออธิบายการความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

สมมติฐานข้อที่ 5 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

5.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่ออธิบายการความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวในอนาคต

สมมติฐานข้อที่ 6 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

6.1 การวิเคราะห์โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่ออธิบายการความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตกับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้แปลความหมายของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.2 สูตรค่าเฉลี่ย / มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic mean) (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541 : 40)

$$\bar{X} = \frac{X}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 X แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณได้จากสูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548: 75)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่าง
 X แทน คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
 n แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง
 $n - 1$ แทน จำนวนตัวแปรอิสระ
 $(\sum x^2)$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

2. สถิติที่ใช้หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548: 35)

$$\alpha = \frac{k \overline{\text{Covariance}} / \overline{\text{Variance}}}{1 + (k-1) \overline{\text{Covariance}} / \overline{\text{Variance}}}$$

เมื่อ k แทน จำนวนคำถาม
 $\overline{\text{Covariance}}$ แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนระหว่างคำถามต่าง ๆ
 $\overline{\text{Variance}}$ แทน ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3. สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics)

3.1 ค่า t-test ใช้ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่มที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 164-165)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1, n_2	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 2

3.1.1 กรณีที่ค่าแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มเท่ากัน

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{S_p \sqrt{\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2}}}$$

สถิติทดสอบ t มีองศาอิสระ $n_1 + n_2 - 2$

เมื่อ	\bar{X}_i	=	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ i ; i = 1,2
	S_p	=	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานตัวอย่างรวมจากตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม
	n_i	=	ขนาดตัวอย่างของกลุ่มที่ i

$$S_p^2 = \frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

S_i^2 = ค่าแปรปรวนของตัวอย่างกลุ่มที่ i ; i = 1,2

3.1.2 กรณีที่ค่าแปรปรวนของทั้ง 2 กลุ่มไม่เท่ากัน $[S_1^2 \neq S_2^2]$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

โดยมีองศาอิสระ (Degree of Freedom หรือ df) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541) ดังนี้

$$df = \frac{\left[\frac{S^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{\frac{\left[\frac{S^2}{n_1} \right]^2}{(n_1 - 1)} + \frac{\left[\frac{S_2^2}{n_2} \right]^2}{(n_2 - 1)}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	\bar{X}_1	แทน	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 1
	\bar{X}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยตัวอย่างกลุ่มที่ 2
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 2
	n_1, n_2	แทน	ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ 2

3.2 ค่า F-test ใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 249)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ	F	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ F เพื่อทราบนัยสำคัญ
	MS_b	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Mean Square Between Groups)
	MS_w	แทน	ค่าประมาณของความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Mean Square Within Groups)

$$MS_b = \frac{SS_b}{(k - 1)}$$

$$MS_w = \frac{SS_w}{(n - 1)}$$

SS_b แทน ผลรวมของกำลังสองระหว่างกลุ่ม (Between group sum of Squares)

SS_w แทน ผลรวมของกำลังสองภายในกลุ่ม (Within group sum of Squares)

k แทน จำนวนกลุ่ม

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(k-1) แทน Degree of freedom สำหรับการแปรผันระหว่างกลุ่ม (df_b)

(n-k) แทน Degree of freedom สำหรับการแปรผันภายในกลุ่ม (df_w)

กรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้สูตรตามวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ยประชากร (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2548 : 161)

$$LSD = t_{\frac{\alpha}{2}; n - k} \sqrt{\frac{2MSE}{n_i}}$$

โดยที่ $n_i \neq n_j$

$$r = n - k$$

เมื่อ LSD แทน ค่าผลต่างนัยสำคัญที่คำนวณได้สำหรับประชากร กลุ่มที่ i และ j

MSE แทน ค่า Mean Square Error จากตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน

k แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดสอบ

n แทน จำนวนข้อมูลตัวอย่างทั้งหมด

α แทน ค่าความเชื่อมั่น

ค่าความแปรปรวนเท่ากันทั้งหมด (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05) ก็จะใช้ค่าสถิติ Brown-Forsythe (กัลยา วานิชย์บัญชา.2545) โดยมีรายละเอียดดังนี้

$$B = \frac{MSB}{MSW'}$$

$$\text{โดย ค่า } MSW' = \sum_{i=1}^K \left(1 - \frac{n_i}{N}\right) S_i^2$$

- เมื่อ **B** แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน **Brown-forsythe**
MSB แทน ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
MSW' แทน ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มสำหรับสถิติ **Brown-forsythe**
K แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
N แทน ขนาดประชากร
Si² แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง

และถ้าผลการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ต้องทำการทดสอบเป็นรายคู่ต่อไป เพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน โดยใช้วิธี **Dunnett T3** (กัลยา วานิชย์บัญชา. 2545 : 332-333)

สูตรการวิเคราะห์ผลต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ **Dunnett T3** สามารถเขียนได้ ดังนี้

$$d_D = \frac{q_D \sqrt{2(MS_{S/A})}}{\sqrt{S}}$$

- เมื่อ **d_D** แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน **Dunnett test**
q_D แทน ค่าจากตาราง **Critical values of the Dunnett test**
(MS_{S/A}) แทน ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม
S แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3.3 สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้หาค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรสองตัวที่เป็นอิสระต่อกัน หรือหาความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูล 2 ชุด ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 314)

$$r_{xy} = \frac{n\sum XY - (\sum Y)}{\sqrt{[n\sum X^2 - (\sum X)^2][n\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนน X
	$\sum Y$	แทน	ผลรวมของคะแนน Y
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมคะแนนชุด X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum Y^2$	แทน	ผลรวมคะแนนชุด Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum XY$	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่าง X และ Y ทุกคู่
	n	แทน	จำนวนคนหรือกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะที่สำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541 : 310-311)

- ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง -1.00 ถึง 1.00 ค่า -1.00 และ $+1.00$ แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสูงที่สุดแต่สัมพันธ์กันในทิศทางที่ต่างกัน ส่วนค่า 0.00 แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กัน
- ข้อมูลมีความสัมพันธ์กันทางบวก หรือข้อมูลมีความสัมพันธ์ตามกัน หมายความว่าเหตุการณ์ใดก็ตามที่ได้คะแนนสูงในตัวแปรหนึ่ง แล้วได้คะแนนสูงในอีกตัวแปรหนึ่งด้วย หรือกล่าวในทางกลับกันว่าเหตุการณ์ใดก็ตามที่ได้คะแนนต่ำในตัวแปรหนึ่ง แล้วได้คะแนนต่ำในอีกตัวแปรหนึ่งด้วย
- ข้อมูลมีความสัมพันธ์กันทางลบ หรือข้อมูลมีความสัมพันธ์ตรงข้ามกัน หมายความว่าเหตุการณ์ใดก็ตามที่ได้คะแนนต่ำในตัวแปรหนึ่ง แล้วได้คะแนนสูงในอีกตัวแปรหนึ่ง หรือกล่าวในทางกลับกันว่าเหตุการณ์ใดก็ตามที่ได้คะแนนสูงในตัวแปรหนึ่ง แล้วได้คะแนนต่ำในอีกตัวแปรหนึ่ง

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541:316)

- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เข้าใกล้ 1 (ประมาณ 0.70 ถึง 0.90) ถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับสูง (ถ้าสูงกว่า 0.90 ถือว่าอยู่ในระดับสูงมาก)
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เข้าใกล้ 0.5 (ประมาณ 0.30 ถึง 0.70) ถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เข้าใกล้ 0.00 (ประมาณ 0.30 และต่ำกว่า) ถือว่ามีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับต่ำ
- ถ้าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็น 0.00 แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์กันเชิงเส้นตรง

<u>ค่าระดับความสัมพันธ์</u>	<u>ระดับความสัมพันธ์</u>
0.81 – 1.00	สูงมาก
0.61 – 0.80	ค่อนข้างสูง
0.41 – 0.60	ปานกลาง
0.21 – 0.40	ค่อนข้างต่ำ
0.01 – 0.20	ต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนนักท่องเที่ยว
Min	แทน	ค่าต่ำสุด
Max	แทน	ค่าสูงสุด
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
M.S.	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean of Squares)
SS	แทน	ผลบวกกำลัง (Sum of Squares)
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ (degree of Freedom)
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา t – Distribution
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Correlation)
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (Unstandardized)
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
Sig	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
LSD	แทน	Least Significant Difference
H_0	แทน	สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน	สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ส่วนที่ 7 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน จำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยนำเสนอในรูปแบบของจำนวน และร้อยละ ดังนี้

ตาราง 3 แสดงข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า มีรายละเอียดดังนี้

ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	ร้อยละ
เพศ			
	ชาย	209	52.2
	หญิง	191	47.8
	รวม	400	100.0
อายุ			
	15 - 19 ปี	43	10.8
	20 - 24 ปี	94	23.5
	25 - 29 ปี	92	23.0
	30 - 34 ปี	57	14.2
	35 - 39 ปี	27	6.8
	อายุ 40 ปีขึ้นไป	87	21.7
	รวม	400	100.0

ตาราง 3 (ต่อ)

ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบ แบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
สถานภาพสมรส		
โสด	268	67.00
สมรส/อยู่ด้วยกัน	119	29.80
หย่า/ม่าย/แยกกันอยู่	13	3.20
รวม	400	100
การศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	92	23.0
ปริญญาตรี	245	61.2
สูงกว่าปริญญาตรี	63	15.8
รวม	400	100.0
อาชีพ		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	107	26.8
พนักงานบริษัทเอกชน	148	37.0
ธุรกิจส่วนตัว	41	10.2
แม่บ้าน/พ่อบ้าน	11	2.8
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น	93	23.2
รวม	400	100.0
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท	69	17.2
5,001 - 15,000 บาท	123	30.8
15,001 -25,000 บาท	97	24.2
25,001 - 35,000 บาท	46	11.5
35,001 – 45,000 บาท	36	9.1
45,001บาทขึ้นไป	29	7.2
รวม	400	100.0

เพศ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 และเป็นเพศหญิง จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8

อายุ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 20-24 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 รองลงมาคือ อายุ 25-29 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 อายุ 40 ปีขึ้นไป จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 21.7 อายุ 30-34 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 อายุ 15-19 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และอายุ 35-39 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8ตามลำดับ

สถานภาพสมรส

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67.0 รองลงมาคือมีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 และมีสถานภาพหย่า/ม่าย/แยกกันอยู่ จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 ตามลำดับ

การศึกษา

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 รองลงมาคือมีการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 การศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 ตามลำดับ

อาชีพ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาคือ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 อาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 อาชีพธุรกิจส่วนตัว จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 อาชีพแม่บ้าน/พ่อบ้าน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,001 - 15,000 บาท จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมาคือ 15,001-25,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 รายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 รายได้ 25,001-35,000 บาท จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 รายได้ 35,001 – 45,000 บาท จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.1 และรายได้ 45,001 บาทขึ้นไป จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 ตามลำดับ

เนื่องจากมีข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามด้านอายุ สถานภาพสมรส อาชีพ และรายได้ต่อเดือน มีความถี่ของข้อมูลในบางกลุ่มมีจำนวนน้อยเกินไป ไม่สามารถทำการทดสอบสมมติฐานได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการรวบรวมกลุ่มข้อมูลใหม่เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐานได้ ดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่จัดกลุ่มใหม่

ข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
15 - 19 ปี	43	10.8
20 - 24 ปี	94	23.5
25 - 29 ปี	92	23.0
30 - 34ปี	57	14.2
35 ปีขึ้นไป	114	28.5
รวม	400	100.0
สถานภาพสมรส		
โสด	268	67.0
สมรส/อยู่ด้วยกัน /หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่	132	33.0
รวม	400	100
อาชีพ		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	107	26.8
พนักงานบริษัทเอกชน	148	37.0
ธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน/พ่อบ้าน	52	13.0
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น	93	23.2
รวม	400	100.0
รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท	69	17.2
5,001 - 15,000 บาท	123	30.8
15,001 -25,000 บาท	97	24.2
25,001 - 35,000 บาท	46	11.5
35,001 บาทขึ้นไป	65	16.3
รวม	400	100.0

จากตาราง 4 แสดงข้อมูลลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่จัดกลุ่มใหม่ พบว่า มีรายละเอียดดังนี้

อายุ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 20-24 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 รองลงมาคือ อายุ 25-29 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 อายุ 35 ปีขึ้นไป จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.5 อายุ 30-34 ปี จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.2 และอายุ 15-19 ปี จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 ตามลำดับ

สถานภาพสมรส

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67.0 รองลงมาคือมีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน/หย่า/หม้าย/แยกกันอยู่ จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0 ตามลำดับ

อาชีพ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาคือ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 อาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 อาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน/พ่อบ้าน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,001 - 15,000 บาท จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 รองลงมาคือ 15,001-25,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.2 รายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.2 รายได้ 35,001 บาทขึ้นไป จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 และรายได้ 25,001-35,000 บาท จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

การวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยแจกแจงจำนวนและค่าร้อยละ ดังนี้

ตาราง 5 แสดงผลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ	ตอบถูก	ร้อยละ	ตอบผิด	ร้อยละ
1.เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติเป็นหลัก ที่มี เอกลักษณ์เฉพาะถิ่น วัฒนธรรมและเกี่ยวเนื่องกับ ระบบนิเวศ	382	95.5	18	4.5
2.มีการให้ข้อมูลล่วงหน้าแก่นักท่องเที่ยวในการศึกษา และมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมในแหล่ง ท่องเที่ยวนั้น	361	90.2	39	9.8
3.สามารถรับจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละครั้งได้ไม่ จำกัด	205	51.2	195	48.8
4.รูปแบบการท่องเที่ยวควรจะทำให้เกิดผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด	362	90.5	38	9.5
5.เป็นการท่องเที่ยวที่รวมถึงการอนุรักษ์ ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยมของท้องถิ่น	358	89.5	42	10.5
6.เป็นแหล่งโบราณสถาน โบราณวัตถุ ไม่ใช่การ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	194	48.5	206	51.5
7.เป็นการท่องเที่ยวที่เพิ่มพูนความรู้ต่อ สภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว	365	91.2	35	8.8
8.คนในท้องถิ่นไม่มีความจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการ ตัดสินใจในการพัฒนาการท่องเที่ยว	119	29.8	281	70.2
9.การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	378	94.5	22	5.5
10.เป็นกิจกรรมที่เอื้อต่อความเข้าใจที่มีต่อระบบนิเวศ และสิ่งแวดล้อม	385	96.2	15	3.8

จากแบบสอบถามเป็นคำถามเชิงลบและได้มีการนำคำถามมาปรับสเกลในทิศทางตรงกันข้ามจากตาราง 5 แสดงผลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติเป็นหลักที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น วัฒนธรรมและมีความเกี่ยวเนื่องกับระบบนิเวศ มีผู้ตอบถูกจำนวน 382 คน คิดเป็นร้อยละ 95.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรมีการให้ข้อมูลล่วงหน้าแก่นักท่องเที่ยวในการศึกษาและมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว นั้น มีผู้ตอบถูกจำนวน 361 คน คิดเป็นร้อยละ 90.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถรับจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละครั้งได้ไม่จำกัด * มีผู้ตอบถูกจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 51.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.80

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศรูปแบบการท่องเที่ยวควรจะทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุดมีผู้ตอบถูกจำนวน 362 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่รวมถึงการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมของท้องถิ่นมีผู้ตอบถูกจำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 89.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 10.50

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแหล่งโบราณสถาน โบราณวัตถุไม่ใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ * มีผู้ตอบถูกจำนวน 194 คนคิดเป็นร้อยละ 48.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่เพิ่มพูนความรู้ต่อสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวมีผู้ตอบถูกจำนวน 365 คน คิดเป็นร้อยละ 91.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศคนในท้องถิ่นไม่มีความจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการพัฒนาการท่องเที่ยว* มีผู้ตอบถูกจำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 29.80 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 70.20

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีผู้ตอบถูกจำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 94.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นกิจกรรมที่เอื้อต่อการศึกษาเข้าใจในระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมมีผู้ตอบถูกจำนวน 385 คนคิดเป็นร้อยละ 96.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้รวมคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้งหมด 10 ข้อ และสรุปผลรวมคะแนนระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงคะแนนรวมระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

<u>คะแนนความรู้ความเข้าใจ</u>	รวม	
	จำนวน	ร้อยละ
ตอบถูก 7 ข้อ	5	1.2
ตอบถูก 8 ข้อ	41	10.2
ตอบถูก 9 ข้อ	151	37.8
ตอบถูก 10 ข้อ	203	50.8
รวม	400	100

จากตาราง 6 แสดงผลคะแนนรวมระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ตอบถูก 10 ข้อ มีจำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 50.80 รองลงมา มีนักท่องเที่ยวตอบถูก 9 ข้อ มีจำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 37.80 นักท่องเที่ยวตอบถูก 8 ข้อ มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2 นักท่องเที่ยวตอบถูก 7 ข้อ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 และ นักท่องเที่ยวตอบถูก 5 และ 6 ข้อ มีจำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0.00 ตามลำดับ

ตาราง 7 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยนำเสนอในรูปของจำนวน และร้อยละ ดังนี้

<u>ระดับความรู้ความเข้าใจ</u>	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความรู้ความเข้าใจระดับมาก (ตอบถูก 6 – 8 ข้อ)	46	11.40
ความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด (ตอบถูก 8 – 10 ข้อ)	354	88.60
รวม	400	100

จากตาราง 7 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด จำนวน 354 คน คิดเป็นร้อยละ 88.60 และมีความรู้ความเข้าใจระดับมาก จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 11.40 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ตาราง 8 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านบุคลิกภาพ

ลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อ พฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ด้าน	ด้าน	ด้าน	ด้าน	ด้าน	ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับ บุคลิกภาพของตนโดยรวม ในด้านซ้าย		
	ซ้าย มากที่สุด	ซ้าย มาก	ซ้าย ปาน กลาง	ซ้าย น้อย	ซ้าย น้อย ที่สุด	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.ชอบค้นหาผจญภัย ↔ ไม่ ชอบความผจญภัย	131	126	109	20	14	3.85	1.046	ค่อนข้าง ไป ด้านซ้าย มาก
2.ชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ↔ ชอบเดินทางในสถานที่ ได้รับความนิยมอยู่แล้ว	149	130	94	14	13	3.97	1.020	ค่อนข้าง ไป ด้านซ้าย มาก
3.มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ↔ คล้อยตามผู้อื่นง่าย	100	136	146	12	6	3.78	0.907	ค่อนข้าง ไป ด้านซ้าย มาก
4.มุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก ↔ มุ่งเน้นประโยชน์ของสังคม เป็นหลัก	67	103	136	46	48	3.23	1.212	อยู่ใน ระดับ กลาง
5.ชอบเดินทางท่องเที่ยว ↔ ชอบอยู่บ้าน	159	119	82	15	25	3.93	1.146	ค่อนข้าง ไป ด้านซ้าย มาก
6.ชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ↔ ไม่ชอบเปิดรับนวัตกรรม ใหม่	129	151	98	17	5	3.95	0.922	ค่อนข้าง ไป ด้านซ้าย มาก
7.สนุกสนาน ↔ จริงจัง	186	121	72	6	15	4.14	1.012	ค่อนข้าง ไป ด้านซ้าย มาก
8.นักอนุรักษ์ ↔ นักทดลอง	63	85	165	42	45	3.19	1.167	อยู่ใน ระดับ กลาง

จากตาราง 8 เมื่อพิจารณาลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เป็นรายชื่อพบว่า

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบค้นหาผจญภัยที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.85

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.97

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูงที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.78

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านการมุ่งเน้นตนเองเป็นหลักที่มีความคิดเห็นในระดับกลาง โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.23

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบเดินทางท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.93

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.95

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านความเป็นคนสนุกสนานที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 4.14

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านความเป็นนักอนุรักษ์ที่มีความคิดเห็นในระดับกลาง โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.19

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต

การวิเคราะห์ข้อมูลความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยแจกแจงจำนวน ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานดังนี้

ตาราง 9 แสดงรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

รูปแบบกิจกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	สนใจ มาก ที่สุด	สนใจ มาก	เฉยๆ	ไม่ สนใจ	ไม่ สนใจ อย่าง ยิ่ง	ระดับความสนใจ		
						\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking)	83	186	102	17	12	3.77	0.924	สนใจ มาก
2.กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education)	90	225	68	11	6	3.95	0.799	สนใจ มาก
3.กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching)	58	140	142	50	10	3.46	0.970	สนใจ มาก
4.กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting)	99	175	109	15	2	3.88	0.838	สนใจ มาก
5.กิจกรรมล่องเรือศึกษา ธรรมชาติ (Boat Sightseeing)	147	192	46	13	2	4.17	0.793	สนใจ มาก
6.กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)	125	140	103	24	8	3.87	0.988	สนใจ มาก
7.กิจกรรมดำน้ำชมปะการัง น้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)	168	130	61	32	9	4.04	1.046	สนใจ มาก
8.กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)	133	106	108	37	16	3.75	1.129	สนใจ มาก

จากตาราง 9 เมื่อพิจารณารูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตเป็นรายข้อพบว่า

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบการเดินป่าที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมศึกษาธรรมชาติ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมส่อง / ดูนก ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.17

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมพายเรือแคนู / เรือคายัค / เรือใบ / เรือใบที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04

นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบกิจกรรมดำน้ำลึก ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในระดับสนใจมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวโดยการแจกแจงจำนวน และค่าร้อยละ ดังนี้

ตาราง 10 แสดงจำนวนต่ำสุด สูงสุด ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ จำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง

	\bar{X}	S.D.	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	2.71	1.456	1	10
งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวต่อครั้ง	5,416	5,102.026	300	30000

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เดินทางท่องเที่ยวสูงสุด 10 วันต่อครั้ง และต่ำสุด 1 วันต่อครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยประมาณ 3 วัน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.456

งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้งสูงสุด 30,000บาทและต่ำสุด 300 บาท คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5,416 บาท และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5,102.026 บาท

ตาราง 11 แสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ ช่วงประมาณเดือนในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ช่วงประมาณในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน	ร้อยละ
มกราคม – มีนาคม	105	26.20
เมษายน – มิถุนายน	151	37.80
กรกฎาคม – กันยายน	22	5.50
ตุลาคม – ธันวาคม	98	24.50
ผู้ที่ไม่เคยเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(ไม่ตอบแบบสอบถาม)	24	6.00
รวม	400	100

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามช่วงประมาณเดือนในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางช่วงเดือน เมษายน – มิถุนายน มีจำนวน 151 คนคิดเป็นร้อยละ 37.80 รองลงมาคือช่วงเดือน มกราคม – มีนาคม มีจำนวน 105 คนคิดเป็นร้อยละ 26.2 ช่วงเดือน ตุลาคม – ธันวาคม มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 และ ช่วงเดือนกรกฎาคม – กันยายน มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ

5.50 ตามลำดับ และมีผู้ที่ไม่ตอบแบบสอบถาม(ไม่ตอบแบบสอบถาม) มีจำนวน 24คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ตาราง 12 แสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ สาเหตุของการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สาเหตุของการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน	ร้อยละ
เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อน	167	41.80
เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา	5	1.20
ความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น	114	28.50
เป็นการท่องเที่ยวเพื่อประสบการณ์แปลกใหม่	73	18.30
มีความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม	13	3.20
อื่นๆ	4	1.00
ผู้ที่ไม่ีประสบการณ์การท่องเที่ยว(ไม่ตอบแบบสอบถาม)	24	6.00
รวม	400	100

จากตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามสาเหตุของการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนมี 167 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 มีความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น มีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 เป็นการท่องเที่ยวเพื่อหาประสบการณ์แปลกใหม่ มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 มีความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20 และอื่นๆ เช่น ได้ความรู้ เป็นต้น มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ มีผู้ที่ไม่ีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ตาราง 13 แสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ กลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

กลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน	ร้อยละ
ตัวทำนอง	91	22.90
ครอบครัว	144	36.10
ญาติ	9	2.20
เพื่อน	127	31.80
อื่นๆ เช่น แฟน เป็นต้น	4	1.00
ผู้ที่ไม่มีความสะดวกในการท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม)	24	6.00
รวม	400	100

จากตาราง 13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามกลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ครอบครัวเป็นกลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่วนใหญ่ มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 เพื่อนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.80 ผู้ตอบแบบสอบถามเองมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.90 ญาติมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 และอื่นๆ เช่น แฟนมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ ผู้ที่ไม่มีความสะดวกในการท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ตาราง 14 แสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ สื่อที่ใช้ในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สื่อที่ใช้ในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน	ร้อยละ
หนังสือพิมพ์/นิตยสาร/วารสารท่องเที่ยว	80	20.00
เพื่อน	53	13.30
โทรทัศน์	53	13.30
บริษัทนำเที่ยว	18	4.50
อินเทอร์เน็ต	132	33.10
บุคคลในครอบครัว	34	8.60
บริษัท/องค์กร	1	0.20
งานแถลงข่าว	4	1.00

ตาราง 14 (ต่อ)

สื่อที่ใช้ในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม)	24	6.00
รวม	400	100

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามสื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากสื่ออินเทอร์เน็ต มีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33.10 สื่อหนังสือพิมพ์/นิตยสาร/วารสารท่องเที่ยว มีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 สื่อโทรทัศน์และเพื่อนมีจำนวนเท่ากัน มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 สื่อบุคคลในครอบครัว มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.60 บริษัทนำเที่ยวมีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 4.50 สื่องานแถลงข่าว /งานสัมมนา หรืองานแสดงสินค้า มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 และบริษัท/องค์กร มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.20 ตามลำดับ และผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว(ไม่ตอบแบบสอบถาม) มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ตาราง 15 แสดงจำนวน และ ค่าร้อยละ ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	จำนวน	ร้อยละ
ความไม่สะดวกในการเดินทาง	103	25.80
ความปลอดภัยของสถานที่ท่องเที่ยว	85	21.30
การจำกัดในเรื่องของระยะเวลาในการท่องเที่ยว	86	21.60
ความปลอดภัยของรูปแบบกิจกรรม	38	9.50
ค่าใช้จ่าย	52	13.00
อื่นๆ	11	2.80
ผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม)	24	6.00
รวม	400	100

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นักท่องเที่ยวกลุ่มวัยทำงานส่วนใหญ่มีปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่องความไม่สะดวกในการเดินทางมีจำนวน 103

คน คิดเป็นร้อยละ 25.80 รองลงมาคือ ในด้านการจำกัดของระยะเวลาในการท่องเที่ยวมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 21.60 ความปลอดภัยของสถานที่ท่องเที่ยว มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 ค่าใช้จ่ายสูง มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 ความปลอดภัยของรูปแบบกิจกรรมมีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50 และอื่นๆ ได้แก่ สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.80 ตามลำดับ มีผู้ที่ไม่มีความพึงพอใจการท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในภาค

ตาราง 16 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ของแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในภาค

แนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	\bar{X}	SD.	ระดับแนวโน้ม
แนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต อย่างแน่นอน $\leftarrow \rightarrow$ ไม่กลับมาท่องเที่ยวอีกอย่าง แน่นอน	4.26	0.730	กลับมาท่องเที่ยว อย่างแน่นอน
แนวโน้มการแนะนำให้บุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวเชิง นิเวศในจังหวัดภูเก็ตอย่างแน่นอน $\leftarrow \rightarrow$ ไม่แนะนำ บุคคลที่รู้จักอย่างแน่นอน	4.41	0.708	แนะนำบุคคลที่ รู้จักมาท่องเที่ยว อย่างแน่นอน

จากตาราง 16 แสดงแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต พบว่านักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับกลับมาอย่างแน่นอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และแนวโน้มการแนะนำให้บุคคลรู้จักมาท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มการแนะนำให้คนรู้จักมาท่องเที่ยว อยู่ในระดับแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41

ส่วนที่ 7 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐาน พฤติกรรมการบริโภคที่นำมาทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)

ดังนั้นในส่วนนี้สามารถแบ่งสมมติฐานย่อยตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้ดังนี้
สมมติฐานข้อที่ 1.1 นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H1 : เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H0 : เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากรสองกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระกันจากกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95%

ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) ก็ต่อเมื่อ 2-tailed Prob. (p) มีค่าน้อยกว่า 0.05

ตาราง 17 แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามเพศ)	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	1.354	0.245
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	5.313*	0.022

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 17 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามเพศ) การทดสอบสมมติฐานค่าความแปรปรวนการเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามเพศ) พบว่า ค่า Significance ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่าเท่ากับ 0.022 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า ค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามเพศ) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน จึงใช้วิธี t-test กรณี Equal variances not assumed ส่วนค่า Significance ทางด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่าเท่ากับ 0.245 ซึ่งมีค่ามากกว่า ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า ค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามเพศ) ด้านระยะเวลาที่เดินทาง

ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่าความแปรปรวนเท่ากัน จึงใช้วิธี t-test กรณี Equal variances assumed

ตาราง 18 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามเพศ

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ		t-test for Equality of Means				
นิเวศ	เพศ	\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง)	ชาย	2.70	1.506	-123	374	0.245
	หญิง	2.72	1.400			
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	ชาย	5.542	5759.32	.525*	364.127	0.022
	หญิง	5.170	4231.94			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบเพศของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ t - test พบว่า

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ผลการวิเคราะห์พบว่ามี ค่า Sig. เท่ากับ 0.022 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀)และยอมรับสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า เพศแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศชายมีงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)มากกว่าเพศหญิง

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์พบว่ามีค่า Sig. เท่ากับ 0.245 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า เพศที่ต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง)ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.2 นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 และถ้าข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แสดงว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) กรณีที่มีค่าความแปรปรวนเท่ากัน และใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 กรณีที่มีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ผลการทดสอบสมมติฐานเป็นดังนี้

ตาราง 19 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามอายุ

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามอายุ)	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	2.574*	4	371	0.037
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	11.169**	4	371	0.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 19 แสดงผลการทดสอบ Levene Statistic Test พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า กลุ่มอายุอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.037 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่า กลุ่มอายุอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ Brown Forsythe ดังตาราง 21

ตาราง 20 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามอายุ

Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	.882	4	255.782	0.475
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	9.709**	4	290.891	0.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 20 พบว่า ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ได้จากการทดสอบ Brown-Forsythe Test มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ที่ได้จากการทดสอบ Brown-Forsythe Test มีค่า Sig. เท่ากับ 0.475 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ F-test ดังตาราง 21

ตาราง 21 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามอายุ

พฤติกรรมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ด้านระยะเวลาที่เดินทาง ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	ระหว่างกลุ่ม	7.895	4	1.974	0.930	0.447
	ภายในกลุ่ม	787.507	371	2.123		
	รวม	795.402	375			

จากตาราง 21 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามอายุ ใช้สถิติทดสอบค่า F-test ในการทดสอบสมมติฐาน เมื่อพิจารณาผลการทดสอบ พบว่าด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.447 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ดังนั้นผู้วิจัยจะเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของอายุที่แตกต่างกันกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามอายุ) ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ด้วยวิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ในแต่ละกลุ่มอายุดังนี้

ตาราง 22 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของอายุที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกา
 ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อ
 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3

อายุ		15-19 ปี	20-24 ปี	25-29 ปี	30-34 ปี	35 ปีขึ้นไป
	\bar{X}	2,824.40	3,653.40	6,559.30	6,382.70	6,475.00
15-19 ปี	2,824.40	-	-829.01 (0.571)	-3734.91** (0.000)	-3558.32** (0.000)	-3650.60** (0.000)
20-24 ปี	3,653.40		-	-2905.89** (0.005)	-2729.30** (0.004)	-2821.59** (0.000)
25-29 ปี	6,559.30			-	-176.58 (1.000)	84.30 (1.000)
30-34 ปี	6,382.70				-	-92.28 (1.000)
35 ปีขึ้นไป	6,475.00					-

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 22 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิง
 นิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิง
 นิเวศ (บาท) จำแนกตามอายุ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิง
 นิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่
 มีอายุ 25 - 29 ปี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15
 – 19 ปี มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิง
 นิเวศ (บาท) แตกต่าง เป็นรายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 25 - 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
 ระดับ 0.01 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้าน
 งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ 25 - 29
 ปี โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3734.91

นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการ
 ใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-34 ปี มีค่า Sig.
 เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีพฤติกรรมกา
 ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่าง เป็น
 รายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 30-34 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักท่องเที่ยวที่

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2821.59

ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.3 นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีพฤติกรรมการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน มีพฤติกรรมการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากรสองกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระกันจากกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95%

ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก H_0 ก็ต่อเมื่อ 2-tailed Prob. (p) มีค่าน้อยกว่า 0.05

ตาราง 23 แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต จำแนกตามสถานภาพสมรส

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามสถานภาพสมรส)	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	2.801	0.095
ด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	6.940**	0.009

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 23 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามสถานภาพสมรส) การทดสอบสมมติฐานค่าความแปรปรวนการท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามสถานภาพสมรส) พบว่า ค่า Significance ด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่าเท่ากับ 0.009 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 แสดงว่า ค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

(จำแนกตามสถานภาพสมรส) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่าความแปรปรวนแตกต่างกัน จึงใช้วิธี t-test กรณี Equal variances not assumed ส่วนค่า Significance ทางด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่าเท่ากับ 0.095 ซึ่งมีค่ามากกว่า ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า ค่าความแปรปรวนของพฤติกรรม การท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามสถานภาพสมรส)ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงใช้วิธี t-test กรณี Equal variances assumed

ตาราง 24 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามสถานภาพสมรส

พฤติกรรมการท่องเที่ยว		t-test for Equality of Means				
เชิงนิเวศ	เพศ	\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทาง ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	โสด	2.54	1.283	-3.058	374	0.095
	สมรส/หย่า	3.03	1.713			
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ (บาท)	โสด	4.746	4830.50	-3.534**	225.504	0.009
	สมรส/หย่า	6.760	5380.52			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบเพศของนักท่องเที่ยวกับพฤติกรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ t - test พบว่า

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ผลการวิเคราะห์ พบว่ามี ค่า Sig. เท่ากับ 0.009 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H₀)และยอมรับ สมมติฐานรอง (H₁) หมายความว่า สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทาง ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ 0.01

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.095 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H₀) และปฏิเสธสมมติ ฐานรอง (H₁) หมายความว่า สถานภาพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง)ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.4 นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 และถ้าข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แสดงว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) กรณีที่มีค่าความแปรปรวนเท่ากัน และใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 กรณีที่มีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ผลการทดสอบสมมติฐานเป็นดังนี้

ตาราง 25 แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามการศึกษา)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามการศึกษา)	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	2.860	2	373	0.059
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ (บาท)	14.010**	2	373	0.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 25 แสดงผลการทดสอบ Levene Statistic Test พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า กลุ่มการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ Brown Forsythe ดังตาราง 26

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.059 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า กลุ่มการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ F-test ดังตาราง 27

ตาราง 26 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยว ในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามการศึกษา

Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	11.655**	2	140.218	.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 26 พบว่า ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ได้จากการทดสอบ Brown-Forsythe Test มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 27 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว
ในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนก
ตามการศึกษา

พฤติกรรมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ด้านระยะเวลาที่เดินทาง ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	ระหว่างกลุ่ม	13.133	2	6.567	3.131*	0.045
	ภายในกลุ่ม	782.268	373	2.097		
	รวม	795.402	375			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 27 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของ
นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนก
ตามการศึกษา ใช้สถิติทดสอบค่า F-test ในการทดสอบสมมติฐาน เมื่อพิจารณาผลการทดสอบ
พบว่า ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.045 ซึ่ง
น้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า
นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทาง
ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่
สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ดังนั้น ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการศึกษาที่แตกต่างกันกับพฤติกรรม
การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามการศึกษา) ด้านระยะเวลาที่
เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้วยวิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่
ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ในแต่ละการศึกษา ดังนี้

ตาราง 28 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการศึกษาที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ LSD

การศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี	
	\bar{X}	2.37	2.77	2.92
ต่ำกว่าปริญญาตรี	2.37	-	-.400*	-.547*
			(0.031)	(0.024)
ปริญญาตรี	2.77		-	-.146
				(0.477)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.92			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 28 แสดงผลการเปรียบเทียบกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จากการวิเคราะห์พบว่าค่า Sig. เท่ากับ 0.031 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) น้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .400

นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี จากการวิเคราะห์พบว่าค่า Sig. เท่ากับ 0.024 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย

(จำนวนวันต่อครั้ง)น้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ .547

ส่วนอื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 29 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการศึกษาที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3

การศึกษา	\bar{X}	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3,242.20	-	-2696.09** (0.000)	-3130.84** (0.000)
ปริญญาตรี	5,938.30		-	-434.75 (0.933)
สูงกว่าปริญญาตรี	6,373.00			-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตาราง 29 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท) แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่าง เป็นรายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดย นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2696.09

นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท) แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2696.09

จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่าง เป็นรายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3130.84

ส่วนคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมติฐานข้อที่ 1.5 นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 และถ้าข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แสดงว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) กรณีที่มีค่าความแปรปรวนเท่ากัน และใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 กรณีที่มีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ผลการทดสอบสมมติฐานเป็นดังนี้

ตาราง 30 แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามอาชีพ)

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามอาชีพ)	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	6.305**	3	372	0.000
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ (บาท)	35.590**	3	372	0.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 30 แสดงผลการทดสอบ Levene Statistic Test พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) และ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 และ 0.000 ตามลำดับ ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า กลุ่มอาชีพอย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) และ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ Brown Forsythe ดังตาราง 31

ตาราง 31 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามการอาชีพ

Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	2.947*	3	168.721	.034
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	10.491**	3	87.096	.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 31 พบว่า ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ที่ได้จากการทดสอบ Brown-Forsythe Test มีค่า Sig. เท่ากับ 0.034 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ได้จากการทดสอบ Brown-Forsythe Test มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 32 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3

อาชีพ	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว+ แม่บ้าน	อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	
	\bar{X}	2.91	2.49	3.16	2.57
ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	2.91	-	(0.067)	(0.961)	(0.482)
พนักงานบริษัทเอกชน	2.49	-	(0.195)	(0.999)	(0.999)
ธุรกิจส่วนตัว+แม่บ้าน	3.16	-	-	(0.399)	(0.399)
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	2.57	-	-	-	-

จากตาราง 32 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์ พบว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เนื่องจากไม่พบคู่ที่มีค่า sig จึงทดสอบด้วยวิธี Games-Howell , Tamhane , Dunnett C

ตาราง 33 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Games-Howell

อาชีพ	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว+ แม่บ้าน	อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง
\bar{X}	2.91	2.49	3.16	2.57
ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	2.91	(.34788) (0.130)	(-.21657) (0.889)	(.33575) (0.294)
พนักงานบริษัทเอกชน	2.49	-	(-.56445) (0.235)	(-.01213) (1.000)
ธุรกิจส่วนตัว+แม่บ้าน	3.16		-	(.55232) (0.301)
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	2.57			-

จากตาราง 33 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์ พบว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 34 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Tamhane

อาชีพ	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว+ แม่บ้าน	อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง
\bar{X}	2.91	2.49	3.16	2.57
ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	2.91	-	(.34788)	(-.21657)
พนักงานบริษัทเอกชน	2.49	(0.166)	(0.979)	(0.392)
ธุรกิจส่วนตัว+แม่บ้าน	3.16	-	(-.56445)	(-.01213)
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	2.57	-	(0.314)	(1.000)
			(.55232)	(0.403)
			-	-

จากตาราง 34 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์ พบว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 35 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett C

อาชีพ	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว+ แม่บ้าน	อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	
	\bar{X}	2.91	2.49	3.16	2.57
ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	2.91	-	(.34788)	(-.21657)	(.33575)
พนักงานบริษัทเอกชน	2.49	-	-	(-.56445)	(-.01213)
ธุรกิจส่วนตัว+แม่บ้าน	3.16	-	-	-	(.55232)
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	2.57	-	-	-	-

จากตาราง 35 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์ พบว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 36 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของการอาชีพที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกา
 ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อ
 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3

อาชีพ	ข้าราชการ/ พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	พนักงาน บริษัทเอกชน	ธุรกิจ ส่วนตัว/ แม่บ้าน	อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	
	\bar{X}	6,009.90	5,393.10	8,564.60	2,881.70
ข้าราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	6,009.90	-	616.797	-2554.682	3128.193**
พนักงานบริษัทเอกชน	5,393.10		(0.841)	(0.336)	(0.000)
ธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน	8,564.60		-	-3171.479	2511.396**
อื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง	2,881.70			(0.131)	(0.000)
				-	5682.876**
					(0.000)

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 36 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ระหว่างพฤติกรรมกาท่องเที่ยว
 เชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิง
 นิเวศ (บาท) จำแนกตามอาชีพ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มี
 พฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)
 แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น มีค่า Sig. เท่ากับ
 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มี
 พฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)
 แตกต่าง เป็นรายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น อย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มี
 พฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)
 มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น โดยผลต่างค่าเฉลี่ย
 เท่ากับ 3128.193

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท) แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่าง เป็นรายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2511.396

นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท) แตกต่างจาก นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่าง เป็นรายคู่กับ นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีอาชีพอื่นๆ เช่น นักเรียน นักศึกษา รับจ้าง เป็นต้น โดยผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5682.876

ส่วนคู่อื่นๆไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 1.6 นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน สามารถเขียนสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบด้วยการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance : One Way ANOVA) และการทดสอบสมมติฐานใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ก็ต่อเมื่อค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 และถ้าข้อใดปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) แสดงว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อยหนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน ซึ่งจะนำไปเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) กรณีที่มีค่าความแปรปรวนเท่ากัน และใช้วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3 กรณีที่มีค่าความแปรปรวนไม่เท่ากัน เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ผลการทดสอบสมมติฐานเป็นดังนี้

ตาราง 37 แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามรายได้)

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามรายได้)	Levene Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	2.358	4	371	0.053
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิง นิเวศ (บาท)	21.711**	4	371	0.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 34 แสดงผลการทดสอบ Levene Statistic Test พบว่า พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่า กลุ่มที่มีรายได้อย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ Brown Forsythe ดังตาราง 38

ผลการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.053 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า กลุ่มที่มีรายได้อย่างน้อยหนึ่งกลุ่มมีความแปรปรวนของพฤติกรรมด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงต้องใช้ค่าสถิติ F-test ดังตาราง 36

ตาราง 38 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามรายได้

Brown-Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	20.793**	4	170.257	.000

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 38 พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ได้จากการทดสอบ Brown-Forsythe Test มีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) และ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 39 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามการรายได้

พฤติกรรมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ด้านระยะเวลาที่เดินทาง ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	ระหว่างกลุ่ม	71.212	4	17.803	9.120**	.000
	ภายในกลุ่ม	724.190	371	1.952		
	รวม	795.402	375			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 39 แสดงการทดสอบความแตกต่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) จำแนกตามรายได้ ใช้สถิติทดสอบค่า F-test ในการทดสอบสมมติฐาน เมื่อพิจารณาผลการทดสอบ พบว่าด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่า Sig. เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ดังนั้น ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของรายได้ที่แตกต่างกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามรายได้) ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้วยวิธีทดสอบแบบ LSD เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ในแต่ละการศึกษา ดังนี้

ตาราง 40 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของรายได้ที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ LSD

รายได้		ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 5,000 บาท	5,001 - 15,000 บาท	15,001 - 25,000 บาท	25,001 - 35,000 บาท	35,001 บาทขึ้นไป
	\bar{X}	2.59	2.13	3.06	3.26	3.03
ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 5,000 บาท	2.59	-	0.455* (0.039)	-0.476* (0.040)	-0.678* (0.017)	-0.440 (0.078)
5,001 - 15,000 บาท	2.13	-	-	-0.932** (0.000)	-1.133** (0.000)	-0.896** (0.000)
15,001 -25,000 บาท	3.06	-	-	-	-0.201 (0.444)	0.035 (0.875)
25,001 - 35,000 บาท	3.26	-	-	-	-	0.237 (0.395)
35,001 บาทขึ้นไป	3.03	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 40 แสดงผลการเปรียบเทียบกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท จากการวิเคราะห์ พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.039 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)มากกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาทโดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.455

ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 25,001 - 35,000 บาท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) น้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 25,001 - 35,000 บาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.133

กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 35,001บาทขึ้นไปจากการวิเคราะห์พบว่าค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 35,001บาทขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) น้อยกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 35,001บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.896

ส่วนคู่อื่นๆไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 41 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของรายได้ที่แตกต่างกัน กับพฤติกรรมกา
 ท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ทางด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อ
 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้ วิธีทดสอบแบบ Dunnett's T3

รายได้	ต่ำกว่า	5,001 -	15,001 -	25,001 -	35,001	
	หรือ	15,000	25,000	35,000	บาทขึ้นไป	
	เท่ากับ	บาท	บาท	บาท		
	5,000					
	บาท					
	\bar{X}	2,821.30	3,275.60	6,600.00	7,463.40	8,838.50
ต่ำกว่าหรือ	2,821.30	-	-454.318	-3778.68**	-4642.10**	-6017.15**
เท่ากับ 5,000			(0.858)	(0.000)	(0.000)	(0.000)
บาท						
5,001 -	3,275.60		-	-3324.36**	-4187.78**	-5562.83**
15,000 บาท				(0.000)	(0.000)	(0.000)
15,001 -	6,600.00			-	-863.414	-2238.461
25,000 บาท					(0.990)	(0.302)
25,001 -	7,463.40				-	-1375.046
35,000 บาท						(0.958)
35,001	8,838.50					-
บาทขึ้นไป						

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 41 แสดงผลการเปรียบเทียบกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 15,001 -25,000 บาท จากการวิเคราะห์ พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 15,001 -25,000 บาท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาท มีพฤติกรรมกาท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตด้าน

0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 25,001 - 35,000 บาท ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 25,001 - 35,000 บาท โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4187.78

กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท กับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป จากการวิเคราะห์พบว่าค่า Sig. เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 หมายความว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)แตกต่างเป็นรายคู่กับนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 35,001 บาทขึ้นไป โดยมีผลต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5562.83

ส่วนคู่อื่นๆไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน มี

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยใช้การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากรสองกลุ่ม โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นอิสระกันจากกัน (Independent t-test) ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95%

ดังนั้น จะปฏิเสธสมมติฐานหลัก H_0 ก็ต่อเมื่อ 2-tailed Prob. (p) มีค่าน้อยกว่า 0.05

ตาราง 42 แสดงการทดสอบค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ)

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ)	Levene's Test for Equality of Variances	
	F	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	0.525	0.469
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	5.988*	0.015

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 42 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ) การทดสอบสมมติฐานค่าความแปรปรวนการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ) พบว่า ค่า Significance ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่าเท่ากับ 0.015 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีค่าความแปรปรวนแตกต่างกัน จึงใช้วิธี t-test กรณี Equal variances not assumed ส่วนค่า Significance ทางด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่าเท่ากับ 0.469 ซึ่งมีความมากกว่า ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่า ค่าความแปรปรวนของพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต (จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ) ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) มีค่าความแปรปรวนไม่แตกต่างกัน จึงใช้วิธี t-test กรณี Equal variances assumed

ตาราง 43 แสดงการทดสอบความแตกต่างของพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงิน
เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) จำแนกตามระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

พฤติกรรมการท่องเที่ยว		t-test for Equality of Means				
เชิงนิเวศ	ระดับ	\bar{X}	S.D.	t	df	Sig.
ด้านระยะเวลาที่เดินทาง ท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	มาก	2.669	1.315	-0.539	334	0.469
	มากที่สุด	2.756	1.555			
ด้านงบประมาณการใช้ จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ (บาท)	มาก	4.525	4096.85	-3.012*	333.937	0.015
	มากที่สุด	6.141	5732.25			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 43 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการ
ท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต โดยใช้
สถิติการวิเคราะห์ t-test พบว่า

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ผลการวิเคราะห์พบว่า มี
ค่า Sig. เท่ากับ 0.015 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติ
ฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีผล
ต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
(บาท)ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่สถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีผู้มีความรู้ความเข้าใจระดับมากที่สุด
มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่าผู้มีความรู้ความเข้าใจระดับมาก

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ผลการวิเคราะห์พบว่า
ค่า Sig. เท่ากับ 0.469 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) และปฏิเสธสมมติ
ฐานรอง (H_1) หมายความว่า ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีผล
ต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวน
วันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 3 ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

H_0 : นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่แตกต่างกัน

H_1 : นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ จะใช้การทดสอบค่าทางสถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองตัว ถ้ามีค่า Sig.(2-tailed) น้อยกว่า .05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) นั่นคือ ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถจำแนกออกเป็นสมมติฐานย่อยได้ดังนี้คือ

ตาราง 44 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)

ลักษณะบุคลิกภาพ	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1.ชอบค้นหาผจญภัย	0.072	0.166	ไม่มีความสัมพันธ์	-
2.ชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่	-0.037	0.477	ไม่มีความสัมพันธ์	-
3.มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	0.052	0.317	ไม่มีความสัมพันธ์	-
4.มุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก	0.095	0.067	ไม่มีความสัมพันธ์	-
5.ชอบเดินทางท่องเที่ยว	-0.014	0.780	ไม่มีความสัมพันธ์	-
6.ชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่	0.013	0.799	ไม่มีความสัมพันธ์	-
7.สนุกสนาน	0.115*	0.025	ต่ำมาก	ทางเดียวกัน
8.นักอนุรักษ์	0.033	0.520	ไม่มีความสัมพันธ์	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 44 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)โดยใช้การ

นิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่าค่า Sig.(2-tailed)เท่ากับ 0.799 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่าค่า Sig.(2-tailed)เท่ากับ 0.025 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือปฏิเสธ สมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1)หมายความว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.115 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนานมากขึ้น จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง)เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบนักท่องเที่ยว กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่าค่า Sig.(2-tailed)เท่ากับ 0.520 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบนักท่องเที่ยว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 45 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)

ลักษณะบุคลิกภาพ	พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1.ชอบค้นหาผจญภัย	0.051	0.322	ไม่มีความสัมพันธ์	-
2.ชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่	0.013	0.805	ไม่มีความสัมพันธ์	-
3.มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	0.113*	0.028	ต่ำมาก	ทางเดียวกัน
4.มุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก	-0.006	0.915	ไม่มีความสัมพันธ์	-
5.ชอบเดินทางท่องเที่ยว	-0.060	0.249	ไม่มีความสัมพันธ์	-
6.ชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่	0.200 **	0.000	ต่ำมาก	ทางเดียวกัน
7.สนุกสนาน	0.148**	0.004	ต่ำมาก	ทางเดียวกัน
8.นักอนุรักษ์	0.002	0.969	ไม่มีความสัมพันธ์	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 45 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพกับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

ลักษณะบุคลิกภาพด้านการชอบค้นหาผจญภัย กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่า ค่า Sig.(2-tailed) เท่ากับ 0.322 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านการชอบค้นหาผจญภัย ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ กับพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่าค่า Sig.(2-tailed)เท่ากับ 0.805 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธ

บุคลิกภาพด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่มากขึ้น จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย

ลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่าค่า Sig.(2-tailed)เท่ากับ 0.004 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธ สมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.148 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนานมากขึ้น จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย

ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบนักอนุรักษ์ กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่าค่า Sig.(2-tailed)เท่ากับ 0.969 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า ลักษณะบุคลิกภาพด้านชอบนักอนุรักษ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ในการทดสอบสมมติฐานพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวที่นำมาทดสอบสมมติฐานคือ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว

H_1 : รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว

ตาราง 46 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับ
พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อ
ครั้ง)

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านด้านระยะเวลาที่ เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)			
	r	Sig. (2- tailed)	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
1.กิจกรรมการเดินป่า(Hiking / Trekking)	-0.039	0.456	ไม่มีความสัมพันธ์	-
2.กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education)	0.002	0.966	ไม่มีความสัมพันธ์	-
3.กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching)	-0.018	0.722	ไม่มีความสัมพันธ์	-
4.กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting)	-0.094	0.070	ไม่มีความสัมพันธ์	-
5.กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing)	0.002	0.964	ไม่มีความสัมพันธ์	-
6.กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)	0.117*	0.023	ต่ำมาก	เดียวกัน
7.กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)	0.044	0.393	ไม่มีความสัมพันธ์	-
8.กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)	0.062	0.229	ไม่มีความสัมพันธ์	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 46 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง)โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.456 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับ

นักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.023 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.117 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) มากขึ้น จะมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง)เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.393 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.229 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 47 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับ พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1.กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking)	-0.011	0.829	ไม่มีความสัมพันธ์	-
2.กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education)	0.002	0.962	ไม่มีความสัมพันธ์	-
3.กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching)	-0.007	0.895	ไม่มีความสัมพันธ์	-
4.กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting)	-0.082	0.114	ไม่มีความสัมพันธ์	-
5.กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing)	-0.036	0.492	ไม่มีความสัมพันธ์	-
6.กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)	0.045	0.381	ไม่มีความสัมพันธ์	-
7.กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)	0.002	0.963	ไม่มีความสัมพันธ์	-
8.กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)	0.086	0.097	ไม่มีความสัมพันธ์	-

จากตาราง 47 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.829 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐาน

นักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.381 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Sailing) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.963 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.097 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 5 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 :รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

H_1 :รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ตาราง 48 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยว			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1.กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking)	0.173**	0.001	ต่ำมาก	เดียวกัน
2.กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education)	0.202**	0.000	ต่ำมาก	เดียวกัน
3.กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching)	0.182**	0.000	ต่ำมาก	เดียวกัน
4.กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting)	0.208**	0.000	ต่ำมาก	เดียวกัน
5.กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing)	0.178**	0.000	ต่ำมาก	เดียวกัน
6.กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)	0.227**	0.000	ค่อนข้างต่ำ	เดียวกัน
7.กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)	0.250**	0.000	ค่อนข้างต่ำ	เดียวกัน
8.กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)	0.198**	0.000	ต่ำมาก	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 48 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อย

Exploring / Visiting)มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.178 แสดงว่า กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing)มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.227 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.250แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.000 ซึ่งน้อยกว่า 0.01

นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.198 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

ตาราง 49 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับความสัมพันธ์	ทิศทาง
1. กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking)	0.097	0.053	ไม่มีความสัมพันธ์	-
2. กิจกรรมศึกษารธรรมชาติ (Nature Education)	0.127*	0.012	ต่ำมาก	เดียวกัน
3. กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching)	0.084	0.094	ไม่มีความสัมพันธ์	-
4. กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting)	0.120*	0.017	ต่ำมาก	เดียวกัน
5. กิจกรรมล่องเรือศึกษารธรรมชาติ (Boat Sightseeing)	0.110*	0.029	ต่ำมาก	เดียวกัน
6. กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)	0.132**	0.008	ต่ำมาก	เดียวกัน
7. กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)	0.171**	0.001	ต่ำมาก	เดียวกัน
8. กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)	0.133**	0.008	ต่ำมาก	เดียวกัน

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 49 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.053 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมศึกษารธรรมชาติ (Nature Education) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.012 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมศึกษารธรรมชาติ (Nature Education) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.127 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมศึกษารธรรมชาติ (Nature Education) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.094 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.017 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.120 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.029 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.110 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันกล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.008 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.132 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.001 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.171 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.008 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า รูปแบบกิจกรรม

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.133 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มากขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล เพิ่มมากขึ้นเพียงเล็กน้อย

สมมติฐานข้อที่ 6 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ในการทดสอบสมมติฐานพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวที่นำมาทดสอบสมมติฐานคือ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)สามารถเขียนเป็นสมมติฐานทางสถิติได้ดังนี้

H_0 : พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

H_1 : พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ตาราง 50 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	0.055	0.286	ไม่มีความสัมพันธ์	-
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	0.135**	0.009	ต่ำมาก	เดียวกัน

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 50 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคตด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 1 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคตด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.009 ซึ่งน้อยกว่า 0.01 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) ยอมรับสมมติฐานรอง (H_1) หมายความว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.135 แสดงว่า ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) เพิ่มขึ้น จะมีแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคตด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพิ่มมากขึ้น

ตาราง 51 แสดงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	แนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ			
	r	Sig. (2-tailed)	ระดับ ความสัมพันธ์	ทิศทาง
ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	0.045	0.388	ไม่มีความสัมพันธ์	-
ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	0.078	0.132	ไม่มีความสัมพันธ์	-

จากตาราง 51 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว กับ แนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้การวิเคราะห์สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) สามารถวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) กับ แนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.388 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่มีความสัมพันธ์ กับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท้อด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) กับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า ค่าSig.(2-tailed) เท่ากับ 0.132 ซึ่งมากกว่า 0.05 นั่นคือ ยอมรับสมมติฐานหลัก (H_0) ปฏิเสธสมมติฐานรอง(H_1) หมายความว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท้อด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้ผู้คนที่ทำนุรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ตาราง 52 แสดงสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ข้อที่	สมมติฐาน	สถิติที่ใช้และผลการทดสอบ
1.	นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน	Independent t-test และ One Way ANOVA
1.1	นักท่องเที่ยวที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ - ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) - ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	Independent t-test ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน สอดคล้องตามสมมติฐาน
1.2	นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน - ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) - ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	One Way ANOVA F-test ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน Brown Forsythe สอดคล้องตามสมมติฐาน
1.3	นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน - ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) - ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	Independent t-test ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน สอดคล้องตามสมมติฐาน

ตาราง 49 (ต่อ)

ข้อที่	สมมติฐาน	สถิติที่ใช้และผลการทดสอบ
1.4	นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน	One Way ANOVA
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	F-test สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	Brown Forsythe สอดคล้องตามสมมติฐาน
1.5	นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน	One Way ANOVA
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	Brown Forsythe ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	Brown Forsythe สอดคล้องตามสมมติฐาน
1.6	นักท่องเที่ยวที่มีรายได้แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน	One Way ANOVA
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	Brown Forsythe สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	F-test สอดคล้องตามสมมติฐาน
2	ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความแตกต่างกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	Independent t-test
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	

ตาราง 49 (ต่อ)

ข้อที่	สมมติฐาน	สถิติที่ใช้และผลการทดสอบ
3	ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	Pearson Correlation
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	สอดคล้องตามสมมติฐาน
4	รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต	Pearson Correlation
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน
5	รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต	Pearson Correlation
	- ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)	สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)	สอดคล้องตามสมมติฐาน
6	พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต	Pearson Correlation
	- ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	สอดคล้องตามสมมติฐาน
	- ด้านการแนะนำให้บุคคลที่ทำงานรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	ไม่สอดคล้องตามสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เพื่อเป็นแนวทางประกอบการวางแผนพัฒนากลยุทธ์และปรับปรุงการเลือกใช้สื่อทางการสื่อสารการตลาดในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้เหมาะสมเพื่อตอบสนอง ให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวอย่างเหมาะสมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จำแนกตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ภูมิฐานะ และการนับถือศาสนา ของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
4. เพื่อศึกษารูปแบบกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
5. เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีต่อแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และทำให้ทราบถึงแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตอีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานด้านการให้บริการ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและวางแผนกลยุทธ์การตลาดให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวและเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้สนใจประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวอื่นที่กำลังตัดสินใจลงทุนทำธุรกิจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีลักษณะประชากรศาสตร์ในจังหวัดภูเก็ตได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ระดับรายได้ แตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

2. ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

3. บุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวยังมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

5. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

6. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์แนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ทำการศึกษาค้นคว้าสำหรับการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ต โดยประมาณ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย , 2550) จากรายงานการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2550 พบว่ามีนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตถึง 5,005,653 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยใช้วิธีเปิดตารางสำเร็จของ เยเมน (Taro Yamane. 1967: 886) จากขนาดจำนวนประชากร 5,005,653 คน จะได้กลุ่มตัวอย่าง 385 คน และสำรองไว้ 4% ของกลุ่มตัวอย่างได้เท่ากับ 15 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน โดยมีค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 % ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะของเครื่องมือและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ หรือแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากทฤษฎีและแนวคิด

การสัมภาษณ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมาประยุกต์เป็นลักษณะและข้อคำถามในแบบสอบถาม โดยแบ่งออกเป็น 6 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะคำถามปลายปิด (Close – ended Question) จำนวน 6 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาสูงสุด อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับด้านความรู้ความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มี 10 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มี 8 ข้อ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมี 8 ข้อ

ส่วนที่ 5 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มี 8 ข้อ

ส่วนที่ 6 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มี 2 ข้อโดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงของ เนื้อหาจากอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท และคณะกรรมการผู้ควบคุมได้ นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน แล้วนำมาทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2546: 449) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นดังนี้

ด้านลักษณะบุคลิกภาพนักท่องเที่ยว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.804

ด้านรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.888

ด้านแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยว ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.954

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

แหล่งข้อมูล(Source of Data) การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) และการวิจัยเชิงสำรวจ (Exploratory Research) โดยมุ่งศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

1. แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้จากการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้ทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน ดังนี้

- 1.1 เอกสารเผยแพร่ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 1.2 หนังสือพิมพ์ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ
- 1.3 หนังสือทางวิชาการ บทความ สารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 1.4 ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 326 คน โดยใช้แบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างตามเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้จนครบตามจำนวนในระหว่างเดือน มกราคม 2554 และเพื่อให้เกิดการกระจายของข้อมูลไปยังกลุ่มตัวอย่างหลายๆกลุ่มที่มีรูปแบบในการดำเนินชีวิตที่ต่างกันผู้วิจัยได้มีการสุ่มเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งในช่วงเวลาวันทำงานและวันหยุดสุดสัปดาห์ โดยการเก็บ ข้อมูลใน แต่ละครั้งผู้วิจัยได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยตลอดจนลักษณะของแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างทราบเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันแล้วจึงทำการตอบแบบสอบถาม โดยจะให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำการตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การจัดกระทำข้อมูล

1. ทดสอบแบบสอบถามที่ได้ออกแบบไว้(Pre-test)แล้วดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องของแบบสอบถามพร้อมตรวจสอบความเชื่อมั่น (Validity) ของแบบสอบถามด้วยวิธีการ Cronbach's
2. นำแบบสอบถามที่แก้ไขข้อบกพร่องเรียบร้อยแล้วออกเก็บข้อมูลจริง
3. นำแบบสอบถามที่เก็บข้อมูลแล้วมาตรวจสอบความสมบูรณ์
4. นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบความสมบูรณ์แล้วมาลงรหัส(Coding)สำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์

5. นำข้อมูลที่ลงรหัสแล้วไปบันทึกในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลโดยโปรแกรม SPSS for Windows Version 11 (Statistical Package for Social Sciences) ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา จะใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ในการอธิบายความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ลักษณะบุคลิกภาพ และรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีผลต่อแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยได้นำมาแจกแจง จำนวน ความถี่ (Frequency) และนำเสนอเป็นค่าร้อยละ(Percentage) เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามใน ส่วนที่2 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.3 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามใน ส่วนที่3 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.4 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามใน ส่วนที่4 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.5 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามใน ส่วนที่5 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.6 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามใน ส่วนที่6 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.7 วิเคราะห์ข้อมูลในแบบสอบถามใน ส่วนที่7 โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2.8 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และสมมติฐานข้อที่ 2 โดยใช้สถิติ F- test และสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) ในกรณีพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการตรวจสอบความแตกต่างเป็น รายคู่ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 หรือระดับความเชื่อมั่น 95% โดยใช้สูตรตามวิธี Least Significant Difference (LSD) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง

2.9 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ถึงสมมติฐานข้อที่ 6 โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต สามารถสรุปผลได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 400 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 มีอายุ 20-24 ปี จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 สถานภาพโสด จำนวน 268 คน

คิดเป็นร้อยละ 67.0 การศึกษาปริญญาตรี จำนวน 245 คน คิดเป็นร้อยละ 61.2 อาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 รายได้ต่อเดือน 5,001 - 15,000 บาท จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต พบว่า

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติเป็นหลักที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นวัฒนธรรมและมีความเกี่ยวเนื่องกับระบบนิเวศ มีผู้ตอบถูกจำนวน 382 คน คิดเป็นร้อยละ 95.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.50

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรมีการให้ข้อมูลล่วงหน้าแก่นักท่องเที่ยวในการศึกษาและมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวนั้น มีผู้ตอบถูกจำนวน 361 คน คิดเป็นร้อยละ 90.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 9.80

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถรับจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละครั้งได้ไม่จำกัด *มีผู้ตอบถูกจำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 51.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 48.80

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศรูปแบบการท่องเที่ยวควรจะทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุดมีผู้ตอบถูกจำนวน 362 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่รวมถึงการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประเพณี ค่านิยมของท้องถิ่นมีผู้ตอบถูกจำนวน 358 คน คิดเป็นร้อยละ 89.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 42 คนคิดเป็นร้อยละ 10.50

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแหล่งโบราณสถาน โบราณวัตถุไม่ใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ * มีผู้ตอบถูกจำนวน 194 คนคิดเป็นร้อยละ 48.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวที่เพิ่มพูนความรู้ต่อสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวมีผู้ตอบถูกจำนวน 365 คน คิดเป็นร้อยละ 91.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 8.80

นักท่องเที่ยวรู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศคนในท้องถิ่นไม่มีความจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการพัฒนาการท่องเที่ยว* มีผู้ตอบถูกจำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 29.80 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 70.20

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีผู้ตอบถูกจำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 94.50 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50

นักท่องเที่ยวยุคใหม่รู้ว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นกิจกรรมที่เอื้อต่อการศึกษาเข้าใจในระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมมีผู้ตอบถูกจำนวน 385 คนคิดเป็นร้อยละ 96.20 และมีผู้ตอบผิดจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้รวมคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้งหมด 10 ข้อ และสรุปผลการวัดระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่านักท่องเที่ยวยุคใหม่ส่วนใหญ่ตอบถูก 8-10 ข้อ มีจำนวน 354 คน คิดเป็นร้อยละ 88.60 ซึ่งหมายความว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ ความเข้าใจระดับดีมาก รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามตอบถูก 6-8 ข้อ มีจำนวน 46 คิดเป็นร้อยละ 11.40 ซึ่งหมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ ความเข้าใจระดับดีตามลำดับซึ่งจากการวัดระดับความรู้ ความเข้าใจ สามารถสรุปได้ว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับดีมาก

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศพบว่า

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบค้นหาผจญภัยที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.85

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.97

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูงที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.78

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านการมุ่งเน้นตนเองเป็นหลักที่มีความคิดเห็นในระดับกลาง โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.23

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบเดินทางท่องเที่ยวที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.93

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ที่มีผลมีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.95

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านความเป็นคนสนุกสนานที่มีความคิดเห็นในระดับค่อนข้างน้อย โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 4.14

นักท่องเที่ยวยุคใหม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพในด้านความเป็นนักอนุรักษ์ที่มีความคิดเห็นในระดับกลาง โดยมีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.19

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า

ระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า ข้อมูลพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามระยะเวลาโดยเฉลี่ยในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เดินทางท่องเที่ยวสูงสุด 10 วันต่อครั้ง และต่ำสุด 1 วันต่อครั้ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยประมาณ 3 วัน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.456

การประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้ง พบว่า พฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อครั้งสูงสุด 30,000 บาท และต่ำสุด 300 บาท คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5,416 บาท และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5,102.026 บาท

ช่วงประมาณเดือนในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามช่วงประมาณเดือนในการเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางช่วงเดือน เมษายน – มิถุนายน มีจำนวน 151 คนคิดเป็นร้อยละ 37.80 รองลงมาคือช่วงเดือนมกราคม – มีนาคม มีจำนวน 105 คนคิดเป็นร้อยละ 26.2 ช่วงเดือน ตุลาคม – ธันวาคม มีจำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 24.50 และ ช่วงเดือนกรกฎาคม – กันยายน มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.50 ตามลำดับ มีผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

สาเหตุของการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามสาเหตุของการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อนมี 167 คน คิดเป็นร้อยละ 41.80 มีความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น มีจำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 เป็นการท่องเที่ยวเพื่อหาประสบการณ์แปลกใหม่ มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 18.30 มีความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม มีจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.20 และอื่นๆ เช่น ได้รับความรู้ เป็นต้น มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ มีผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

กลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างใน

การศึกษาครั้งนี้จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามกลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ครอบครัวเป็นกลุ่มหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศส่วนใหญ่ มีจำนวน 144 คน คิดเป็นร้อยละ 36.10 เพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 31.80 ผู้ตอบแบบสอบถามเองมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.90 ญาติที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.20 และอื่นๆ เช่น แฟนที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 ตามลำดับ ผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

สื่อที่ใช้ในการค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามสื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากสื่ออินเทอร์เน็ต มีจำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 33.10 สื่อหนังสือพิมพ์/นิตยสาร/วารสารท่องเที่ยว มีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 สื่อโทรทัศน์และเพื่อนมีจำนวนเท่ากัน มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.30 สื่อบุคคลในครอบครัว มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.60 บริษัทนำเที่ยวมีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 4.50 สื่องานแถลงข่าว /งานสัมมนา หรืองานแสดงสินค้า มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 และบริษัท/องค์กร มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.20 ตามลำดับ และผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว(ไม่ตอบแบบสอบถาม) มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงาน ผลจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 400 คน โดยจำแนกตามปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นักท่องเที่ยวกลุ่มวัยทำงานส่วนใหญ่มีปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่องความไม่สะดวกในการเดินทางมีจำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 25.80 รองลงมาคือ ในด้านการจำกัดของระยะเวลาในการท่องเที่ยวมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 21.60 ความปลอดภัยของสถานที่ท่องเที่ยว มีจำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 ค่าใช้จ่ายสูง มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.00 ความปลอดภัยของรูปแบบกิจกรรมมีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 9.50 และอื่นๆ ได้แก่ สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง มีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.80 ตามลำดับ มีผู้ที่ไม่มีประสบการณ์การท่องเที่ยว (ไม่ตอบแบบสอบถาม) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ส่วนที่ 6 การวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวโน้มพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต พบว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อยู่ในระดับกลับมาอย่างแน่นอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 และแนวโน้มการแนะนำให้บุคคลรู้จักมาท่องเที่ยว พบว่า

นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามมีแนวโน้มการแนะนำให้คนรู้จักมาท่องเที่ยว อยู่ในระดับแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41

ส่วนที่ 7 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานผู้วิจัยได้พิจารณาพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

สามารถสรุปตามสมมติฐานย่อยดังนี้

1.1 เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

- เพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- เพศแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.2 อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

- อายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- อายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

1.3 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

- สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
- สถานภาพสมรสแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.4 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

- ระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
- ระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.5 อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

- อาชีพแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
- อาชีพแตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

1.6 รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

- รายได้แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
- รายได้แตกต่างกันมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ที่ไม่แตกต่างกัน ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) การวิเคราะห์พบว่า มี ค่า Sig. เท่ากับ 0.015 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุดมีงบประมาณ

การใช้เงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมาก

สมมติฐานข้อที่ 3 ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)

จากการวิเคราะห์ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพลักษณะบุคลิกภาพด้านการชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ด้านมุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านชอบนักท่องเที่ยว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ปี ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มักใช้เวลาในการท่องเที่ยวตามความสนุกสนาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)

จากการวิเคราะห์ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพลักษณะบุคลิกภาพด้านการชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบนักท่องเที่ยว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง)

จากการวิเคราะห์ พบว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Sailing) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

และรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า(Hiking / Trekking) กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ(Boat Sightseeing) กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)

การวิเคราะห์ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า(Hiking / Trekking) กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 5 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ด้านการกลับมาท่องเที่ยว

จากการวิเคราะห์ พบว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมการเดินป่า(Hiking / Trekking) กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ(Boat Sightseeing) กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)

กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยว ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านการแนะนำบุคคล

จากการวิเคราะห์ พบว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

และ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำบุคคล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมมติฐานข้อที่ 6 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

ด้านการกลับมาท่องเที่ยว

จากการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

และพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านการแนะนำบุคคล

จากการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต แนะนำให้บุคคลที่ทำงานรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

ผลการวิเคราะห์สมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

สามารถสรุปตามสมมติฐานย่อยดังนี้

1.1 เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีงานวิจัยของ นัยนา คุปติมันัส (2545 : 43) พบว่า เพศของนักท่องเที่ยวแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไม่แตกต่างกัน

ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีเพศแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเพศชายมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มากกว่าเพศหญิง เนื่องจากเพศชายมีความชอบในการท่องเที่ยวผจญภัยมากกว่าเพศหญิง จึงใช้งบประมาณไปกับการท่องเที่ยว มากกว่าเพศหญิงที่ซึ่งชอบท่องเที่ยวในรูปแบบที่เป็นการท่องเที่ยวแบบสบาย ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีงานวิจัยของอดิศร ฉายแสง. (2548) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่า เพศของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวด้านค่าใช้จ่ายด้านที่พักและด้านอาหารในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน

1.2 อายุที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ โดยนักท่องเที่ยวที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้าน

งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) น้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีอายุ 25 - 29 ปี อายุ 30-34 ปี และอายุ 35 ปี เพราะว่า ช่วงอายุ 15 – 19 ปี ยังเป็นช่วงอายุของนักเรียนนักศึกษา ซึ่งยังไม่มีรายได้ที่มากพอที่จะเดินทางท่องเที่ยวมากนัก สอดคล้องกับงานวิจัยงานวิจัยของ ศรีประภา ชัยวรรณ (2545) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเกี่ยวกับการดำน้ำชมปะการัง แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลวิจัยของ นันทิพย์ อูชชิน (2552) เรื่อง พฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นบริเวณรอบเกาะรัตนโกสินทร์ กรณีศึกษา : วัดพระศรีรัตนศาสดาราม วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม และ วัดอรุณราชวราราม ที่พบว่า ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนมีความแตกต่างกันในด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยว

1.3 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 สถานภาพโสด มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวมากกว่าสถานภาพสมรส/หย่าร้าง เพราะ สถานภาพโสดไม่มีภาระที่ต้องดูแลครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสพพร พุ่มพวง (2545) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ประชาชนที่มีสถานภาพต่างกันใช้ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวภายในประเทศโดยรวมแตกต่างกัน และสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ อติศร ฉายแสง. (2548) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่า สถานภาพสมรสของนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านค่าใช้จ่ายด้านที่พัก

1.4 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศน้อยกว่านักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งพบว่านักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษามากขึ้นมักจะพิจารณากิจกรรมในเวลารว่างและดูวางแผนอย่างรอบคอบและรัดกุม

ในด้านคุณภาพและค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ เพราะ เมื่อนักท่องเที่ยวมีการศึกษาสูงขึ้นก็จะเลือกเดินทางท่องเที่ยวโดยมีการวางแผนวันเวลาและงบประมาณไว้ในการท่องเที่ยวเป็นอย่างดี เช่น อาจมีการซื้อแพคเกจทัวร์ล่วงหน้าตามงานท่องเที่ยว เพื่อเป็นการคาดการณ์งบประมาณท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

1.5 อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และนักท่องเที่ยวที่เดินทางเพื่อประกอบธุรกิจไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านการค้า ประชุม การศึกษา มักจะมีวัตถุประสงค์เดินทางแ่งการท่องเที่ยวมีอิทธิพลต่อจำนวนครั้งที่เดินทางท่องเที่ยวและงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้กล่าวคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ที่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ 0.01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลวิจัยของ แสงเดือน สอนเจริญ (2548: 146) ที่พบว่า อาชีพที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยบริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ แตกต่างกันในด้านระยะเวลาที่มาท่องเที่ยวต่อครั้ง และด้านค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่มาท่องเที่ยว

1.6 รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีรายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ โดยนักท่องเที่ยวที่มีรายได้ 5,001 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)น้อยกว่านักท่องเที่ยว ที่ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 15,001 - 25,000 บาท รายได้ 25,001 - 35,000 บาท และรายได้ 35,001บาทขึ้นไป และ เมื่อนักท่องเที่ยวมีรายได้เพิ่มมากขึ้น รายได้ส่วนหนึ่งจะใช้จ่ายสำหรับกิจกรรมยามว่าง ความเพลิดเพลินและการ

เดินทาง ดังนั้นรายได้ที่แตกต่างกันทำให้มีการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้กล่าวคือ รายได้ที่แตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ฌ็องกานต์ โรจนุตมะ (2542) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ของการท่องเที่ยวภายในประเทศของคนกรุงเทพฯ พบว่า รายได้เป็นปัจจัยหนึ่งที่กำหนดอุปสงค์ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อครั้งที่ใช้ในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวกรุงเทพมหานคร โดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก คือ ถ้ารายได้มากขึ้นก็จะใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

สมมติฐานข้อที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศกลวรรณ พาเรือง (2540:90) พบว่า ปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไม่มีความสำคัญกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของอดิศร ฉายแสง. (2548) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่า ด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวในเรื่องของเวลาที่ใช้ในการท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวมีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท)แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุดมีงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ(บาท)มากกว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่มีระดับความรู้มากที่สุดเข้าใจถึงความหมาย และรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากกว่านักท่องเที่ยวที่มีความรู้ความเข้าใจในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอดิศร ฉายแสง. (2548) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่า ด้านค่าใช้จ่ายด้านที่พัก พบว่า จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน และ ด้านค่าใช้จ่ายด้านอาหาร พบว่า จำนวนครั้งในการเดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 ลักษณะบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพลักษณะบุคลิกภาพด้านการชอบค้นหาผจญภัย ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ด้านมุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านชอบนักท่องเที่ยว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) และ ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับโครงการวิจัยของ (บันลือ นະสิทธ์. 2542: 30-32) เรื่องพฤติกรรมนักท่องเที่ยวกลุ่มผู้มียรายได้สูงสำหรับนักท่องเที่ยวคนไทย กล่าวว่า นักท่องเที่ยวที่มีความใฝ่รู้ส่วนบุคคล มีความกระตือรือร้นในการค้นหาความแปลกใหม่ไม่เหมือนใคร มักจะท่องเที่ยวในที่เน้นเฉพาะในด้านที่สนใจเช่น การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ เชิงเกษตร ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม หรือการมีโอกาสเข้าไปเรียนรู้วิถีชีวิตท้องถิ่น

นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านสนุกสนาน มักใช้เวลาในการท่องเที่ยวตามความสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพ (เสรี วงษ์มณฑา. 2542 : 73-75) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีความสนุกสนานในชีวิตจะเป็นคนมองโลกในแง่ดี อารมณ์แจ่มใส จะชอบในกิจกรรมที่มีส่วนร่วมของบุคคลอื่นและชอบเดินทางไปในที่ที่มีคนมาก ๆ

ลักษณะบุคลิกภาพด้านมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านสนุกสนาน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ โดยมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ นักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพด้านการมุ่งเน้นที่ความสำคัญของตนเองมาก จะมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพ (เสรี วงษ์มณฑา. 2542 : 73-75) ที่กล่าวไว้ว่า กลุ่มบุคคลประเภทนี้เป็นบุคคลที่มีความเป็นตัวของตัวเองสามารถคิด ตัดสินใจและมีพฤติกรรมด้วยตัวของตัวเองได้ และสอดคล้องกับทฤษฎีลักษณะบุคลิกภาพ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์. 2539 : 96-114) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มุ่งเน้นที่ความสำคัญของตนเอง จะมีความสนใจในลักษณะของค่านิยม กิจกรรมส่วนตัวและสามารถมีพฤติกรรมและดำเนินกิจกรรมเองได้ซึ่งลักษณะรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ต้องการความเป็นส่วนตัวและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในแต่ละครั้งจะมีการจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว ดังนั้นลักษณะบุคลิกภาพประเภทนี้ จะมีความสนใจในกิจกรรมที่ตนเองสนใจและจะมีพฤติกรรมการเดินทาง

ท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น และนักท่องเที่ยวที่มีลักษณะบุคลิกภาพเป็นคนชอบความสนุกสนานจะมีพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยว

สมมติฐานข้อที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

จากการวิเคราะห์ พบว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2542) กล่าวว่า ทรัพยากรท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและกิจกรรม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นในรูปแบบของการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม ซึ่งปฏิบัติยึดถือสืบทอดต่อกันมาตลอดจนกิจกรรมต่างๆที่มีผลต่อการดึงดูดใจให้คนไปเยือนหรือไปท่องเที่ยวยังพื้นที่นั้น

และในด้านรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า(Hiking / Trekking) กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ(Boat Sightseeing) กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย (จำนวนวันต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking) กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ(Boat Sightseeing) กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมฤทัย เสงสรวงกุล. (2547) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานครรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศการส่งเสริมทางวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ กับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงาน ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ไม่มีความสัมพันธ์กัน

สมมติฐานข้อที่ 5 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีความสัมพันธ์กับ แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศกิจกรรมการเดินป่า(Hiking / Trekking) กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ(Nature Education) กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching) กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting) กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing) กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing) กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving) กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยว และด้านการแนะนำบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อนักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น ก็จะมีแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต เพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นิตยาพร เสนปาน. (2549). ศึกษาเรื่อง ความรู้ความเข้าใจ รูปแบบกิจกรรมและแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ด้านการไปท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร กับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการไปท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต พบว่า รูปแบบกิจกรรมดังกล่าวกับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการไปท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และ ด้านการแนะนำคนอื่นให้ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงการเกษตร กับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการแนะนำคนอื่นให้ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต พบว่า รูปแบบกิจกรรมดังกล่าวกับแนวโน้มพฤติกรรมด้านการแนะนำคนอื่นให้ท่องเที่ยวเชิงเกษตรในอนาคต มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำและเป็นไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมติฐานข้อที่ 6 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

จากการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอภิรักษ์ ไวทยกุล (2546) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาใช้บริการสถานตากอากาศบางปู ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวทั้งเพศชายและหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนครั้งการมาเที่ยวโดยเฉลี่ยต่อปี ด้านพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ด้านงบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการ

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในระดับต่ำมากและความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมกมล พวงพรหม (2546) เรื่อง ปัจจัยจูงใจที่มีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวต่างชาติในชุมชนถนนข้าวสารกรุงเทพมหานคร พบว่าส่วนใหญ่มาท่องเที่ยวเป็นครั้งที่ 2 นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะกลับมาท่องเที่ยวยังจังหวัดพระนครศรีอยุธยาในครั้งต่อไป

จากการวิเคราะห์ พบว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตมีความสัมพันธ์ ด้านระยะเวลาที่เดินทางท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย(จำนวนวันต่อครั้ง) และด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (บาท) ไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต ด้านการแนะนำให้บุคคลที่ทำงานรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภินภัส ไวยกุล (2546) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาใช้บริการสถานตากอากาศบางปู ผลการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวทั้งเพศชายและหญิงไม่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มการกลับมาใช้บริการในครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศควรนำข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตในครั้งนี้ คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 25-29 ปี มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน /หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเดือน 35,001 บาทขึ้นไป มีงบประมาณการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด และกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีระยะเวลาในการท่องเที่ยวมากที่สุด คือ นักท่องเที่ยวเพศชาย มีอายุระหว่าง 25-29 ปี มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน /หย่าร้าง/หม้าย/แยกกันอยู่ มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/แม่บ้าน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเดือน 25,001-35,000 บาท ดังนั้น ผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวควรประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวไปทั่วทั้งประเทศ และทั่วโลก เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสวยงามของธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตโดยจัดให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย มีแพ็คเกจท่องเที่ยวราคาประหยัดให้ดูคุ้มค่าในการมาท่องเที่ยว โดยมีเจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำและดูแลนักท่องเที่ยวอย่างใกล้ชิด มีคู่มือการท่องเที่ยวเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจ และเพื่อความสะดวกสบายและความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวเกิดความไว้วางใจและรู้สึกปลอดภัยในการท่องเที่ยว

2. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากที่สุด ดังนั้น ควรมีการวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเพื่อให้

สอดคล้องกับพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยการเผยแพร่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการปฏิบัติตัวอย่างเหมาะสมในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้นักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะทำให้นักท่องเที่ยวมีความรู้สึกรักและต้องการรักษาสมดุลในธรรมชาติ ให้ระบบนิเวศที่ดียังคงอยู่ และเป็นการดึงดูดความสนใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น และปลูกกระแสรักโลกให้แก่นักท่องเที่ยว ซึ่งให้เห็นถึงโทษของการไม่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ เมื่อนักท่องเที่ยวทราบถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศก็จะทำให้มีความเข้าใจในรูปแบบการท่องเที่ยวจึงทำให้นักท่องเที่ยวอาจเพิ่มระยะเวลาในการท่องเที่ยว และงบประมาณในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น

3. นักท่องเที่ยวมีบุคลิกภาพที่อยู่ในระดับค่อนข้างไปทางซ้ายมาก ซึ่งมีลักษณะดังนี้ด้านชอบค้นหาความจริง ด้านชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่ ด้านมีความยึดมั่นในตนเองสูง ด้านการมุ่งเน้นตนเองเป็นหลัก ด้านชอบเดินทางท่องเที่ยว ด้านชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่ ด้านความเป็นคนสนุกสนาน ด้านความเป็นนักอนุรักษ์ ซึ่งเป็นเรื่องดีอย่างยิ่งในการที่จะทำแผนการตลาดเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนให้กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ จัดแพคเกจทัวร์ให้หลากหลายเหมาะกับบุคลิกภาพของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม เพื่อให้ นักเที่ยวมีทางเลือกในการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

4. นักท่องเที่ยวมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในระดับมากอยู่แล้ว ผู้ประกอบกิจการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จึงควรมีการวางแผนในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่แปลกใหม่ น่าตื่นเต้น มีความน่าสนใจและตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวสามารถดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์ ทำกิจกรรมการตลาดเพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้จักในรูปแบบกิจกรรมและมีความสนใจที่จะท่องเที่ยวในรูปแบบกิจกรรมที่มีการประชาสัมพันธ์และกิจกรรมทางการตลาดเพิ่มมากขึ้น เป็นการกระตุ้นให้เกิดการยอมรับและมีพฤติกรรมเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมีความเต็มใจที่จะใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพิ่มมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต

5. นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวด้านระยะเวลาการเดินทางท่องเที่ยว กับแนวโน้มการท่องเที่ยวในอนาคต ดังนั้นผู้ประกอบการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวควรรหากิจกรรมให้นักท่องเที่ยวได้เข้าร่วม ผู้ประกอบการที่พัก โรงแรมก็ควรจัดบรรยากาศของที่พัก โรงแรม ให้มีบรรยากาศที่ดี ผ่อนคลายเน้นธรรมชาติ ให้นักท่องเที่ยวที่มาพักได้รู้สึกถึงการได้พักผ่อน ซึ่งอาจจะทำให้นักท่องเที่ยวขยายเวลาในการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น

6. นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศอีก ผู้ประกอบการควรให้ความสนใจด้านการพัฒนา ฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้ดูสวยงาม สะอาด อยู่เสมอ แต่ยังคงความเป็นธรรมชาติที่สวยงามอยู่เพื่อให้นักท่องเที่ยวเมื่อกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้งก็จะเกิดความประทับใจในแหล่งท่องเที่ยว และอยากกลับมาท่องเที่ยวอีกไม่รู้จบ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษากลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวที่นอกเหนือจากนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ศึกษาเพิ่มด้านการเดินทางท่องเที่ยว ด้านการทำกิจกรรมระหว่างท่องเที่ยว ด้านการเลือกร้านอาหารขณะท่องเที่ยว เพื่อจะได้กำหนดเป็นกลยุทธ์การวางแผนการตลาดเพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว
2. ควรศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว เช่น ปัจจัยด้านการรับรู้ ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศทั้งหมดต่อพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ รวมถึงศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกเดินทางในแต่ละรูปแบบกิจกรรม เพื่อนำข้อมูลมาวางแผนกลยุทธ์ทางการตลาดให้เกิดพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และเพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนงานต่างๆต่อไป
4. ควรศึกษาถึงพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ โดยนำผลที่ได้มาวิเคราะห์และกำหนดกลยุทธ์ด้านการตลาด เพื่อเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้เดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้น

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2552). สถิตินักท่องเที่ยวที่เดินทางภายในประเทศในปี 2550. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- .(2553). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ .สืบค้นเมื่อ 16 กันยายน 2553 , จาก <http://www.tat.or.th>
- การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.(2553). ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ.สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2553, จาก <http://www.kanchanapisek.or.th>
- .(2553). ลักษณะการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2553, จาก <http://www.ecotourism.cjb.th>
- .(2553). รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2553, จาก <http://www.trekkingthai.com>
- .(2553). รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. สืบค้นเมื่อ 21 กันยายน 2553, จาก <http://www.witthaya.is.in.th>
- .(2553). ความต้องการการเปลี่ยนแปลงการท่องเที่ยว.สืบค้นเมื่อ 25 กันยายน 2553 , จาก <http://www.witthaya.is.in.th>
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2544). การวิเคราะห์สถิติ: สถิติเพื่อการตัดสินใจ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2545). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ฉบับปรับปรุงใหม่). กรุงเทพฯ: หจก. ซี เค แอนด์ เอส โฟโต้สตูดิโอ.
- . (2548). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล (ฉบับปรับปรุงใหม่). กรุงเทพฯ: หจก. ซี เค แอนด์ เอส โฟโต้สตูดิโอ.
- กฤษาลี เวชสาร. 2542. การวิจัยการตลาด. พิมพ์ครั้งที่ 2 : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จังหวัดภูเก็ต.(2553). ข้อมูลเกี่ยวกับจังหวัดภูเก็ต. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2553, จาก <http://www.phuket.go.th>
- จุฑามาศ จันทรัตน์. (2543). ความเข้าใจแรงจูงใจในการท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมให้ไทยเที่ยวไทย. วิทยานิพนธ์ศ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. ถ่ายเอกสาร.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2546). เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ชวาล แพรัตกุล.(2516). เทคนิคการวัดผล. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์. (2542). การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สำนักงานพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ณัฐกานต์ โรจนุตตะมะ.(2542).ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การท่องเที่ยวภายในประเทศของชาว
กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ (ศ.ม.) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นัยนา คุปติมันัส. (2545). *ทัศนคติและพฤติกรรมที่มีต่อการท่องเที่ยวในประเทศของคนวัย
ทำงานหลังสภาวะสารนิพนธ์ นศ.ม.(การตลาด).* กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล สมิตินันท์ ;และพรหมวิไล คุณาพันธ์. (2527). *การท่องเที่ยว. ภาควิชาพาณิชยศาสตร์และ
การบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- นิตยาพร เสนปาน.(2549).*ความรู้ความเข้าใจ รูปแบบกิจกรรม และแนวโน้มพฤติกรรม
การท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร .สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด).*
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). *วิธีการสถิติสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2.* กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประสพพร พุ่มพวง. (2545). *พฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยว
ภายในประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด).*
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรีชา แดงโรจน์. (2544). *อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ : ไฟร์แอนด์
ไฟร์พริ้นติ้งจำกัด.
- พรทิพย์ วรกิจโกคาทร. (2531).*การวิจัยเพื่อการประชาสัมพันธ์.กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.*
- พลอยศรี โปราณานนท์. (2544). *การท่องเที่ยวเบื้องต้น. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.*
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6 .*
กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จำไพพรรณ แก้วสุริยะ. (2543). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ:
การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.*
- รัตติกรณ์ จงวิศาล. (2535).*พฤติกรรมมนุษย์ในองค์การ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- วิจิตรา ประเสริฐธรรม.(2535). *การบริหารการผลิต. คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏสวน
ดุสิต.*
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). *หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1.*
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณพร วนิชชานุกร;&สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. (2540). *การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์.*
กรุงเทพฯ : ทรรปณ์ศิลป์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2539). *พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.*
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์.&คณะ. (2540). *การบริหารการตลาดยุคใหม่. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.*

- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2541). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- ศรีประภา ชัยววัฒน์. (2545). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวชาวไทย ในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะช้าง*. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- สฤษฎ์ แสงอรัญญา. (2553). *การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หรือเชิงนิเวศ (Ecotourism)*. สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2553, จาก <http://www.dnp.go.th>
- สถิตินักท่องเที่ยว.(2553). *สถิตินักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต*. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2553 , จาก <http://www.lamaithailand.com>
- สร้อยสวัสดิ์ อาสาสรรพกิจ. (2544). *ปัจจัยในการกำหนดเกณฑ์ความพร้อมของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวเชิงนิเวศในภาคเหนือตอนบน*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม.(การจัดการ).เชียงใหม่ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.ถ่ายเอกสาร.
- สันทนต์ เสริมศรี (2541) . *ประชากรทางสังคม*.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ : สามเจริญพาณิชย์.
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่มที่ 27 .(2540).พิมพ์ครั้งที่ 5.กรุงเทพฯ :โครงการสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน.
- สุชาติ วรธะมานี .(2542). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ กับ ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ ว.ม.,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สุวิทย์ เปี้ยผ่อง.(2530) . *หลักการตลาด*. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี.
- เสรี วงษ์มณฑา. (2542). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ : ธีระฟิล์มและไซเทกซ์.
- สมฤทัย เสงสขนกุล (2547). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของกลุ่มคนวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร*.วิทยานิพนธ์นศ.ม.(การตลาด).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- แสงเดือน สอนเจริญ.(2548).*ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยบริเวณ อ.เชียงใหม่ จ.เชียงใหม่*. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อดิศร ฉายแสง. (2548) .*ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาของนักท่องเที่ยวต่างชาติ*.ปริญญาานิพนธ์ บธ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.
- อดุลย์ จาตุรงค์กุล .(2542). *หลักการตลาด*. กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- .(2546) . *พฤติกรรมผู้บริโภค* กรุงเทพฯ :โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อนุชิต พึ่งปัญญาดี (2553).*ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของนักท่องเที่ยว*. สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

อภิรักษ์ ไวทยกุล. (2546). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาใช้บริการสถานตากอากาศบางปู. ปรินญาณิพนธ์ บธ.ม.(การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.ถ่ายเอกสาร.

Blackwell, Roger D. ;& Engel, James F. (2006). *Consumer Behavior*. New York : Hilt, Rinehart and Winston, Inc.

Kotler, Phillip . (2001) . *Marketing Management*. The Millenium Edition. New Jersey : Prentice-Hall, Inc.

Kotler, Phillip. (1997). *Advance Marketing Management*. 9th ed. New Jersey: Prentice Hall International.

Kotler , Phillip ;& Keller, Kevin Lane. (1994) . *Marketing Management*. 12 th ed. New Jersey :Prentice-Hall, Inc.

Schiffman :& Kanuk. (1994). *Consumer Behavior*, 6th edition, Upper Saddle River, New York: Prentice Hall.

Raymond B. Cattell (1905 – 1998). The Sixteen Personality Factor Questionnaire

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

(เลขที่.....)

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

คำชี้แจง :

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้สอบถามปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับการอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งคำตอบของท่านจะถือว่าเป็นความลับและจะนำไปประกอบในการวิจัยเท่านั้น

การตอบแบบสอบถามนี้เพื่อการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามจะไม่มีผลกระทบจากการตอบแบบสอบถามแต่ประการใด และการเสนอผลการวิจัยเป็นภาพโดยรวมเท่านั้น

แบบสอบถามมี 6 ส่วน คือ

- ส่วนที่ 1. เรื่องข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ส่วนที่ 2. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- ส่วนที่ 3. ลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ส่วนที่ 4. รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
- ส่วนที่ 5. พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต
- ส่วนที่ 6. แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

โปรดตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นและสถานภาพตามความเป็นจริงของท่าน ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามทุกข้อ เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูล

ขอขอบพระคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

* ** การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่ง

ธรรมชาติและแหล่งวัฒนธรรมอย่างมีความรับผิดชอบ โดยไม่ก่อให้เกิดการรบกวนหรือความเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แต่มีวัตถุประสงค์อย่างมุ่งมั่น เพื่อชื่นชม ศึกษาเรียนรู้ และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่งชาตินั้น อีกทั้งช่วยสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจที่ส่งผลให้การอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเกิดประโยชน์ต่อชุมชนอีกด้วย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

“ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต”

คำชี้แจง

1. โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นและความเป็นจริงของท่านมากที่สุด
2. แบบสอบถามมี 7 ส่วน จำนวน 6 หน้า

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

- () ชาย () หญิง

2. อายุ

- () อายุ 15-19 ปี () อายุ 20-24 ปี
 () อายุ 25-29 ปี () อายุ 30-34 ปี
 () อายุ 35-39 ปี () อายุ 40 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพสมรส

- () โสด () สมรส/อยู่ด้วยกัน
 () หย่า/ม่าย/แยกกันอยู่

4. ระดับการศึกษา

- () ต่ำกว่าปริญญาตรี () ปริญญาตรี
 () สูงกว่าปริญญาตรี

5. อาชีพ

- () ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ () พนักงาน/บริษัทเอกชน
 () ธุรกิจส่วนตัว () แม่บ้าน/พอบ้าน
 () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

- () ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 5,000 บาท () 5,001 – 15,000 บาท
- () 15,001 – 25,000 บาท () 25,001 – 35,000 บาท
- () 35,001 – 45,000 บาท () 45,001 บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ท่านมีความรู้อย่างไรเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่องต่างๆอย่างไร

ท่านมีความรู้อย่างไรเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้	ใช่	ไม่ใช่
7.เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติเป็นหลัก ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น วัฒนธรรม และเกี่ยวเนื่องกับระบบนิเวศ		
8.มีการให้ข้อมูลล่วงหน้าแก่นักท่องเที่ยวในการศึกษาและมีความรับผิดชอบต่อสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวนั้น		
9.สามารถรับจำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละครั้งได้ไม่จำกัด		
10.รูปแบบการท่องเที่ยวควรจะทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด		
11.เป็นการท่องเที่ยวที่รวมถึงการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยมของท้องถิ่น		
12.เป็นแหล่งโบราณสถาน โบราณวัตถุ ไม่ใช่การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ		
13.เป็นการท่องเที่ยวที่เพิ่มพูนความรู้ต่อสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยว		
14.คนในท้องถิ่นไม่มีความจำเป็นต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการพัฒนาการท่องเที่ยว		
15.การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์		
16.เป็นกิจกรรมที่เอื้อต่อความเข้าใจที่มีต่อระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อม		

ส่วนที่ 3 ลักษณะบุคลิกภาพที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อที่ท่านคิดว่าตรงกับบุคลิกของท่านมากที่สุด

17. ชอบค้นหาผจญภัย	___	___	___	___	___	ไม่ชอบความผจญภัย
	5	4	3	2	1	
18.ชอบเดินทางในสถานที่แปลกใหม่	___	___	___	___	___	ชอบเดินทางในสถานที่
	5	4	3	2	1	ได้รับความนิยมอยู่แล้ว
19.มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง	___	___	___	___	___	คล้อยตามผู้อื่นง่าย
	5	4	3	2	1	
20.มุ่งเห็นตนเองเป็นหลัก	___	___	___	___	___	มุ่งเน้นประโยชน์ของ
	5	4	3	2	1	สังคมเป็นหลัก
21.ชอบเดินทางท่องเที่ยว	___	___	___	___	___	ชอบอยู่บ้าน
	5	4	3	2	1	
22.ชอบเปิดรับนวัตกรรมใหม่	___	___	___	___	___	ไม่ชอบเปิดรับ
	5	4	3	2	1	นวัตกรรมใหม่
23.สนุกสนาน	___	___	___	___	___	จริงจัง
	5	4	3	2	1	
24.นักอนุรักษ์	___	___	___	___	___	นักทดลอง
	5	4	3	2	1	

ส่วนที่ 4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีผลพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของ

นักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อที่ตรงกับความสนใจในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศของท่านมากที่สุด

ท่านมีความสนใจในรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศดังต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ	สนใจมากที่สุด (5)	สนใจมาก (4)	เฉยๆ (3)	ไม่สนใจ (2)	ไม่สนใจอย่างยิ่ง (1)
25.กิจกรรมการเดินป่า (Hiking / Trekking)					
26.กิจกรรมศึกษาธรรมชาติ (Nature Education)					
27.กิจกรรมส่อง / ดูนก (Bird Watching)					
28.กิจกรรมศึกษา / เที่ยวถ้ำ (Cave Exploring / Visiting)					
29.กิจกรรมล่องเรือศึกษาธรรมชาติ (Boat Sightseeing)					
30.กิจกรรมพายเรือแคนู (Canoeing) / เรือคายัค (Kayak) / เรือใบ (Browbeating) / เรือใบ (Sailing)					
31.กิจกรรมดำน้ำชมปะการังน้ำตื้น (Snorkel Skin Diving)					
32.กิจกรรมดำน้ำลึก (Scuba Diving)					

ส่วนที่ 5 พฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องว่าง หรือเติมข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

33. ให้ท่านระบุประสบการณ์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศของนักท่องเที่ยว (ไม่นับรวมครั้งนี้)

() ไม่มีประสบการณ์

() มีประสบการณ์ โปรดระบุจำนวน _____ ครั้ง

34. ระยะเวลาในการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยเฉลี่ย _____ วันต่อครั้ง
35. งบประมาณการใช้จ่ายเงินเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของท่านโดยประมาณ _____ บาท
36. ท่านจะเลือกเดินทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศในช่วงประมาณเดือนใดมากที่สุด
- () มกราคม-มีนาคม () เมษายน – มิถุนายน
- () กรกฎาคม – กันยายน () ตุลาคม – ธันวาคม
37. สาเหตุที่ทำให้ท่านตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด
- () เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการพักผ่อน
- () เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการกีฬา
- () ความสนใจในแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น
- () เป็นการท่องเที่ยวเพื่อประสบการณ์แปลกใหม่
- () มีความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับรูปแบบกิจกรรม
- () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
38. กลุ่มหรือบุคคลใดที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวเชิงนิเวศของท่านมากที่สุด
- () ตัวท่านเอง () ครอบครัว
- () ญาติ () เพื่อน
- () อื่นๆ(โปรดระบุ).....
39. ท่านได้ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจากสื่อใดมากที่สุด
- () หนังสือพิมพ์/นิตยสาร/วารสารท่องเที่ยว () เพื่อน
- () โทรทัศน์ () บริษัทนำเที่ยว
- () วิทยู () อินเทอร์เน็ต
- () บุคคลในครอบครัว () บริษัท/องค์กร
- () งานแถลงข่าว/งานสัมมนา/งานแสดงสินค้า () อื่นๆ (โปรดระบุ).....
40. ท่านคิดว่าปัจจัยใดเป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศมากที่สุด
- () ความไม่สะดวกในการเดินทาง () ความปลอดภัยของสถานที่ท่องเที่ยว
- () การจำกัดในเรื่องของระยะเวลาในการท่องเที่ยว () ความปลอดภัยของรูปแบบกิจกรรม

() ค่าใช้จ่าย

() อื่นๆ(โปรดระบุ).....

ส่วนที่ 6 แนวโน้มพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอนาคต

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านเพียงช่องเดียว

41. ในอนาคตท่านจะกลับมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตอีกหรือไม่

ระดับ 5	หมายถึง	กลับมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน
ระดับ 4	หมายถึง	กลับมาท่องเที่ยวอีกถ้ามีโอกาส
ระดับ 3	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าจะกลับมาท่องเที่ยว

กลับมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน _____ : _____ : _____ : _____ : _____ ไม่กลับมาท่องเที่ยวอย่าง

5 4 3 2 1 แน่นนอน

42. ในอนาคตท่านจะแนะนำให้บุคคลที่ท่านรู้จักมาท่องเที่ยวเชิงนิเวศในจังหวัดภูเก็ตหรือไม่

ระดับ 5	หมายถึง	แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวอย่างแน่นอน
ระดับ 4	หมายถึง	แนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยวบ้างถ้ามีโอกาส
ระดับ 3	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าจะแนะนำบุคคลที่รู้จักมาท่องเที่ยว

แนะนำแน่นอน _____ : _____ : _____ : _____ : _____ ไม่แนะนำแน่นอน

5 4 3 2 1

ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ภาคผนวก ข.

หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตา	ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร ภาควิชา
บริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)
2. อาจารย์วรินทร์า ศิริสุทธิกุล	ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)

ประวัติย่อผู้ทำวิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว พีรกานต์ ศิริรักษ์
วันเดือนปีเกิด	16 ตุลาคม 2528
สถานที่เกิด	จังหวัด ปัตตานี
ภูมิลำเนา	63 หมู่ 3 ตำบลดอน อำเภอบะนาเระ จังหวัดปัตตานี 94130
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	44/308 หมู่บ้านเดอะคอนเนค 3 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร 10210
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2546	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา จากโรงเรียนเดชะปัตตนยานุกูล
พ.ศ. 2550	การศึกษาระดับบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา จากมหาวิทยาลัยทักษิณ (สงขลา)
พ.ศ. 2554	บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการตลาด จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ประสานมิตร)

